

LICHT SCHIJNENDE IN DE DUISTERNIS

Of

Hemelse lichtstralen uit duistere woorden

ZES PREKEN

WILLIAM HUNTINGTON

"Want wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in een duistere plaats". 1 Petrus 1:19

*"Om te verstaan een spreuk en zijn uitlegging; de woorden der wijzen en hun raadsele.
Spreuken 1:6.*

INHOUD

1. De baarmoeder des dageraads en de kinderen des lichts.

"In heilige sieradiën, uit de baarmoeder des dageraads, zal U de dauw Uwer jeugd zijn." Psalm 110:3.

2. De vertrekken, de uitrusting en het gevolg van IMMANUËL

Gepreekt in de City Chapel, Grubstreet, London, 9 december 1810

"Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt" Psalm 104:3

3. Een wonderlijke op beklimming in de verhoring, of, de schakel tussen hemel en aarde.

"En het zal te dien dage geschieden dat Ik verhoren zal, spreekt de Heere, Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie. En die zullen Jizreël verhoren." Hoséa 2:20, 21

4. NAFTHALI, of heilige worstelingen

Gepreekt in Providence Chapel, 9 februari 1812

"Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg ik u zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen". Lukas 13:24.

5. Een beschrijving en een rechtvaardiging van de dienstknecht des Heeren

En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren, en die de kwaden kan verdragen; met zachtmoedigheid onderwijzende degenen, die tegenstaan. 2 Timothéüs 2:24, 25

6. De hemelse Bruidegom en Zijn gezelschap maagden.

'Deze zijn het, die met vrouwen niet bevekt zijn, want zij zijn maagden.' Openbaring 14:4.

1. De baarmoeder des dageraads en de kinderen des lichts.

*“In heilige sieradiën, uit de baarmoeder des dageraads, zal U de dauw Uwer jeugd zijn.”
Psalm 110:3.*

Deze psalm begint met de verheerlijking, verhoging en de zitting van Christus - ná Zijn opstanding - aan de rechterhand van God de Vader. "De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan mijn rechterhand, enz" vers 1.

Als de Tweede Adam, en eeuwige Vader van het uitverkoren geslacht, is Hij aangesteld tot een Erfgenaam van alle dingen. Alle dingen zijn onder Zijn voeten gezet en Hij is het Hoofd over alle dingen in Zijn Kerk. De Joden in 't bijzonder, die Hem ter dood brachten en Zijn regering verwierpen worden betiteld als Zijn vijanden, en daarom" wierp Hij Zijn schoen over hen;" zij werden in Zijn toorn ten ondergebracht; ze weigerden de boezem van Zijn liefde, en daarom zegt Hij: "Ik zal hen vertreden in Mijn toorn, en hun bloed zal op Mijn kleding gesprenkeld worden, en Ik zal Mijn gewaad bezoedelen, want de dag der wraak is in Mijn hart en het jaar Mijner verlost is gekomen." Dit wordt gesproken met een zinspeling op krijslieden die dikwijls verschijnen met bebloede kledingstukken; die, als ze een opstandig volk ten onder hadden gebracht, hen kleinèren tot de meest slaafse arbeid. Dit wordt genoemd: "Zijn vijand te maken tot Zijn voetbank." Op hun overwinning verhoogd Hij Zichzelf, -evenals op een voetbank- in Naam en glorie; zoals Christus eens verheerlijkt werd door de ondergang van Farao in de Rode zee.

Dit heeft Hij ook gedaan bij de verwoesting van Jeruzalem, toen Hij het volk achterliet zonder scepter, zonder heerser, en als een synagoge van satan, zelfs tot op deze dag.

"De Heere zal de scepter uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: heers in het midden Uwer vijanden," vers 2. Een scepter is een roede, wat Zijn macht betekend. "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." "Gij hebt Hem macht gegeven over alle vlees, opdat Hij hen het eeuwige leven geve, die Gij Hem gegeven hebt." Deze gegeven macht vertoont Christus als Mens en als Middelaar, niet als God. Want als God is "Hij het Begin en het Einde, de Almachtige," Openbaring 1:8; en geen macht kan aan Zijn almacht toegevoegd worden. Behalve, dat Hem als God alle dingen toebehoren krachtens schepping en door Zijn Godlijk recht.

"Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn; hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten, alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem. En Hij is de Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente," Kol. 1:16, 18a. Als alle dingen zijn geschapen door Hem en voor Hem, dan zijn alle dingen Zijn eigendom krachtens Zijn natuur. Deze macht wordt daarom genoemd *de scepter Zijner sterkte*, het is een geschonken macht als Mens en Middelaar. En deze roede, of scepter van macht, gaat over allen en alle dingen; en wordt ontplooid:

Ten eerste, door Zijn Evangelie, hetwelk is de macht van God tot zaligheid of tot verdoeming; daarom wordt het een reuk *des levens* ten leven voor sommigen en een reuk *des doods* ten dode jegens anderen. Hetwelk uitgedrukt wordt: "Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds en met de adem Zijner lippen zal Hij de goddeloze doden". Aldus bereikt deze scepter zelfs *de zielen* der mensen.

Bovendien, zijn roede wordt gezien in de uitvoering van wraak op de vijanden van Zijn volk, en in hun verwoesting door allerlei wegen, vooral door oorlog. "Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid", Openbaring 19:11.

"Uw volk zal zeer gewillig zijn in de dag Uwer heirkraft," vers 3. *Uw volk* zijn de uitverkorenen van God de Vader, aan Christus als Mens en Middelaar gegeven. "Zij waren de Uwe en Gij hebt Mij dezelve gegeven. "Dit volk is een opstandige troep, afkerig van alles dat goed is, gekant tegen Christus

en vijandig tegen God. Maar Jezus heeft gaven gekregen voor de opstandigen, opdat de Heere God onder hen mocht wonen. Deze macht wordt aangelegd om hen gewillig te maken om onder Zijn banier over te komen zich aan Zijn juk te onderwerpen, en te buigen onder Zijn scepter. Hetwelk gebeurt *op de dag van Zijn heirkraft*.

Er is een tijd voor ieder voornemen, een gezette tijd ten gunste van Sion, en een dag van kracht voor ieder uitverkoren vat, 'wanneer de kracht des Heeren tegenwoordig is tot genezing'. Ieder uitverkoren vat heeft zijn dag, zijn vastgestelde tijd. Als de zondaar wordt afgesneden en onderworpen wordt gemaakt, is het voor hem een dag van heirkraft. Als Christus wordt geopenbaard is het één van de dagen van de Zoon des Mensen. En als men genomen wordt aan de boezem van Zijn liefde, is het de dag van Zijn bruiloft.

"In heilige sieradiën, uit de baarmoeder des dageraads, zal U de dauw Uwer jeugd zijn".

Ik wil handelen:

1. Over de heilige sieradiën.
2. Over de dageraad.
3. Over de baarmoeder van de dageraad.
4. Over de jeugd. En ten
5. Over de dauw van de jeugd.

1. Over de heilige sieradiën.

Er zijn veel dingen die de Schrift sierlijk of schitterend noemt. Zoals een sierlijke kroon, sierlijke scepters, sierlijk van ligging, en schoon van aangezicht, van voorkomen; al deze dingen zijn van God. Doch de schoonheden in mijn tekst is een Goddelijk sieraad.

A. Alles is hier een weerspiegeling van God en afkomstig van God.

B. Ook zijn er allerlei delen in deze sieraden; en vandaar wordt het in het meervoud uitgedrukt, en bij wijze van onderscheiding wordt gezegd: heilige sieradiën, (Engelse vert. sieraden van heiligheid).

A. Alle Goddelijke en menselijke schoonheid bijeen genomen, is nu te zien in Christus Jezus. "Hij is de Schoonste onder de mensen en al wat aan Hem is, is gans begerig". Als we Hem aanzien in zijn Goddelijke natuur: Hij is God over allen en de Schepper van allen, en de Auteur en Gever van alle natuurlijk schoonheid die gevonden wordt in deze wereld, volgens de tekst: "Hij heeft ieder ding schoon gemaakt op zijn tijd". "In Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk". Hij bezit in Zichzelf, in de hoogste mate, alle eigenschappen en volmaaktheden der Godheid. "Hij is het Afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid." Zichtbare en onzichtbare dingen, tronen en heerschappijen, zijn het werk van Zijn handen. En Hij vervult de hemel en allen die erin zijn met Zijn volheid. Het licht van Zijn aangezicht maakt een eeuwige dag in de hemel. Zijn leven is daar een eindeloze Fontein en Zijn liefde een Rivier van eeuwigdurende genoegens. Nu, Hij is de Zon is van die wereld Boven, Die dáár opgaat, er schijnt, het verfraait en versiert en zo dat ongemeten uitspansel met haar hemelse bewoners verheerlijkt. Als de verschijning van een engel zo helder en glorierijk is, zodat 'Daniëls sierlijkheid in verderving veranderde en hij geen kracht behield vanwege dat gezicht'; en indien Mozes en Stefanus, toen ze beschenen werden door Zijn luister, tot afschrik voor de mensen - hetwelk niets anders is dan een afspiegeling van Hem-, wat moet Hij Zelf dan zijn? "Hij die zijn engelen geesten maakt, en zijn dienaars tot een vlamvend vuur!"

Als we Hem aanzien in Zijn menselijke natuur, waarin Hij heilig is, onnozelen, onbesmet, afgescheiden van de zondaars, en hoger dan de hemelen is geworden; en waarin Hij is gekroond met glorie en eer,

moeten we dan niet besluiten met de koninklijk Psalmist: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen, genade is uitgestort in Uw lippen, daarom heeft U God gezegend tot in eeuwigheid!" Zijn mensheid, beide in ziel en lichaam, was zuiver en vlekkeloos; de volheid van de Geest was op Hem; en al de volheid van genade en de schatten van wijsheid en kennis waren in Hem. Iedere volmaaktheid van Zijn Godheid woont in en schijnt door Zijn begenadigde, gezalfde en geheiligde mensheid.

Adam in de staat der rechtheid, Aäron in zijn versierde kleding en Salomo in alle zijn heerlijkheid, - neem hen allen samen- waren slechts schaduwen of figuren van Hem, Die de Tweede Adam is, de Hogepriester van onze belijdenis en de Vorst des Vredes. Adams onschuld heeft Hij spoedig verloren, Aärons kledingsstukken en priesterschap zijn nu niet meer, en Salomo's heerlijkheid verwelkte evenals een bloem van de veld; maar de glorie en schoonheid van Jezus kan nimmer verwelken.

Maar het mag wel opgemerkt worden, dat velen die Hem gezien hebben in de dagen van Zijn mensheid een heel verschillend getuigenis van Hem gaven. Namelijk, "Hij had geen gedaante noch begeerlijkheid; en als wij Hem aanzagen was er geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben," Jesaja 53:2. Want de harten van deze mensen waren gesloten door vooroordeel en ongeloof en de god van deze wereld had hun ogen verblind. En mensen die blind zijn kunnen geen beter rechter van schoonheden dan van kleuren zijn. Dit volk wordt genoemd: kinderen des nachts en der duisternis.

'De kinderen des lichts en des daags' zagen Hem in Zijn eigen licht; ze aanschouwden Zijn heerlijkheid, "en zagen Hem als de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid". En ik weet dat Hij ook nu nog gezien wordt, en Zijn schoonheid ook, ook zelfs in deze wereld.

Ze hadden een heerlijke glimp van Hem onder het Oude Testament. " Eén ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken, dat ik al in dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren om de lieflijkheid des Heeren te onderzoeken en te aanschouwen in Zijn tempel," Psalm 27: 4.

Maar Zijn schoonheid is veel helderder *onder de tegenwoordige bedeling*. "Die in gerechtigheden wandelt en die billijkheden spreekt; die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschudt dat zij geen geschenken behouden; die zijn oor stopt dat hij geen bloedschulden hore; die zijn ogen toesluit dat hij het kwade niet aanzie; die zal in de hoogten wonen; de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn; zijn brood wordt hem gegeven; zijn wateren zijn gewis. *Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een vergelegen land zien.*" Jesaja 33:15-17. Hier vinden wij het beloofde gezicht van Hem, in al *Zijn schoonheid* en majesteit als Koning van Sion. Die ons redt van al onze geestelijke vijanden, Die ons overwint door Zijn vriendelijkheid en houdt ons vast, als blijde gevangenen, omdat Hij ons hart verrukt door Zijn glorie en majesteit.

Vraag het een eerstbeginnende gelovige wie pas is overgekomen uit de duisternis, wie ontkomen is aan het bederf van de wereld, aan de dienstbaarheid van de zonde, de toorn van God, de angst van de dood, en de verschrikkingen van een eindeloze ellende; en hij zal het u vertellen dat hij zijn zegel kan zetten op de waarheid van de volgende belofte: "Te dien dage zal des Heeren Spruit zijn tot Sieraad en tot heerlijkheid en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dengenen die het ontkomen zullen in Israël," Jesaja 4:2. Het geloof in een gelovige vertoont Christus bij Zijn Eigen licht, in Zijn oude ondernemingen, in Zijn glorierijk bezoek wat Hij de heiligen vanouds bracht, in de omstandigheden van Zijn lijden; in Zijn zegevierende Hemelvaart en glorieijke verhoging, met al Zijn luisterrijk gevolg van overwinnende genaden, waarmee Hij voorttrekt en Zijn hoffelijke en aangename bezoeken aflegt bij arme zondaars, reeds vanaf Zijn kroning in de hemel. Voor hen is Zijn koninklijk scepter lieflijk en Zijn herdersstaf is tot samenbinding, Zach. 11:7.

Het schitterendste en mooiste sieraad waarmee een jonge prins versierd kan worden, is een diadeem, en de edelste praal die het hoofd van een vorst kan bedekken, is een kroon. Christus, als God en mens, is dit beide jegens de kinderen Israëls. Als Hij in hun hart schijnt en Zichzelf aan hen ontdekt,

dan is hun arm ziel alles te boven en zien ze de waarheid van het volgende: "Te dien dage zal de Heere der Heirscharen tot een heerlijke Kroon, en tot een sierlijke Kans zijn de overgeblevenen van Zijn volk," Jesaja 28:5. De gekruisigde Christus, wonend in de hart door het geloof, is de krans of diadeem van genade in deze wereld; dit is een proclamatie dat de gelovigen erfgenaam zijn van het toekomstig koninkrijk. En de verhoogde en verheerlijkte Christus zal hun Kroon en heerlijkheid in het toekomstige leven zijn, hetwelk hun eindeloze regering in de hemel zeker maakt. "De heiligen van de hoge plaatsen zullen het koninkrijk ontvangen en zij zullen het Rijk bezitten tot in eeuwigheid, ja tot in eeuwigheid der eeuwigheden.

Aldus hebben we een glimpje gezien van *de schoonheid* van Zijn lieflijk aangezicht. Maar dit is niet alles, want ze moet *gevoeld*, zowel als gezien worden, want Zijn schoonheid wordt weerspiegeld bij Zijn volk, de luister ervan schijnt in hen en verspreidt Zijn glorie en sierlijkheid *over* hen. "Verzadig ons in de morgenstond met Uw goedertierenheid zo zullen wij juichen en verblijd zijn in al onze dagen. Verblijdt ons naar de dagen in dewelke Gij ons verdrukt hebt, naar de jaren in dewelke wij het kwaad gezien hebben. Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden en Uw *heerlijkheid* over hun kinderen," Psalm 90:15-17. Hier is genade, verheuging en blijdschap. Hier wordt gebeden voor Gods wederbarend en vernieuwend werk, dat het gezien mag worden over Zijn knechten; en Zijn glorieerijk licht en waarheden, ja de Geest van God en van glorie -waar daarna om gevraagd wordt in dit gebed-, dat het gezien mocht worden aan de kinderen van Zijn knechten met alle geestelijke gaven, iedere luisterrijke genade en noodzakelijke giften voor de ziel. "En de loffelijkheid des Heeren onzes Gods, zij over ons".

Deze schoonheid is niet de opsmuk van een hoer, noch de kunstmatig schoonheid die bestaat in "gekleed te wezen in purper en scharlaken en versierd met goud en kostelijk gesteente en paarden," Openb. 17:4. Deze opgesmukte tooi is de enigste schoonheid waarmee de hoer van Babylon uitgedost is, wat allemaal streng verboden wordt voor de Kerk van God, 1 Petrus 3:3.

B. Nu, wat betreft de verschillende delen van deze schoonheid des Heeren, die op Zijn Kerk gelegd is, ze houdt het volgende in:

1. In een verlicht verstand en in een goed overwogen oordeel, waar de Heilige Geest is als een Geest van oordeel, voor hen die ten oordeel zit. "Mijn oordeel was een mantel en een vorstelijke hoed," zegt Job.
2. In een vrolijke, hemelsgezinde gestalte, de oprechte uitdrukking van vergeving en vrede in het geweten en van een levendig hoop in de hart. "Uw stem is zoet en uw gedaante is liefelijk".
3. In een nederige, zachtmoedige en lage zielsgestalte, die oprecht is. "Het *versiersel* van een stille en zachtmoedige geest die kostelijk is voor God".
4. In de voeten geschoeid te hebben met de bereidwilligheid van het Evangelie van vrede; wandelend met God, Die vrede voor ons besteld heeft; wandelend in Christus Die onze Vrede is; en onderhoudend de enigheid van de Geest door de band des vredes. "Hoe *schoon* zijn uw gangen in uw schoenen, gij prinsendochter," Hooglied 7:1.
5. Het bestaat in de glorieerijke kleren van de mantel der gerechtigheid, hetwelk is het bruiloftskleed en de bedekking van Gods Geest; en bekleed te zijn met nederigheid; wat ons ontslaat van het wettisch juk van dienstbaarheid en van de juk van onze eigen overtredingen. "Waak op, waak op, trek uw sterkte aan, o Sion, trek uw *sierlijke* klederen aan, o Jeruzalem, gij heilige stad! Maak u los van de banden van uw hals, o gevangen dochter van Sion," Jesaja 52:1, 2.
6. Het bestaat in de toepassing van de vrije zaligheid aan de ziel, waardoor de arme zondaar is verlost van schuld en vuil, dood en toorn, en waarin hij stand houdt tegen al de aanvallen van zonde, satan, en de zondaars; want ze zijn allen tegen hem. "Want de Heere heeft een welbehagen aan Zijn volk; Hij zal de zachtmoedigen *versieren* met heil," Psalm 149:4.

7. Een ander deel waarin de *schoonheid* van de Bruid ligt, is in *haar oog*, en in haar *halssnoer*. Het oog betekent het oog des geloofs wat altijd kijkt naar Jezus. Haar halssnoer betekent de leringen van Christus, hetwelk is 'de verborgenheid des geloofs in een rein geweten', door welke aaneengesmede en harmonisch ketting van waarheid en beloften van het nieuwe verbond, wij bij het Hoofd blijven. Die band van het Verbond verenigt Christus en zijn leden samen, zoals de hals het menselijk lichaam verenigt. Het woord van waarheid en de oog van geloof, zijn de ogen en de halssnoer van de Kerk. "Gij hebt Mij het hart genomen, Mijn zuster, o bruid; gij hebt mij het hart genomen met één van uw ogen, met één keten van uw hals," Hooglied 4:9. O, hoe prijst de Heere dit aan! "Zijt getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens". En wat betreft de leer der waarheid: "Houdt dat gij hebt, opdat niemand uw kroon nemen". "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaart hebt, zo zal Ik u ook bewaren uit de ure der verzoeking". "Doet de poorten open, opdat het rechtvaardige volk inga, hetwelk de getrouwheden bewaart".
8. Tot het sieraad die nu in Christus en in Zijn Kerk gevonden wordt, behoren ook al de heilige verborgenheden van de oude tabernakel en tempel; het geheim van de ark, het verzoendeksel, de gouden tafel, de toonbroden, de gouden kruik met manna, Aaron's staf, de kandelaar, het heilige vuur, wierook, de cherubim, de koperen zee, en zelfs de Schechinah, met de wolk bij dag en het vuur bij nacht in de woestijn. Christus is onze Ark waar de wet in verborgen ligt; ons Verzoendeksel waar wij toekomen; de gouden tafel is het gelovig hart van een Evangeliedienaar, waarin Christus is, die op Hem leeft en Christus voortbrengt als het Brood des levens; de gouden kruik is een vat van genade; het manna is de vertroosting van de Geest; Aaron's staf is de Kerk van Christus in Zijn hand, de kandelaar is de Kerk handhavend het licht der waarheid; het heilige vuur is het woord en de Geest; wierook zijn de geestelijke gebeden; de koperen zee is de wedergeboorte; de Schechinah de glorie van de Heere die over ons opgaat; ons eeuwigdurend Licht, onze God en onze glorie; de wolk bij dag is de gunst van de Koning der koningen; het vuur bij nacht is de eeuwige liefde van God, hetwelk nimmer verkoeld jegens ons ofschoon onze liefde wél jegens Hem. Al deze dingen waren het sieraad van de oude tabernakel en tempel. "Majesteit en heerlijkheid zijn vóór Zijn aangezicht, sterkte en *sieraad* in Zijn heiligdom," Psalm 96:6.
9. De tempel was gebouwd van de cederen van Libanon, waarom die de naam van Libanon draagt. "Doe uw deuren wijd open o, Libanon, opdat het vuur uw cederen vertere!" Zach. 11:1. Een verschrikkelijke profetie was dit voor de Joden! De deuren van de tempel gingen vanzelf open, volgens Josefus, en spoedig daarna zetten de Romeinen al het cederwerk in het vuur. Maar de geestelijk glorie en schoonheid was enige tijd tevoren van haar geweken en was overgegaan op de Evangeliekerk, zoals de oude profetie zegt: "En uw poorten zullen steeds openstaan; ze zullen des dags noch des nachts toegesloten worden, opdat men tot u inbrenge het heir der heidenen en hun koningen tot u geleid worden. De heerlijkheid van Libanon zal tot u komen, de dennenboom en de beuk en de busboom tegelijk en om te versieren de plaats Mijns heiligdoms; en Ik zal de plaats Mijner voeten heerlijk maken," Jesaja 60:11,13. Zo hebben we gezien dat alle de geheimen, glorie, schoonheden, sterkte, en de eer van de oud tabernakel en tempel nu gevonden worden in het Evangelische Sion. Niet alleen het houtsnijwerk van de cederen maar ook dat van de den, de beuk en de busboom. Hun altijddurend groen is een afspiegeling van het leven van de heiligen en hun frisse en groene belijdenis, zowel als het houtsnijwerk wat nimmer zal vernield of verbroken worden door bijlen en hamers. Hier is sieraad voor as en de vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een benauwde geest. "O, hoe groot zal zijn goed wezen en hoe groot zal zijn schoonheid wezen! Het koren zal de jongelingen en de most zal de jonkvrouwen sprekende maken," Zach. 9:17. Laat deze schoonheid van Israel, dit geheel aangename Sieraad, aanschouwd en overwogen worden zoals de Geest van God Hem heeft laten verkondigen door de oude heiligen en overweeg en aanschouw Hem schijnende met al Zijn glorie en majesteit in Zijn geliefde bruid, en dan is het geen wonder dat Hijzelf haar prijst, zoals Hij zegt: "Gij zijt schoon,

Mijn liefste, gelijk Tirza;" ja, gij zijt de *schoonheid zélf*, beide volmaakt en eeuwigdurend. "Uit Sion, de volkomenheid der *schoonheid*, verschijnt God blinkende".

Ik ben bijna mezelf verloren in deze schoonheid van heiligheid; ik moet het laten rusten en *ga verder naar de dageraad, of de morgen*.

II

- A. De morgen betekend soms de geestelijk opstanding van een arme ziel na veel maanden tasten en strompelen op de donkere bergen van Horeb en Sinai, temidden van de donkerheid en duisternis, zodat we er uit zien evenals 'een lederen zak in de rook,' Psalm 119:83. Maar al onze inspanning om daar een weg tot God en de hemel te vinden is arbeid in de lucht geweest. De verlossing hiervan is inderdaad een gezegende morgen en dat weet mijn ziel zeer goed. Geen wonder dan dat de arme verloren ziel uitgelokt wordt om te zien naar Hem 'Die het Zevengesternte en de Orion maakt en de doodsschaduw verandert in de morgenstond'.
 - B. De morgen betekend soms de herstelling van de ziel in liefde, vrede, en blijdschap na een lange en bedroefde nacht van geestelijk verlating. "Want een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheidleven; des avonds vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich".
 - C. Bovendien, de morgen betekent het begin van ons eindeloos licht en glorie in de hemel, waarvan de dageraad aanvangt voor ons als Christus opgaat en in onze ziel schijnt. "Die overwint zal Ik de Morgenster geven". Dit licht des levens, verheuging en troost is een onderpand en voorbode van de eeuwigdurend dag in de hemel. "Zet hen als schapen in het graf, de dood zal hen afweiden en de oprechten zullen over hen heersen in die *morgenstond*". Dat betekent, als Christus geopenbaard wordt uit de hemel om de doden op te wekken, zullen de rechtvaardigen schijnen als de zon in het Koninkrijk des Vaders tot in alle eeuwigheid." Maar de goddeloze doden zullen niet opstaan dan 1000 jaar ná de rechtvaardigen.
 - D. Het begin van de schepping van de wereld wordt de morgen genoemd. "Waar waart gij toen Ik de aarde gronde? Toen de *morgensterren* te samen vrolijk zongen en al de kinderen Gods juichten! Job 38: 4,7.
 - E. Maar letterlijk betekent de morgen het eerste deel van de dag, als de opgaande zon de dag doet aanbreken. Hierbij wordt de Kerk van God vergeleken. "Wie is zij die er uitziet als de dageraad, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon, verschrikkelijk als slagorden met banieren?" Hooglied 6:10. Deze viervoudige openbaringen van de Kerk moge betekenen de verschillende gedaanten die zij gehad heeft in de onderscheiden tijdperken van de wereld.
- A.
 1. In de baarmoeder van de dageraad openbaarde Christus het heilig Sieraad. Adam en Eva waren typen van Christus en Zijn bruid; De boom des Levens was een andere representatie van de Zaligmaker De boom van kennis van goed en kwaad, was een figuur van onze gevallen staat. Want niets dan een geringe kennis van hetgeen goed was werd overgelaten en dat nog maar nauwelijks; en niets dan kwaad kwam in ons en door ons. De hof van Eden was een figuur van de Kerk, zijnde Gods huishouding en wandelplaats van genoegens. En zij draagt de naam van Eden tot op deze dag. Al de planten daar, door God geplant, vertegenwoordigen de bomen der gerechtigheid, die allen geplant werden door de dezelfde hand; maar Hij plukt alle anderen uit.
 2. Na de val verscheen het heilig sieraad in: de boom des levens; in het zwaard dat de weg daartoe bewaakte; in de cherubim; in de offeranden die geofferd werden; in de openbaring des Heeren als Rechter en Redder van onze eerste ouders; in de klederen waarmee Hij hen bedekte; in de aankondiging van het beloofde Zaad; in het vermorzelen van Satans kop; in het lijden van de verzenen; in de verlossing uit Satans macht die daaruit voorkomt, in de vijandschap die door de genade van God gezet werd tussen de kinderen van God en die van de duivel, hetwelk spoedig begon toen Abel genade kreeg, maar Kain vertrouwde in dode werken. In alle deze dingen

verscheen het heilig sieraad zelfs vanaf de baarmoeder des dageraads. Vanaf deze tijd tot de wetgeving wordt van de Kerk gezegd: "dat zij er uitziet als de dageraad".

3. De gehele Godsdienst oefening en toewijding van de heiligen was zuiver, eenvoudig en geestelijk. De leerstellingen en geboden van mensen, de menselijke tradities, de aandrang waarmee ze voorgeschreven worden, de valse pen van de schriftgeleerden; bijgeloof, en eigenwillige godsdienst; ceremonies en een gedaante van Godzaligheid, hadden toen niet zo veel overwicht dan ze nu hebben. Het is waar, dat nu en dan een van deze dingen onder hen inkroop, maar ze hadden de canon van de Schrift niet om die te verdraaien, zoals nu. Echter, sommigen vielen in de hoogste verwaandheid, maar waren spoedig ontdekt; zodat ze weldra uitgeworpen werden, evenals Kaïn, die door God zelf geëxcommuniceerd werd. De zonen van God -in naam- die huwden met de dochters van Kaïn, werden vermaard in goddeloosheid, maar werden veroordeeld door de Zondvloed. En onder de weinige uitverkorenen die bewaard werden in de ark, was nog een Cham die voor een jaar ontkwam, maar later met Kanaän vervloekt werd en veroordeeld wegens dubbele slavernij.
4. Naderhand werd Abraham en zijn uitverkoren vrouw tot de Kerk toegebracht en veel besnedenen met hem. Maar toen Hagar de meesteres, prinses en moeder van ons allen wilde worden en haar zoon de onrechtmatige erfgenaam van de belofte, werd de wáre erfgenaam en de wáre meesteres van de tent, tot een spot en belaching van hen die afkomstig waren uit de tenten van Cham. Al dit gespot met Sara en Izaäk was uitlachen en spotten met God, voor welke onbeschaamdheid en hoogmoed zij beiden verbannen werden op bevel van de Allerhoogste.
5. Naderhand worstelde Ezau vanaf de baarmoeder, liep, jaagde, kookte en schreeuwde voor de zegen en was vast besloten zich op zijn grond te handhaven ten kostte van zijn broeders bloed. Zodat Jacob van de Kerk weg vluchtte om zijn leven te sparen. En de God van zijn leven ging met hem. En door dat middel bracht hij er twee meer in de huishouding des geloofs, namelijk Rachel en Lea; indien óók niet een van de twee dienstmaagden die het huis van Israël bouwden. Met die dienstmaagd bedoel ik Bilda niet, want zij bedreef incest met Ruben. Ik mocht ook Melchizedek, Thamar, enz. genoemd hebben, maar ik ga hen voorbij.

Zo zag de Kerk van God er uit in de morgen van schepping, evenals de dageraad, in het eerste aanbreeken van haar licht van genade en glorie en aanbad God in het sieraad van heiligheid. En de Kerk in de dag van het Evangelielicht is een evenbeeld en navolger van die Kerk, wanneer God in Geest en in waarheid wordt aanbeden, zoals toen. Daarom wordt van Christus gezegd dat Hij de Persoon is van wie Adam een voorbeeld was. Christus priesterschap is niet naar de ordening van Aäron, maar naar de orde van Melchizedek, naar welke orde Hij tot in eeuwigheid geheiligd is. In Abrahams lenden betaalde Levi de tienden; en de vader van de gelovigen, die de beloften had, is gezegend door Melchizedek, die meerder was, beide in waardigheid en in ambt. Want de ene was een koning der gerechtigheid, de ander een prins; de ene was priester van de Allerhoogste God, de ander profeet. De eerste kreeg de titels, de ander betaalde er voor; de eerste zegende in God naam, de ander kreeg die in het geloof. Vandaar is het dat wij geboden worden om op Abraham onze vader te zien, en niet op Mozes; en naar Sara die ons gebaad heeft en niet naar de Joodse synagoge, in haar toestand van maanlicht.

Maar wij moeten op Abraham en Sara zien, omdat hun Godsdienst een voorbeeld van de onze is, en niet naar hen die onder de wet verkeerden, omdat onze roeping, geloof, rechtvaardiging, zegening, beloften en aanbidding zijn zoals bij hen. Ik bedoel ons geloof heeft het *sieraad* van heiligheid en is niet doortrokken noch besmet met eigenwillige godsdienst, of schoonschijnende vorm van Godzaligheid, maar het is zoals het hunne was.

Doch de opmerkelijkste zaak van alles is, dat God, als de Verbondsgod Zijn eeuwige Naam en Gedachtenis al openbaarde aan de Kerk in deze morgenstaat. "Ik ben de God van Abraham, de God van Isaäk, en de God van Jacob; dat is Mijn Naam tot in eeuwigheid en Mijn Gedachtenis van

geslacht tot geslacht. En die zegen en het gezegend zaad dat beloofd werd aan Abraham, zijn dezelfde die nu aankomen, door het geloof, uit de onbesnedenen. Dat zal reiken tot alle generaties en duren tot aan het einde van de wereld, want het is aan Abraham en aan al zijn mystieke zaad beloofd voor eeuwig.

2

De volgende openbaringsvorm van de Kerk is, "dat ze schoon is als de maan," die zijn licht ontleent van de zon, maar heeft geen hitte; ze heeft veel vlekken maar geen volkomen helderheid; ze is nimmer in dezelfde stand, altijd toenemend en afnemend. Waardoor de Kerk wordt vergeleken vanaf de Wetgeving tot de komst van de Zoon van God. Vooral vanwege de Joodse feestdagen en vastentijden die ingesteld waren met het verschijnen van de nieuwe maan totdat het ware Licht van de Zon der gerechtigheid opging, -niet langer het ontleende licht van de maan,- Die het leven en de onsterfelijkheid aan het licht bracht en totdat de dag aanbrak, die de schaduwen deed vlieden. De nationale Kerk van de Joden, -die Gods volk waren door nationale adoptie, zoals God gezegd had tot Farao: "Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene," had evenals de maan, weinig of geen hitte, maar was vol vlekken. Hun licht werd ontleent aan de letter, niet van God schijnend in het hart; ze hadden een gedaante van kennis uit de wet, niet de kennis van Hem Wiens volmaakte liefde alle vrezen uitwerpt; ze namen toe en namen altijd weer af.

Maar God had een bijzondere schat in deze akker, een overblijfsel in deze rol van nationale geslachten; enkele vruchten aan de opperste tak van deze olijfbom; een paar goede vijgen in deze hof; Toen kwam de nalezing na de oogst: enige trossen druiven met een zegen er in, aan deze verbasterde en verwilderde wijnstok, die zoveel wrange vruchten droeg. Een heilige zaad in deze afvallende eikeboom. Een os en een ezel, -ik bedoeld de apostelen- werden uitgezonden van Jeruzalem, -toen dat stad laag werd in de laagte, Jesaja 32:20-; die de Zaligmaker het licht der wereld en de zout van de aarde noemt.

3.

De volgende openbaringsvorm van de Kerk is "zuiver als de zon." Zij begon dit schijnsel te vertonen zodra "de Opgang uit de hoogte haar bezocht," toen degenen die in de duisternis wandelden een groot Licht zagen en over degenen die gezeten waren in de schaduw des dood een Licht scheen. De Kerk in deze heerlijke staat was verlicht met kennis, ervaring, reinheid, lering, discipline, en aanbidding. En ze is sindsdien meer of minder zo gebleven. De Kerk in die heerlijke tijd wordt uitdrukkelijk genoemd: "een vrouw bekleed met de zon, en de maan onder haar voeten", de schaduwachtige bedeling van de oude Kerk staat onder de wet was onder haar voet en een kroon van 12 sterren op haar Hoofd. Dat is, een kroon van liefde en goedheid, van kennis, geestelijke deugden en glorie. De 12 sterren zijn die heldere lichten, ik bedoeld de 12 apostelen, door wie Christus het Licht des levens in de heidenwereld wordt verspreid en verdeelt.

4.

De volgende openbaringsvorm van de Kerk is: "schrikkelijk als slagorden met banieren;" hetwelk beide strijdvaardigheid betekent, waarin de nationale Kerk van de Joden dikwijls verscheen. Maar het overblijfsel naar de verkiezing van genade onder hen werd nimmer in zo'n ontzagwekkende gedaante aangetroffen, want zij waren zo verborgen in Elia's dagen dat zij niet bekend waren en daarom de "verborgen" werden genoemd; of een op zichzelf staand gezin; als een eenzame mus op het dak; roerdompen in de woestijn; steenuilen in de wildernis; een zeer klein overblijfsel, zwak en onmachtig. Zonder dit kleine overblijfsel was de Joods Kerk als "Sodom en Gomorra" geworden.

Deze strijdvaardige en militaire verschijning van de Kerk heeft tot nog toe nimmer plaats genomen in de wereld, ofschoon er een voorbode van gezien werd in de dagen van keizer Constantijn 313. Daarom is het profetie van een singuliere openbaring die nog toekomstig is, die zijn aanvang zal nemen wanneer de getuigen, die lang geprofeteerd hebben, met zakken bekleed, hetzelfde afgeworpen hebben en op hun voeten staan, en als 'een wolk van getuigen' voor Christus zullen worden. Als de koningen van de aarde bekeerd worden, en tot de glans van Sion opgaan, en hun hart omgewend

hebben om de hoer te haten, haar vlees te eten en haar met vuur verbranden. Als de fiolen van toorn worden uitgegoten op de Antichrist, en op de hoer van Babylon, door een leger van heiligen op witte paarden, met de Koning der koningen en de Heere der heren aan hun hoofd, Openbaring 18,19. Wanneer de eeuwige Majesteit zal verschijnen in Zijn gewaad en zal overwinnen door Zijn zwaard. Dan zal het geopenbaard worden voor allen die de Voorzienigheid of genade, rechtvaardigheid of genade kunnen lezen, "dat op Zijn kleet en op Zijn dij deze Naam geschreven is: Koning der koningen en Heere der heren". Want dit wordt hen geleerd door Zijn onbegrensde Almacht en rechtvaardig oordeel.

Dàn zullen de koninkrijken van deze wereld worden 'de koninkrijken van onze Heere en van Zijnen Christus'. Dàn zal Hij de Antichrist in de oosten [Mohammedanisme] en in het westen [Roomse machten] ten onder brengen, beide ziel en lichaam, wortel en tak. De ene door het Woord van Zijn bediening en de ander door de kracht van Zijn zwaard. Dan zal het grootste koninkrijk onder de gehele hemel gegeven worden aan de heiligen van de hoogste plaatsen. Een Rijk groter dan van Babylon, de Meden en Perzen, de Grieken, of de Romein; want Hij zal heersen van zee tot zee en van de rivier Eufraat tot aan de einden der aarde. Dan zullen allen die in de wildernis wonen zich vóór Hem neerbuigen en Zijn vijanden zullen het stof lekken.

Nu zal alle macht en alle autoriteit van de goddelozen neer geworpen worden en die koningen zullen regeren die gekomen zijn tot het Licht van Sion en tot de glans die haar is opgaan; want zij zullen voedsterheren en hun koninginnen zoogvrouwen zijn voor de Kerk. Ja, alle koningen zullen hun glorie en eer in Sion brengen.

O, wat een tijd moet dit zijn als alleen de heiligen op de tronen zitten en niemand dan heiligen in de raad. "Als de opzieners vreedzaam zullen zijn en de drijvers rechtvaardigen". Als Christus de onderdrukker zal verbrijzelen, 'wanneer er geen geweld meer gehoord zal worden in het land, verstoring noch verbreking in uw landpale, maar uw muren zult gij heil heten en uw poorten lof! Dan zullen de koninkrijken van deze wereld het Koninkrijk van Christus worden en alleen de heiligen zullen op de troon zitten. Want het volk en het koninkrijk wat Hem niet zal dienen zal vergaan, ja die koninkrijken zullen geheel verwoest worden. Ja, de koningen zullen hun goud en hun zilver, hun glorie en hun eer in Sion brengen en al hun gewin zal geheiligd worden voor de Heere van de gehele aarde, want Hij zal de God van de gehele aarde genoemd worden.

O, kon mijn hand vrede houden met mijn hart! Kon mijn pen lopen als mijn gedachten! O, kon ik beschrijven wat ik zie en uitdrukken wat ik gevoel! Doch, helaas! Ik kan niet beschrijven wat ik kan denken; ik kan niet uitdrukken wat ik wel kan zien en kan triomferen in de toekomstige welvaart van ons geestelijk gezin!

Ofschoon ik een van de meest verschrikkelijkste nachten vóór ons zie, die ooit de horizon van de berg Sion bewolkt heeft, sinds de dageraad van onsterfelijk Licht de eerste stralen op haar nederschoot.

III.

Getoond hebben dat de Kerk wordt genoemd of vergeleken bij de dageraad, en haar morgen beschreven hebbend, en ook haar staat onder het maanlicht van de wet, haar staat van het zonlicht onder het Evangelie en haar ontzagwekkende openbaring en zegevierende staat die nog toekomstig is, zal ik voortgaan om enige gedachte voor te dragen over de *baarmoeder van de Kerk*, hetwelk vergeleken wordt in mijn tekst met de *baarmoeder des dageraads*.

De *baarmoeder van de dageraad* is de duisternis die de lucht van het halfronnd bedekt voor onze ogen evenals de buik van een vrouw het kind verbergt. Als de zonnestralen voortkomen, die de dag doet voortkomen en het daglicht regelt, dan opent en ontsluit de donkerheid der duisternis een weg, en zo breekt de dag door met de zonnestralen. Dit wordt het aanbreken van de dag, of de dageraad genoemd. Doch wat is de baarmoeder van de Kerk? Sommigen hebben gezegd dat het de Kerk zèlf is,

omdat de heiligen overtuigd en wederom geboren worden uit het onvergankelijk zaad van Gods woord. Maar enkelen zijn wedergeboren *buitenom* de Kerk, zoals ik en enkelen zijn *ontijdig* geboren zoals Paulus. De buik is niet de Kerk zelf.

Het zou misschien gezegd kunnen worden dat *de Middelaar* de buik van Sion is, omdat Hij *de Silo* genoemd wordt, wat betekent *de rust* waarin het kind is gehuld; omdat wij waren verkoren in Christus, *verborgen* in Hem en God ons het Leven gaf in Hem, vóór de wereld was geschapen. Deze dingen zijn waar; maar Christus wordt *de Man* van de Kerk genoemd en de eeuwigdurend Vader van het gezin, in Wie zij lagen in embryo, nog geen bestaan hebbend, van eeuwigheid.

Noch het voornemen van God in de verkiezing, noch Zijn besluit van voorverordining van aanneming tot kinderen is de buik van de Kerk Want dat wordt genoemd de *verborgenheid des Heeren* en de verborgen dingen zijn voor de Heere onze God, maar de geopenbaarde voor de uitverkoren in hun krachtadige roeping; dan is het geheim van de Heere aan de rechtvaardigen geopenbaard.

Izaäk is een voorbeeld van ons allen, Gal. 4:28. Nu, zoals Izaäk was, zijn wij ook. En waar heeft hij gelegen? Wel, in Sara's buik. Zeker, maar hij lag al in *de baarmoeder des dageraads* vóór hij aldaar gelegd werd. En dat wil zeggen: *hij lag in de belofte van God*:

Sara zal een zoon hebben en Abraham zal een zaad krijgen. En ik geloof dat Izaäk al in de belofte lag, 40 jaar [= 30 jaar, vert.] vóór zijn conceptie. Ismaël werd geboren naar het *vlees*, -doch Izaäk naar de *belofte*. U leest van *een kind des buiks*, en *de zoon van haar buik*. Maar wij zijn *kinderen der belofte*, zoals Izaäk was. Sions nakomelingen zijn geestelijk. En wat kan de oorzaak zijn van haar arbeid en barensnood, haar verwachting van een gezin, als er geen geestelijk gezin aan haar is beloofd? "Want gij zult uitbreken ter rechter- en ter linkerhand en uw zaad zal de heidenen erven. En zij zullen de verwoeste steden doen bewonen. De kleinste zal tot duizend worden en de minste tot een machtig volk. Ik de Heere zal zulks te zijner tijd snellijk doen komen". Hierin lagen ze. En zal Ik dergelijk beloften aan Sion doen en ze aan hen niet vervullen? Zal ze arbeiden in hoop en verwachting en niets dan wind baren? Zal er geen verlossing op de aarde gewerkt worden? Zal Ik die genereer voortaan toesluiten en zal uw hoop vergaan en al uw verwachting afgesneden worden? Zal Ik brengen tot de geboorte en geen kracht geven om te baren? Zal Ik dergelijk beloften aan u doen en niet vervullen? Zal Ik Die genereer voortaan toesluiten? Zegt uw God. Zullen de kinderen verwekt worden, kwijnen en daarna sterven in plaats van voortgebracht worden? Neen; Ik die leven gaf om voort te brengen, zal hen liefde geven om de vreze uit te werpen. "Eer zij barensnood had heeft zij gebaard", Jesaja 66:7. Vóór de apostelen begonnen om de Kerken te stichten en zij begonnen te arbeiden in hoop van uitbreiding, verscheen een groot aantal kinderen in de wereld. "Eer zij smart overkwam, is zij van een knechtje verlost". Dat betekent van een krachtige mannelijke nakomelingschap, van jonge krachtige mannen, die de goddelozen overwonnen en in wie het Woord Gods bleef.

IV.

Ik ga nu verder en overweeg *wie de jeugd is, die uit de baarmoeder van de dageraad voortkomen*.

De jeugd die uit de baarmoeder van de dageraad voortkomt, die zo talrijk is als de druppels van de dauw, schijnt te moeten komen op een toekomstige tijd. Wanneer het Pausdom zal ontdekt worden door het licht van des Heeren komst en gedood zal worden door de adem van Zijn lippen. "Want de aarde zal vol zijn van de kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken". Wanneer er een dergelijk wonder zal verricht worden als nimmer werd gehoord, dan wanneer God het openbaart. "Wie heeft ooit zulks gehoord? Zou een land kunnen geboren worden op een enige dag? Ja, het gebeurde bij de schepping, toen God het beval. "De aarde brenge levende zielen voort naar haren aard". Maar zal een volk kunnen geboren worden op een enige reize? Ja, want "de koninkrijken van deze wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus". Als het geestelijk zaad van Abraham als de sterren van de hemel in menigte zullen zijn en als het zand aan de oever van de zee, wat ontelbaar is. Nu, dat dit een belofte is die toekomstig is, blijkt in mijn tekst en in de

gehele psalm waaruit die is genomen.

"In heilige sieradiën, uit de baarmoeder des dageraads, zal u de dauw uwer jeugd zijn".

Maar waarom worden ze dan jeugd genoemd, daar er van de geestelijke familie gezegd wordt dat ze bestaat in zuigelingen, kleine kinderen, jong mannen, en vaders? Wel, omdat die natie zal geboren worden op een enige dag. De volheid der heidenen en de roeping en wederaanneming van de Joden vallen samen. Want als de aarde op één dag voort zal brengen en indien een natie op eenmaal zal geboren worden, als de minste tot duizend al worden en de kleinste tot een grote natie en als God dit zal verhaasten op Zijn tijd, dan kunnen we niet denken dat daar een oud man in het geloof zal zijn van 1000 jaar noch een vader van tienduizend. Waaruit duidelijk blijkt dat het gezin voornamelijk zal bestaan, indien niet geheel, *uit jeugdigen*. Want zo zegt de Geest: "In plaats van uw vaderen zullen uw zonen zijn. Gij zult hen tot vorsten zetten over de ganse aarde," Psalm 45:17. Nu, de nakomelingen van de baarmoeder des dageraads wordt *jeugd* genoemd. Deze tekst bedoelt niets anders dan kinderen. *De geboorte van dit gezin zal over de hele wereld zijn, "want Gij zult Uw zonen tot vorsten zetten over de ganse aarde"*. Dit moet zijn als het grootste Koninkrijk onder de hele hemel aan de heiligen der hoge plaatsen zal gegeven worden en ze zullen het in bezit nemen en beide, koning en onderdanen zullen heiligen Gods zijn. Koning zullen voedsterheren en koninginnen uw zoogvrouwen zijn, uw opzieners vreedzaam en uw drijvers rechtvaardigen. Als zij hun zwaarden zullen slaan tot spaden en hun spiesen tot sikkels. Als de volkeren geen oorlog meer zullen leren, want er zal een veelheid van vrede zijn zolang als de maan zal schijnen.

Maar iemand zal vragen waarom de baarmoeder van de Kerk op die tijd genoemd, of vergeleken wordt bij *de baarmoeder van de dageraad*? Ik antwoord: Toen de Kerk voortkwam in 't begin van de wereld, na de schepping, spoedig nadat de morgen sterren hun hymne van *de schepping* bezongen hadden, Openbaring 4:11, begonnen spoedig daarna de *gezangen van genade*, toen de Kerk voor het eerst begon te lichten. Daarvan wordt gezegd: "Toen begon men de Naam des Heeren aan te roepen".

Onder de wet, werd de Kerk vergeleken bij de maan, toen werden ze genoemd: "minderjarige kinderen in dienstbaarheid, onder voogden en verzorgers, onder een tuchtmeester, [schoolmeester, Eng. Vert.] "en zijn besloten geweest tot op het geloof dat geopenbaard zou worden". In deze staat wordt gezegd dat ze tasten als een blinde naar de wand en wensten dat de dag aanbrak en de schaduwen vlieden.

Maar toen Christus, 'de Opgang uit de Hoogte' hen bezocht en de dageraad van de Evangeliedag begon te lichten, toen droegen de heiligen een naam die paste bij hun moeder, die er *zuiver als de zon uitzag*. Toen droeg haar gezin een andere naam, een naam die ze nooit tevoren gedragen had. Door Christus Zelf worden ze genoemd: *kinderen des lichts*, en *God de Vader der lichten* en van de Kerk wordt dan gezegd dat ze *bekleed is met de zon*. En *dus zijn haar kinderen*, zegt Paulus, *allen kinderen des lichts, en des daags; niet van de nacht noch van de duister*.

Hieruit blijkt het dat *de buik* van de Kerk in de tijd die nog toekomstig is, *een baarmoeder des dageraads zal zijn en haar nakomelingen kinderen des lichts en des daags, in een edele zin*. Haar hoeders zullen oog aan oog zien. Het licht van de maan zal zijn als het licht van de zon en de licht van de zon als de licht van zeven dagen als de Heere de breuk van Zijn volk zal verbinden en de wonde waarmee het geslagen is zal genezen. Dan zullen de leraars van de heiligen niet langer verborgen zijn in een hoek, maar hun ogen zullen hun leraars zien.

Nu, dat deze tijd nog toekomstig is, blijkt uit het verband van de Psalm waaruit mijn tekst is genomen. Eerst zullen alle afgodische koningen, Paapse, Turkse en Heidense afgezet worden. "Hij zal

koningen slaan ten dage Zijns toorns," Psalm 110:5. Ten tweede zal het oordeel uitgevoerd worden over heidenen tot hun dood; en Hij zal verslaan die het hoofd is, de satan, in de Paapse, heidense en Mohammedaanse landen.

"Hij zal recht doen onder de heidenen, Hij zal het vol dode lichamen maken. Hij zal verslaan die het hoofd is over een groot land," vers 6. Hetwelk mij leidt te overwegen:

V.

De dauw van de jeugd, die uit de baarmoeder van de dageraad voortkomen zal.

Ik denk hiervan, dat het niet zozeer het groot aantal van de heiligen uitdrukt, ofschoon ze soms vergeleken worden bij sterren, bij het zand en hier bij de dauwdruppels. Hoewel het in dat opzicht wáár mag zijn, denk ik toch dat hun bloeiende staat en de overvloedig verfrissing bedoeld wordt met de dauw, meer dan hun aantal.

Soms zoeken de armen en noodduftigen naar water, maar er is niets. Op een andere keer spreken de dienaars van satan zoveel dwaling, dat "ze de ziel van de hongerige ledig laten, en de dorstige drank doen ontbreken." Dan komt er hongersnood, niet naar brood noch naar water, maar om het woord van de Heere te horen. Op die tijden belooft de Heere dat Hij hen zal verhoren en dat Hij, de God van Israël, hen niet zal verlaten, maar zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge.

In hoofdzaak vertoont de dauw de bloeiende staat van de Kerk op die tijd, waarop deze profetie zinspeelt. Als het eeuwig Evangelie zal gepreikt worden, ontdaan van menselijke vormen en niet vervalst door menselijke verzinsels, menselijke tradities en vleeselijke ceremonies. Als de zuivere leer van Christus zal druppelen als de regen, en druppelen als de dauw. Als er geen klacht zal zijn over lautheid, droogheid en onvruchtbaarheid. Als de zon van vervolgingen hen niet meer zal steken bij dag, noch de maan van wettische godsdienst bij nacht. Als Sions muren *heil* genoemd worden en haar poorten *lof*.

In die dagen zal de Heere Israël zijn als de dauw; zij zullen ten leven voortbrengen als koren en bloeien als de wijnstok en zijn wortel uitslaan als de Libanon. Hetwelk alles uitdrukt de aangename, zuivere bevochtiging van genade en de overvloed ervan. Als de harde harten verzacht worden, de onvruchtbare ziel verlevendigd, de versmachtende ziel verfrist, de zon van vervolgingen, en de vlam van vleeselijk lusten gedoofd worden. En beide, de dorsvloer van des Heeren oogst, en het vlees van des Heeren schapen nat gemaakt worden door de dauw van hemelse genade. Richt. 6:37-40.

De dageraad, genoemd in mijn tekst, de buik ervan, het ontelbare zaad, de universele ondergang van de goddelozen, de uitgestrektheid van het Evangelie, de wonderbaarlijk uitbreiding van Sion, en de universele roeping van haar gezin, worden allen genoemd in de 72ste Psalm.

Het eerste daarin is dat het gericht toevertrouwd wordt in de hand van Christus, en de tenuitvoerlegging van alle gerechtigheid bij Hem: "O, God geef de koning Uwe rechten en Uw gerechtigheid de Zoon des konings," vers 1.

De volgende bijzonderheid is de rechtvaardiging van zijn volk en de wraak over hun onderdrukkers, uitgevoerd door het rechtvaardig oordeel Gods aan hen. "Zo zal Hij Uw volk richten met gerechtigheid en Uw ellendigen met recht," vers 2.

Daarop volgt de bevrijdende publicatie van het volbrachte werk op de berg Calvarië en de lieflijke verzoening en prediking van vrede en toegerekende gerechtigheid op alle klein heuvels van Sion, of in alle kleine kudden schapen van de Overste Schaapherder. "De bergen zullen den volke vrede dragen, ook de heuvelen, met gerechtigheid," vers 3.

Het volgend deel van Zijn werk in deze toekomstige tijd is een recht oordeel uitvoeren, ten gunste van de armen van geest, om verlossing te proclameren voor hen die de behoefte van zaligheid gevoeld hebben. Maar wraak te oefenen en eeuwige verdoemenis aan alle vuile overtreders, bedriegers en onderdrukkers. "Hij zal de ellendigen des volks richten, Hij zal de kinderen des noodduftigen verlossen en de verdrukker verbrijzelen," vers 4.

Als dat gebeurd is, zal de hele wereld Hem vrezen en alle geslachten zullen delen in Zijn regering, totdat er geen tijd meer zal zijn. "Zij zullen U vrezen zolang als de zon en maan zullen zijn; van geslacht tot geslacht," vers 5.

En nu komt de *dauw van Zijn jeugd* genoemd in mijn tekst: "Hij zal neerdalen als een regen op het nagras; als de druppelen die de aarde bevochtigen; in Zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien en de veelheid van vrede totdat de maan niet meer zij," vers 6, 7.

Dit alles ziet op de tijd als de koninkrijken van deze wereld de Zijne zullen geworden zijn, van het ene einde van de wereld tot het andere; zoals er volgt: "Hij zal heersen van zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde. De ingezetenen van dorre plaatsen zullen voor Zijn aangezicht knielen en Zijn vijanden zullen het stof lekken. Ja alle koningen zullen zich vóór Hem neerbuigen, alle heidenen zullen hem dienen," vers 8-11.

Ik moet nu dit onderwerp besluiten, gezegd hebbend wat ik kan van de schoonheden van de Heere Jezus Christus. Van zijn schoonheid op Sion gelegd door Zijn openbaring aan haar, van de schoonheid van heiligheid in de aanbiddingen van de heiligen en van de geheimen ervan. Van de baarmoeder des dageraads, van de jeugd en van de dauw van genade die aan deze jeugd zal verschijnen en van de heerlijkheid van deze kinderen des lichts, die uit de baarmoeder des dageraads voort zullen komen.

2. DE VERTREKKEN, DE UITRUSTING EN HET GEVOLG VAN IMMANUËL

Gepreekt in de City Chapel, Grubstreet, London, 9 december 1810

“Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt” Psalm 104:3

We hoeven niet te gissen Wie deze Goddelijke Persoon is van Wie deze Psalm spreekt. Dit blijkt uit de brief aan de Hebreeën, want de schrijver daarvan neemt het vierde vers van deze Psalm en past het op Christus toe (Hebr. 1:7). De werken van de schepping en de voorzienigheid van God vormen het onderwerp, ja de hele inhoud van deze Psalm. Johannes zegt ons dat het Woord Dat bij God was en God was, alle dingen heeft gemaakt. “Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is” (Joh. 1:3). Daarom heeft Hij er van nature recht op. Hij raakte dit recht niet kwijt door Zijn menswording, want als Immanuël, of God in de natuur van de mens, is Hij aangewezen tot Erfgenaam van alle dingen (Hebr. 1:2). Onder de zeer krachtdadige werking van de Heilige Geest, wekt de psalmdichter zijn ziel op om de Heere te loven of om alle lof en aanbidding toe te brengen aan Hem, Die de grootste Zegen is en de Bron van alle zegeningen aan ons. David, die wist dat hij naar zijn koninklijk ambt een type was van Christus, aanschouwt Hem met het oog des geloofs in al Zijn onderscheidingsteken en in Zijn Goddelijke kenmerken als tussentredende Koning van Sion. Zijn kroon, Zijn Goddelijke heerlijkheid en Zijn koninklijke gewaad zijn een eeuwig licht. De gordel van Zijn lendenen is gerechtigheid en waarheid, Zijn scepter is Zijn kracht tot zaligheid en Hij zwaait deze scepter door de bediening van het Evangelie.

Maar ik zal nu komen tot onze tekst.

- I. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren”, dit gaat over Zijn woonkamers.
- II. “Die van de wolken Zijn wagen maakt”, dit gaat over Zijn uitrusting.
- III. “Die op de vleugelen des winds wandelt”, dit gaat over Zijn gevolg.

I. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren”, dit gaat over Zijn woonkamers.

Waar de vertrekken van de Heere zich ook bevinden, ze zijn altijd licht. Hij is altijd omgeven door lichtstralen, want Hij woont in het licht. “Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij weet, wat in het duister is, want het licht woont bij Hem” (Dan. 2:22). Paulus zegt hetzelfde: “Welke te Zijner tijd vertonen zal de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen, en Heere der heren; Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Dewelke geen mens gezien heeft, noch zien kan, Welke zij eer en eeuwige kracht” (1 Tim. 6:15, 16). “En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is” (1 Joh. 1:5). In het vers dat voorafgaat aan onze tekst, zegt David: “Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleed; Hij rekt de hemel uit als een gordijn” (Ps. 104:2). Met het uitrekken van de hemel verwijst de psalmist heel duidelijk naar de schepping, toen God het uitspansel beval om scheiding te maken tussen wateren en wateren (Gen. 1:6). Dit uitspansel is het ruime hemelrond met de dampkring en de lucht die de aarde als een band omgeven. Uit dit alles blijkt dat de Heere woont in het licht en het licht bij Hem woont. Ja, Hij is hét Licht en bedekt Zich met het licht als met een kleed. Daarom wordt Hij aangeduid als de Zon waarmee de Kerk is bedekt, de Zon der gerechtigheid en der heerlijkheid voor de Kerk, zowel in haar strijdende als in haar triomferende staat. Het komt mij voor dat deze Goddelijke stralen van de onuitsprekelijke heerlijkheid de zomen van Zijn mantel zijn die de tempel vervulden (Jes. 1:6), want David zegt dat Hij bedekt is met het licht als met een

kleed en dat de stralen van Zijn Goddelijke heerlijkheid het gevolg zijn dat Hem bij al Zijn openbaringen aan de mensenkinderen vergezelt, want Hij woont in het licht en het licht woont bij Hem. Deze zeer heerlijke stralen der heerlijkheid worden, naar mijn mening, bedoeld in onze tekst.” Wat wij bedoelen met het woord “beams” is te zwak, te gebrekkig en te min voor deze kamers. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren”.

Ik zal overdenken wat er in de Schrift met deze kamers wordt bedoeld.

1. Ten eerste kan hiermee *de hemel zelf* bedoeld worden, zoals blijkt uit de volgende woorden: “Geen spraak, en geen woorden zijn er, waar hun stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon. En die is als een bruidegom, uitgaande uit zijn slaapkamer; zij is vrolijk als een held, om het pad te lopen” (Ps. 19:4-6). In Romeinen 10:18 past Paulus de inhoud van deze psalm toe op het uitgaan van Christus met de apostelen om het Evangelie te bedienen. De Heere had Zijn Kerk gekocht met Zijn eigen bloed en ook onder de bediening van de apostelen ging Hij door om haar als Zijn bruid tot Zich te vergaderen. De apostelen waren de tabernakel waarin de Zon der gerechtigheid onderging en van waaruit Hij scheen, zoals Hij voorheen deed vanaf liet verzoendeksel. Zijn uitgangen worden vergeleken met de zon in het firmament, die de sombere schaduwen van de duisternis der Joden en der heidenen verdrijft en het leven en de onsterfelijkheid aan het licht brengt door het Evangelie. De kamer waaruit Hij kwam, is de hemel. Dit zal in de toekomst de bruiloftszaal van de Kerk zijn. Uit deze kamer ging de Bruidegom uit, vrolijk als een held om het pad te lopen, terwijl Hij Zijn duur gekochte bruid omhelsde en Zijn liefde betuigde. Deze dag is in het bijzonder een dag der bruiloft en der vreugde des harten (Hoogl. 3:11). Liefde tot haar en Zijn vermaak in haar zijn, naar het mij voorkomt, de oorzaak van deze vreugde bij Zijn uitgaan.

Ten tweede worden met deze zalen soms *de wolken* bedoeld. Dit zijn waterdeeltjes die van de aarde en de zee opstijgen. Deze dampen stijgen op in de hemel en lossen daardoor op. God beveelt ze in Zijn wijsheid om her-en derwaarts te gaan en hun rijke en verfrissende inhoud te verspreiden ten goede voor de mensen. De wolken worden de vertrekken des Heeren genoemd: “Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen; de aarde wordt verzadigd van de vrucht Uwer werken” (Ps. 104:13). David beschrijft dit met zulke lieflijke woorden. Hij noemt dit de bezoeken en de voorzienige zorg van God. “Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol water; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed. Gij maakt zijn opgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijn voren; Gij maakt het week door de druppelen; Gij zegent zijn uitspruitsel. Gij kroont het jaar Uwer goedheid; en Uw voetstappen druipen van vettigheid” (Ps. 65:10-12). Dit is de nooit genoeg geprezen zorg van God. Zo bevochtigt Hij de aarde vanuit Zijn vertrekken. Als ons deze verfrissende buien onthouden zouden worden, zouden Gods voetstappen niet druipen van vettigheid, maar zou het vleeshuis al gauw slecht bevoorraad en leeg zijn en zou er geen melk meer in de melkschuur zijn.

Ten derde kunnen we onder deze zalen ook *de liefde des Heeren* verstaan. David noemt de Zaligmaker zijn Huis: “Wees mij tot een sterke Rotssteen, tot een zeer vast Huis, om mij te behouden” (Ps. 31:1). Mozes zegt: “HEERS! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht” (Ps. 90:1). Dit zijn de woonplaats des vredes, de welverzekerde woningen en de stille geruste plaatsen die ons beloofd zijn (Jes. 32:18). Er is zo’n verblijfplaats als liefde, want “die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem” (1 Joh. 4:16). Ik heb wel eens gedacht dat dit de ruimte is waarover David spreekt: “En mij niet hebt overgeleverd in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte” (Ps. 31:9). Het is een groot vertrek, want er is plaats voor zeer veel vrienden. Niets verbreekt de banden van de vrees, hardheid des harten en ongeloof zoals de liefde dat kan doen. De liefde brengt de benauwde ziel op aangename wijze in de ruimte, wanneer de voet des geloof

daar is geschraagd. Zo ervoer ook de geliefde apostel het, toen hij zei: “En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft” (1 Joh. 4:16). Ik denk dat de heilige bruid onder de kameren waarin Christus haar heeft gebracht de liefde van de Heilige Drie-eenheid verstaat, want we horen van niets dan liefde al de tijd dat zij daar was; haar hart en haar mond lijken ermee vervuld te zijn. “De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren; wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief” (Hoogl. 1:4). De liefde waarmee haar ziel vervuld was en de vreugde die daaruit voortkwam, maken duidelijk wat deze kameren waren. “Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren” (Joh. 14:21). Dit alles is vervuld bij de komst van de Heilige Trooster.

Ik meen dat dit ook de kamers zijn waarover de evangelische profeet spreekt: “Ga henen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga” (Jes. 26:20). De gramschap waarover hier gesproken wordt, is waarschijnlijk de verwoesting van Jeruzalem vanwege de verwerping en kruisiging van de Heere. De mensen die hier aangesproken worden, zijn de apostelen en discipelen van Christus. In welke kamer moeten zij gaan naar Zijn raad? Blijft in Mijn liefde, “gelijkerwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde” (Joh. 15:10). In deze kamer wordt een mens verborgen, zodat niemand dan Gods volk hem kan zien of weet waar hij woont. Wie dit gastverblijf binnentreedt, zal de deur achter zich gesloten vinden, zodat geen vijand bij hem komen kan. Behalve dit verblijf weet ik geen schuilplaats die alle indringers zal buitensluiten.

Het komt mij voor dat een van deze kamers *het hart van Gods kinderen* is, zoals blijkt uit het Hooglied: “Ik hield Hem vast, en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had, en in de binnenste kamer van degene, die mij gebaar heeft” (Hoogl. 3:4). De zalige Geliefde Die hier gevonden en vastgehouden wordt, is Christus, de moeder het hemelse Jeruzalem en het huis van de moeder de erfgenamen der belofte en de kinderen van deze heilige moeder. De kamer waarin de vrouw is gebaar, is het hart van Gods volk. Hier valt het zaad der genade en wordt het ontvangen. Hier ontstaat de nieuwe mens. Dit is ook zijn woonplaats, daarom noemt Petrus hem nadrukkelijk de verborgen mens des harten.

II. Nu ik met u heb gedacht over de stralen en de kameren, zal ik verder gaan met de bespreking van de wateren. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren”.

Ik heb opgemerkt, toen ik over deze kameren sprak, dat we onder de kameren onder andere *de wolken* moeten verstaan. David zegt: “Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen” (Ps. 104:13). Wolken zijn waterdruppels of dampen die de zon doet opstijgen tot hoog in de lucht en de onuitsprekelijk heerlijke lichtstralen van de Heere kunnen we vaak in deze wateren zien. Hij daalde neer in een wolk toen Hij de wet gaf. Een wolk bedekte de drie zeer begunstigde discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes, en alles werd licht en helder om hen heen. Zelfs de kleren van de Heere werden wit en begonnen te blinken. Een heldere wolk overschaduwde hen en er klonk een stem vanuit de wolk. Het was een wolk die de richting aangaf voor de reis van de Israëlieten door de woestijn. “’s Nachts was er een vuurkolom om hun licht te geven, zodat de stralen hiervan de hele nacht in die kamer werden gezien. Overdag was dit licht er niet, omdat de Israëlieten dan het licht van de zon hadden om hen te leiden. Daarom zagen zij het heldere licht in de wolken niet (Job 37:21).

We zullen zelfs in de hemel Zijn stralen in de wateren zien, als we de hemel beschouwen als één van deze kameren, waaruit Christus opging als de Zon, van waaruit Hij Zich vertoonde als de Bruidegom van Zijn Kerk door de bediening van de apostelen en waar Hij Zich verheugde als een held om het pad te lopen. Ik zeg dat dit zal gebeuren als we de hemel beschouwen als één van deze kameren. “Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman

zijn tot levende fonteinen der wateren” (Openb. 7:17). Ik zie deze wateren als het leven der heerlijkheid dat God de Vader door de Zoon en de Heilige Geest schenkt aan al Zijn kinderen. Dit zal een onbegrensde en bodemloze zee zijn die alles zal bedekken, want het sterfelijke zal door het leven verslonden worden (2 Kor. 5:4).

Ik zal echter verdergaan. De Schrift spreekt over een heerlijke *rivier* in de hemel en uit haar bijzondere naam kunnen we waarschijnlijk afleiden wat die rivier is. “Zij worden dronken van de vettigheid Uws huizes; en Gij drenkt hen uit de rivier Uwer wellusten” (Ps. 36:9, Eng. vert.). Gods kinderen zullen verzadigd worden met de wateren des levens uit de Bron van levend water. Dit is het leven der heerlijkheid. Onder deze rivier versta ik de liefde van God. Ze wordt de rivier der wellusten genoemd en wat kan er net zo zalig en aangenaam zijn? Het kleinste stroompje dat zich van deze rivier aftakt, kan de hele stad Gods verheugen. Deze wateren zullen ook door stralen beschenen worden, want als Gods kinderen verzadigd zijn met water uit deze bron en met de wellusten van deze rivier, zal Christus zo in hen schijnen dat de maan beschaamd en de zon schaamrood zou worden, als ze tegenwoordig zouden zijn wanneer het Lam, Dat de heerlijkheid en het licht van de hemelse stad is, de rechtvaardigen voor altijd zal doen blinken als de zon in de heerlijkheid van het Koninkrijk van hun Vader. Hij zal Zijn stralen over al deze wateren doen schijnen, want het licht woont bij Hem.

Als we onder *deze wateren de liefde van God* verstaan die, naar de woorden van Paulus, wordt uitgestort in het hart, die wordt aangeduid als een vloed in dorre plaatsen en die, zoals eerder opgemerkt, een rivier is die het hart verheugt, zal dit water zonder twijfel door deze stralen beschenen worden, want die liefheeft, blijft in het licht. De Heere ontdekt een zondaar nooit aan Zijn liefde, zonder hem ook te verlichten. Bloed en liefde helen al onze geestelijke ziekten en kwalen en deze genezing gaat altijd gepaard met licht: “Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen” (Mal. 4:2). De opgaande zon en de zaligmakende genezing komen tegelijkertijd. Hoe zou dat anders kunnen, als Hij in het licht woont en het licht bij Hem?

Onder deze wateren kunnen we echter ook *de mensen* verstaan, want zoals de zee eb en vloed kent, zo gaat het ene geslacht en komt het andere. In Jesaja worden de sterke en machtige wateren beschouwd als de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid (Jes. 8:7). Van de wateren waarop de hoer van Babylon zit, wordt dezelfde uitleg gegeven. “En hij zeide tot mij: De wateren, die gij gezien hebt, waar de hoer zit, zijn volken, en scharen, en natiën, en tongen” (Openb. 17:15). Het vergaderen van de heidenen tot de Kerk van God wordt vergeleken met een overstromende rivier: “Want alzo zegt de HEERE: Ziet, Ik zal de vrede over haar uitstrekken als een rivier, en de heerlijkheid der heidenen als een overlopende beek” (Jes. 66:12). In deze wateren, waaronder we de mensenkinderen moeten verstaan, heeft de Heere Zijn kameren. “Die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem” (1 Joh. 4:16). Hij woont door het geloof in het hart. Ja, Hij wil nog lager afdalen. Hij is in Zijn volk de Hoop der heerlijkheid. Hij daalt echter nog twee stappen lager af, want Hij woont bij de arme en verslagene van geest die voor Zijn Woord beeft (Jes. 66:2). “Indien wij elkander liefhebben, zo blijft God in ons” (1 Joh. 4:12). “Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem, en hij in God” (1 Joh. 4:15). Door wijsheid wordt het huis Gods gebouwd en door verstandigheid bevestigd. En door wetenschap worden de binnenkamers vervuld met alle kostelijk en liefelijk goed” (Spr. 24:3, 4). De wijze man zegt ons wat dit kostelijk en liefelijk goed is. “Het rantsoen van ieders ziel is zijn rijkdom” (Spr. 13:8). De Heere Jezus Christus Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor velen, is de ware Rijkdom en het eeuwig Deel van allen die geloven. Zo worden de mensen wateren genoemd en hun hart en de uitgangen daarvan kameren die vervuld zijn met kostelijk en liefelijk goed. “Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen” (2 Kor. 6:16).

Waar Hij echter Zijn kameren heeft, zullen *Zijn stralen* ook gezien worden, want het licht woont bij

Hem. God zegt ons dat Sion voor altijd Zijn rustplaats zal zijn: “Hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd” (Ps. 132:14). Omdat Sion de schone tent en de eetzaal van de Heere is, zien we ook daar de stralen van Zijn heerlijkheid: “Uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende” (Ps. 50:2). Het licht woont bij Hem. Het licht was er het eerst bij de oude schepping en zo is het ook bij de nieuwe schepping. Er wordt gewoonlijk een lichtstraal waargenomen of gezien voor de openbaring van de verzoenende liefde. “(...) aan Galilea der heidenen. Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen” Ges. 8:23, 9:1). Deze lichtstralen openen het verstand van de zondaar, doen hem ontwaken, verschrikken zijn geweten en maken dat de sterke gewapende er niet langer gerust op kan zijn en verzekerd van kan zijn dat hij de macht over het zijne niet kwijtraakt. De zonde wordt ontdekt door deze lichtstralen en we zien wat de zonde is, “want al wat openbaar maakt, is licht” (Ef. 5:13). Vrees en beving grijpen de arme zondaar aan als dat licht hem omschijnt. Dit deed Paulus op de aarde vallen en nam het licht uit zijn ogen weg, zodat hij “vanwege de heerlijkheid deszelfs lichts niet zag” (Hand. 22:11). Wanneer en waar de Heere Zich wil openbaren of wil wonen bij één van de mensenkinderen, zullen deze stralen van Zijn Goddelijke heerlijkheid gezien worden om de sluier die over het hart ligt te verscheuren, de sombere schaduwen van de duisternis te verdrijven, de zondaar te doen ontwaken en de komst van de Heere aan te kondigen. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren.” “Hij weet, wat in het duister is, want het licht woont bij Hem” (Dan. 2:22). Ik kom nu tot ons volgende punt, namelijk de wagen van de Heere,

II. De uitrusting van Immanuël

“Die van de wolken Zijn wagen maakt.” Engelen worden soms *de wagenen des Heeren* genoemd: “Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, ja duizenden engelen” (Ps. 68:18, Eng. vert.). De engelen worden hier *strijdwagenen* genoemd als verwijzing naar de twee keren dat ze zo verschenen zijn. Toen de Heere de ogen van de knecht van Elisa opende, zag hij dat de bergen rond Dothan bedekt waren met paarden en strijdwagenen die zich om Elisa hadden geschaard (2 Kon. 6:17). Toen Elia werd opgenomen in de hemel, kwam er een engel neer in dezelfde verschijning. “Zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel” (2 Kon. 2:11). Onze tekst noemt de wolken echter de wagen des Heeren en er wordt gezegd dat Hij op deze wagen rijdt. “Ziet, de HEERE rijdt op een snelle wolk, en Hij zal in Egypte komen; en de afgoden van Egypte zullen bewogen worden van Zijn aangezicht” Ges. 19:1). Op een wolk is de Heere ten hemel gevaren en op de wolken des hemels zal Hij terugkomen en alle oog zal Hem zien bij de grote rechtszitting wanneer de wereld geoordeeld zal worden (Openb. 1:7).

Dienaren van Christus en boodschappers van vrede, mensen die geïnspireerd zijn door de Heilige Geest en medegetuigen des Geestes zijn (Joh. 15:25, 26), die het water des levens en de genade Gods hebben ontvangen, die de zaligheid hebben in hun geweten en het Woord des levens in hun mond worden *wolken* genoemd, omdat hun buik is als een springende fontein en hun woorden zijn als *een overlopende beek*. Zij preken en hun leer druipt als de regen, hun rede vloeit als de dauw, “als een stofregen op de grasscheutjes, en als druppelen op het kruid” (Deut. 32:2). Vanwege hun getuigenis, dat hun hoorders opwekt, worden zij een “wolk der getuigen” genoemd (Hebr. 12:1). Ook lezen we: “En Jakobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van de HEERE, als druppelen op het kruid, dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt” (Micha 5:6). De menigte der heidenen die zal komen als het Evangelie voor het eerst wordt verkondigd, wordt voorgesteld als een wolk die de Joodse kerk bedekt of overschaduwet. “Een hoop kemelen zal u bedekken, de snelle kemelen van Midian en Hefa; zij allen uit Scheba zullen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen, en zij zullen de overvloedige lof des HEEREN boodschappen. Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken. Wie zijn deze, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters?” (Jes. 60:6-8). Hieruit

blijkt dat dienaren des Woords en arme zondaren die door de goede Geest levend gemaakt zijn en opgewekt worden om de Heere en Zaligmaker der mensen te zoeken, vergeleken worden met wolken.

Hij maakt deze wolken tot *Zijn wagen*.

Daarop rijdt Hij om de grote zaken van Zijn Koninkrijk uit te voeren. Alles wat er uit de wolken komt, komt in geestelijke zin ook uit deze wolken. Soms veroorzaken de wolken donder. Daarom lezen we van de Boanerges, de zonen des donders. Het is opmerkelijk dat bij de opening van het eerste zegel van het verzegelde boek de donder werd gehoord (Openb. 6:1). Ik versta onder deze donder de prediking van de wet om geruste zondaren wakker te schudden door de stormen van Sinaï over hen te brengen. “Van de troon gingen uit bliksemen, en donderslagen, en stemmen” (Openb. 4:5). Bliksem om het verstand te verlichten, donder om het geweten te verschrikken en stemmen des levens en des vredes om zielen levend te maken en met God te verzoenen. Ernstige vermaningen van de Heere die ons raken tot in het hart, de geest openleggen en verwonden en de ziel doen beven, worden vergeleken met pijlen die vergezeld worden door bliksemflitsen. Zo waren deze vermaningen ook in de bediening van de apostelen, over wie de Heere regeerde en met wie Hij uitging om hun woord met tekenen te bevestigen. “En de HEERE zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem; en de Heere HEERE zal met de bazuin blazen, en Hij zal voorttreden met stormen uit het zuiden” (Zach. 9:14).

De mooiste beschrijving van deze strijdwagen vinden we echter in het eerste hoofdstuk van Ezechiël. In vers 4 zien we de wolk en de stormwind. In vers 5 zien we vier levende schepselen. Het woord levend wijst erop dat ze dienaren des Geestes waren, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. Ik geloof dat het woord cherub os betekent en het woord cherubim ossen. Dit zijn ossen die het koren dorsen en de kudde des Heeren voeden met zuiver voedsel. In vers 16 staat er geschreven over de wielen van deze wagenen. Dit is de heilige vergadering van Sionieten die de Heere volgt en aanbidt onder de bediening van Zijn Woord. In vers 26 wordt de gedaante van een troon geopenbaard om te tonen dat Hij Die erop zit de Koning van Sion is Die daar Zijn hof heeft. Op deze troon zat een gedaante als van een mens. Dit was dezelfde Mens Die op de wolken des hemels kwam tot de Oude van Dagen (Dan. 7:13). Deze gedaante als van een mens was van zijn lendenen opwaarts en neerwaarts omgeven door een gedaante als van vuur. Het komt mij voor dat dit een visioen van Christus was in Zijn verheerlijkte menselijke natuur, zoals Jesaja had toen hij Hem zag in Zijn heerlijkheid en van Hem sprak (Jes. 6:1). De troon was omgeven door de gedaante als van een regenboog om ons te tonen dat God altijd denkt aan Zijn verbond en niet zal toelaten dat degenen die Hij verkoren heeft en gekocht heeft met Zijn bloed zullen wegzinken in het verderf en de verdoemenis. “Gelijk de gedaante van de boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, also was de gedaante rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN” (Ezech. 1:28). Deze beschrijving wordt een visioen van God genoemd; de profeet was in vervoering van de Geest toen hij het zag. De nationale kerk van de Joden verkeerde nu in ballingschap en het overblijfsel naar de verkiezing der genade deelde ook in deze rampspoed. Voor hun bemoediging werd dit visioen zelfs in het land waar zij balling waren geopenbaard.

Hoewel deze visioenen als zodanig maar twee keer werden geopenbaard naar wij weten, namelijk in het eerste en tiende hoofdstuk van Ezechiël, vinden we alles wat ze betekenen in het boek Openbaring en worden de vruchten hiervan gevonden in het bevindelijke leven van Gods kinderen. De voorstelling van de Heere, Die uitgaat om Zijn Woord te laten bedienen, zoals deze aan de profeet werd geopenbaard, duidt niet op een zaak van voorbijgaande aard, maar moest tonen hoe de Heere (zelfs onder de heidenen, want dit visioen werd niet gezien in het Heilige Land), zou uitgaan in de tijd van het Evangelie. Zo is Hij ook uitgegaan zolang Hij een Kerk had in de wereld.

Mij is verteld dat de Joden het bovenstaande visioen vaak een strijdwagen, ja de strijdwagen van de cherubim noemen. Het lijkt inderdaad duidelijk op een strijdwagen. Wat een wonderlijk gezicht is

dit: een firmament als kristal, dat zich boven ons uitstrekt; hieronder een troon, een “kolk en een regenboog en de gedaante van een Man, Die in Zijn heerlijkheid schittert op de troon, omgeven door levende schepselen en hun raderen. De stormwind loeide; vuur verlichtte hen, deed hen versmelten en maakte hen brandende. Zij vlogen in alle richtingen.

De bruid die haar Liefste bezocht, vergeleek haar ziel met een strijdwagen: “Eer ik het wist, maakte mijn ziel mij als de strijdwagens van Amminadab” Mijn vrijwillig volk. (Hoogl. 6:12, Eng. vert.). Volgens geleerde mensen betekent dit “de strijdwagens van mijn gewillige volk”. Alles waar dit visioen op wijst, wordt nog onder de Kerk gevonden. Zijn er geen winden uit het zuiden, geen hemelse wervelstormen of ritselingen van de gezegende Geest onder ons? Jawel.

Bezoekt de Heere der heerlijkheid nooit onze samenkomsten? Jawel.

Is er geen troon der genade waartoe we mogen naderen? Krijgen we geen antwoord op ons gebed? Zijn er geen levende schepselen die ons het Woord des levens voorhouden en die zich voeden met het Woord des levens? Jawel.

Zijn er geen raderen en geen Gilgal, geen zielen van wie de smaad van Egypte, de zonde, banden en slavernij is weggenomen (Jozua 5:7). Jawel.

Ook zijn we niet verstoken van de leer of de genade waardoor wij rust, verzoening en vrede vinden, waarvan de regenboog een teken is. Ook hoeven we de vurige kolen van het altaar niet te missen. Dit zijn de gezegende vruchten van deze visioenen. Als deze vruchten er in ons leven mogen zijn en we die mogen genieten, is dat naar mijn mening beter dan wanneer wij ze zien in een visioen. Bileam zag namelijk veel, maar hij genoot niets. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt” (Ps. 104:3).

III. Het gevolg van Immanuël

Drie keer noemt David *de vleugels van de wind*, in 2 Samuël 22:11, Psalm 18:11 en Psalm 104:3. Zelfs de heidenen zeggen dat de wind vleugels heeft, die snel en rap kunnen bewegen. Met deze vleugels bedoelen zij, naar ik meen, de uitwerking en het effect van de wind op mensen, water, bomen en andere dingen. Soms is de wind krachtig, zodat we niet staande kunnen blijven. Soms is de wind bijtend, scherp en doordringend. Op andere momenten brengt de wind ons verkoeling met haar koele en aangename bries.

In onze tekst wordt echter niet gesproken over vliegen, maar over lopen: “Die op de vleugelen des winds wandelt”. God, onze Zaligmaker, heeft gezegd dat Hij in Zijn kinderen wil wonen en onder hen wil wandelen (2 Kor. 6:16). In het visioen van Johannes stond of wandelde Hij in het midden van de zeven gouden kandelaren (Openb. 1:13). De Heere belooft dat Hij hier wil wonen: “Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen” (2 Kor. 6:16). Johannes ziet dat Hij staat of wandelt in het midden van de zeven gemeenten. Maar als wij door geboorte en in de praktijk van het leven zondaren zijn en onze verdorven natuur zo vuil en walgelijk is, hoe kan de Heilige dan onder ons wonen?

We lezen dat de arme mensen die Hem ontmoeten op de weg van Bethanië naar Jeruzalem een kleed over een ezel legden, zodat Hij daarop kon zitten en hun klederen op de grond uitspreidden, zodat de ezel zijn hoeven niet op de grond hoefde te zetten. Dit alles gebeurde in de staat van Zijn vernedering. Nu is Hij echter be kroond en overladen met heerlijkheid en eer, afgescheiden van de zondaren en hoger dan de hemelen geworden. Hoe kan Hij dan wonen in en wandelen onder mensen in wie, dat wil zeggen in wier vlees, geen goed woont (Rom. 7:18)?

Onze tekst zegt ons dat de wind haar vleugels voor Hem uitspreidt, zodat Hij erop kan wandelen. “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

We hebben gezien dat waar Hij wil wonen, onuitsprekelijk heerlijke lichtstralen dat vertrek omlijsten. Hij woont in het licht en als Hij wandelt, moet heiligheid het pad heiligen. “Trek uw schoenen af van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig” (Jozua 5:15). Toen Hij aan Mozes verscheen, zei Hij hem dat hij zijn schoenen moest uittrekken, omdat de grond heilig was (Exod. 3:5). Van de

openbaring van de Heere aan de oudsten van Israël lezen we het volgende: “En zij zagen de God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid” (Ex. 24:10). Ook zal Hij de uitsterste landpalen of grenzen van Sion niet overschrijden als er geen plaveisel is, zoals hierboven is genoemd. Hij belooft echter dat Hij haar stenen gans sierlijk zal leggen en haar op saffieren zal grondvesten, dat Hij haar glasvensters kristallijnen zal maken, haar poorten van robijnstenen en haar ganse landpale van aangename stenen (Jes. 54:11, 12). De fundamenten en de landpalen van Sion hebben hetzelfde plaveisel als de oudsten van Israël zagen onder de voeten van de Zaligmaker. Hij belooft dat de plaats waar Zijn voeten zullen staan wanneer Hij Sion ook bezoekt, omringd zal zijn door heerlijkheid: “De heerlijkheid van Libanon zal tot u komen, de denneboom, de beukeboom en de busboom te gelijk om te versieren de plaats Mijns heilighdoms, en Ik zal de plaats Mijner voeten heerlijk maken” (Jes. 60:13). Onze tekst zegt echter dat Hij wandelt op de vleugelen des winds. Ik zal u nu mijn gedachten meedelen over de wind en over haar vleugelen.

Onder de wind in onze tekst versta ik *de Heilige Geest Gods*.

Een zeer bekend beeld van Hem is de wind. Ezechiël wordt bevolen tot de wind te profeteren dat zij moet blazen op de dorre beenderen van het huis van Israël, opdat ze levend worden (Ezech. 37:9). “Ontwaak, noordenwind! en kom, Gij zuidenwind! doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien” (Hoogt. 4:16). Het was het geluid van een geweldige, gedreven wind dat het huis van de apostelen vervulde op de Pinksterdag. De Heere vergelijkt het werk van de Geest in de wedergeboorte met de wind. “De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij heen gaat; also is een iegelijk die uit de Geest geboren is” (Joh. 3:8). Ik zal hier niet langer spreken over het beeld van de Geest, omdat ik elders uitgebreid over dit onderwerp heb geschreven.

Ik zal nu gaan behandelen wat ik versta onder *de vleugels van de wind*.

Op de Pinksterdag verscheen de Heilige Geest als een vurige tong, een gekloofde of gespleten tong. De tong is niet meer dan een klein lid van het menselijk lichaam. Dit wijst erop dat zelfs de uitnemendste mensen de Geest slechts met mate ontvangen. De Heere werd gezalfd met olie der vreugde boven Zijn medegenoten. Daarom lezen we: “God geeft Hem de Geest niet met mate” (Joh. 3:34). Toen Hij afdaalde op de Zoon van God, nam Hij dan ook niet de gelijkenis van een tong aan, maar verscheen Hij in lichamelijke vorm als een duif (Luk. 3:22). Een duif is een schepsel met vleugels. Naar deze verschijning als een duif verwijst Milton (Het verloren Paradijs, Boek 1, r. 17-26) in Zijn gebed tot de Heilige Geest, als hij spreekt over de Geest Die zweefde over de wateren bij de schepping van de wereld (Gen.1:2).

*En Gij vooral, o Geest, die boven al
de tempelen verkiest het hart, oprecht en rein,
geef m' onderricht; Gij weet het al; Gij was er
van 't begin en zat, de machtige vleug'len uitgespreid,
te broeden als een duif boven d' afgrond onmetelijk
en maakte haar vruchtbaar, verlicht wat in mij duister is
verhef en sterk wat nederig is
opdat ik ook in 't hoogst van deze grote strijd,
de eeuwige Voorzienigheid verdedigen mag,
en Gods weg voor de mens rechtvaardigen kan.*

Onder *vleugels* versta ik *de invloeden en de werkingen van de Heilige Geest*, het onverderfelijke zaad (1 Petr. 1:23), de genade (1 Tim. 1:14) of heilige vruchten (Gal. 5:22) die het uitvloeisel zijn van deze werkingen. Want de Heere zegt dat Hij de plaats van Zijn voeten heerlijk zal maken (Jes. 60:13). Zijn

weg moet geplaveid zijn met heerlijke genade, want God maakt de plaats van Zijn voeten heerlijk.

Ten eerste. In iedere ziel waaraan God een bezoek brengt of Zich openbaart, is er voorbereidend werk. Bijvoorbeeld: “Uliden daarentegen die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan en toenemen als mestkalveren” (Mal. 4:2). De zielen van deze arme zondaren werden voorbereid door de Heilige Geest die deze vrees, dit eerbiedig ontzag voor God, in hen legde. Deze vrees maakte dat zij zich afscheidden van de wereld, de paden van de vernietiger vermijden en bleven waken, wachten en verwachten. De vrees des Heeren is het beginsel der wijsheid: de vrees des Heeren doet de mensen wijken van het kwade. Deze vrees des Heeren is een dagvaarding, een oproep: ze doet alle vermogens van de ziel ontwaken en vraagt om aandacht. Ze is als een heraut die verkondigt dat God nabij is, ze maakt dat we God verwachten en de ziel voorbereidt om Hem te ontmoeten. De belofte luidt: “Uliden daarentegen die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan”. Wanneer Hij tot zondaren nadert, wandelt Hij altijd op de vleugelen van de wind.

In de tweede plaats zal Hij echter “de zachtmoedigen leiden in het recht, en de zachtmoedigen Zijn weg leren” (Ps. 25:9). In het voorlaatste tekstgedeelte dat we aanhaalden, blies de Heilige Geest als een hemelse wervelwind, die vrees en eerbiedig ontzag voor de Almachtige werkte. Als deze vrees er is, gaat de Zon der gerechtigheid op. In het laatste citaat wordt echter gezegd dat de vrees der zachtmoedigheid is gewerkt. Deze zorgt ervoor dat de ziel zich laat leiden, onderwijzen en gezeggen. Ze maakt de ziel lijdzaam en nederig, onderdanig en berustend, buigzaam en gewillig. Ook maakt ze de ziel ontvankelijk voor elke indruk en al het onderwijs, elke ontdekking en openbaring die God naar Zijn welbehagen schenkt van Zichzelf, Zijn gedachten en Zijn wil. Aan zulke mensen zijn de volgende beloften gericht: “Hij zal de zachtmoedigen versieren met heil” (Ps. 149:4). “De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden” (Ps. 22:27). Christus is gezalft om een blijde tijding te brengen de zachtmoedigen en “de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in de HEERE” (Jes. 29:19). “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

In de derde plaats: “En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE” (Jes. 59:20). Hier wordt de Heere beloofd aan Sion en aan allen die zich bekeren van hun overtreding. Niemand zal zich echter bekeren van zijn overtreding voor hij is levend gemaakt en voelt dat hij een overtreder is, hij last heeft van zijn overtreding, er bedroefd over is, erover treurt en zich beijvert om ervan verlost te worden. Zulke mensen zeggen met de tollenaar: “O God, wees mij zondaar genadig” of met Jabez: “Maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smarte!” (1 Kron. 4:10). “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

Ten vierde: “Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bid dien, die van een verbrijzelde en nederige geest is, opdat Ik levend make de geest der nederigen en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden” (Jes. 57:15). Verbrijzeling is een verwonding van de geest door pijnlijke bestraffingen en scherpe vermaningen van de Heere, als de zonden van ons hart en de dwaasheden van onze jeugd worden blootgelegd, als we in ons geweten de schuld van de zonde en Gods ongenoegen gevoelen, als de ziel verbroken en gekweld wordt, als ze teer, gewillig en bedroefd gemaakt wordt en toch niet wanhopig kan worden, omdat ze hoop krijgt op en verwachting krijgt van de genade door Christus. Een ootmoedige ziel is een ziel die niet alleen goed ziet maar ook voelt hoe verdorven de mens is en hoe diep hij is gevallen. Hij heeft een afkeer van zichzelf en acht iedereen beter dan zichzelf, omdat het hart zijn eigen bitterheid kent. Hier zien we dat verbrijzeling en vernedering de gezegende vruchten zijn die de weg plaveien, zodat de Heere in het hart kan komen wonen. Ik woon bij zulke mensen om hen te vernieuwen, op te wekken, levend te maken, te bemoedigen, te verkwikken en verbrijzelden en nederigen van hart te verheugen. “Die op de wolken des winds wandelt”. Zonder

deze voorbereidende werkingen zou de Almachtige een verschrikking en een verterend vuur zijn, waardoor wij verdelgd zouden worden. “Gelijk was voor het vuur smelt, zullen de goddelozen vergaan van Gods aangezicht” (Ps. 68:3). Dit is niet verwonderlijk, want in ons is er van nature niets dan de satan, de zonde en de dood. Waar de Geest echter werkt, vindt de Heere, de God Israëls, iets goeds, zelfs in het huis van Jerobeam. Toen de wind blies op de dorre beenderen van Ezechiël, werden de dorre beenderen veranderd in een levend leger. Als de wind blaast op een zondaar, wordt naar het woord des Heeren de bekering gewerkt (Joh. 3:8). Toen Hij blies op de hof van de bruid, vloeiden de specerijen uit en toen deze specerijen uitvloeiden, kwam haar Liefste en at van Zijn edele vruchten (Hoogl. 4:16). Toen de wind blies onder de bediening van Johannes week de vreugde van de zondaren en verwelkte de heerlijkheid van de mens spoedig (Jes. 40:7). “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

Ten vijfde: “Gij ontmoet de vrolijke, en die gerechtigheid doet degenen die Uwer gedenken op Uw wegen” (Jes. 64:5). Hier lezen we dat God een ellendige zondaar ontmoet, bezoekt, omhelst, Zichzelf aan hem openbaart, hem toelaat onder hen die Hem omringen en gemeenschap en omgang met Hem wil hebben. De vreugde des Geestes bereidt de ziel voor op deze hemelse ontmoeting. De ziel verheugt zich, doet gerechtigheid, gedenkt God op zijn wegen en dient God. “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

Ten zesde heeft God beloofd eeuwig bij Zijn Kerk te zullen wonen: “Sion is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd. Ik zal haar kost rijkelijk zegenen, haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen” (Ps. 132:14, 15). We zien dat dit voor altijd Gods rustplaats is en Zijn begeerde woonplaats. Deze rustplaats is geplaveid met liefde en dat is een werk dat door de Heilige Geest wordt verricht, want “de liefde Gods is in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, Die ons is gegeven” (Rom. 5:5). In deze uitgestorte liefde woont God. “God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem” (1 Joh. 4:16). Dit is de woning en de rustplaats van God. “De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal rusten in Zijn liefde” (Zef. 3:17, Eng. vert.). Hier zien we dat God als Hij in mensen woont, Zijn woning neemt bij hen die Hem liefhebben. Dat is Zijn woning en Zijn rustplaats. Hij zal rusten in Zijn liefde. “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

Ten zevende: “Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn” (2 Kor. 13:11), Hier hebben we volmaaktheid - hieronder versta ik een mate van geestelijke kennis die ons zalig maakt en zekerheid schenkt - en Goddelijke troost die voortvloeit uit volle verzekerdheid des verstands. Dit kalmeert het geweten, doet het bedaren en brengt het tot rust. Ook bewaart het de vrede in de ziel. De apostel zegt dat als dit gevonden wordt, de God des vredes met u zal zijn. De werkingen van de Heilige Geest en de vruchten van de Geest wijden en heiligen de ziel waarin de Heere wil wonen. Noch inwendige verdorvenheid noch uitwendige hervorming kan de woonplaats zijn van de machtige God Jakobs. Nee, als Hij een zondaar bezoekt, zal Hij de plaats van Zijn voeten heerlijk maken. “Die op de vleugelen des winds wandelt”.

Ten achtste: “Opdat Christus door het geloof in uw harten wone” (Ef. 3:17). Hier vinden we een andere vrucht van de Geest, die onze geest overtuigt, ons geweten verzekert en in de hele ziel geestelijk vertrouwen werkt. Het geloof is een gave van boven, het is uit God en wordt gewerkt door de Heilige Geest. Met deze vruchten wordt de Kerk van God versierd; ze verheerlijken haar geheel inwendig: haar heerlijke genade, de onvergankelijke ziel die eeuwig leeft en er eeuwig zijn zal. Ze versieren de plaats van Gods heiligdom en maken de plaats van Zijn voeten heerlijk. Dezelfde zalige Geest Die bij de schepping zweefde over al het stof der aarde dat in chaos en wanorde verkeerde en

daar orde in schiep, geeft onder Zijn heilzame en vruchtbare werkingen deze heilige en hemelse oogst van Goddelijke genade in de dorre en onvruchtbare harten van arme, verloren zondaren.

Ten negende: Hoop is een andere genadegave die gewerkt wordt door de Heilige Geest en die openbaar komt als God de zondaar voor het eerst troost: “Want al wat te voren geschreven is, dat is tot onze lering geschreven, opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden” (Rom. 15:4). Deze genade is levend en werkzaam, bewaart ons voor wanhoop en houdt zich vast aan de trouw van God in Christus. Ze verwacht de vervulling van Gods belofte, bekommert zich zeer om de toekomstige dingen en hunkert naar de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. Zoals de troost van God de hemelse bodem is waaruit deze hoop opbloeit, is deze haar dienstmaagd of zuster genade. Daarom lezen we van “eeuwige vertroosting en goede hoop in genade” (2 Thess. 2:16). Deze hoop en de heerlijkheid waarop deze hoop ons verwachting geeft, wordt Gods verborgenheid onder de heidenen genoemd. Dit is Christus, Die onder ons de Hoop der heerlijkheid is (Kol. 1:27).

Ten tiende. Het heeft de Vader behaagd dat *in Christus alle volheid wonen zou*. Omdat Hij het vlees en bloed van de kinderen aangenomen heeft, is Hij de Vertegenwoordiger van het ganse verkoren geslacht en het Hoofd dat ieder kind bestuurt. Zoals de olie van Aaron vloeide van zijn hoofd tot zijn zomen, zo delen alle leden in Christus” volheid. Van dit verborgen manna verzamelen sommigen echter meer en anderen minder, maar wie veel verzamelt, heeft niets over in de vurige beproeving en wie weinig verzamelt, komt niet tekort, want hij zal zoveel kracht ontvangen als hij iedere dag nodig heeft. Allen en een ieder die Zijn stem gehoorzamen, ontvangen een deel van Zijn volheid, want er gaat kracht van Hem uit die allen heelt. Hij is onze Priester, dat betekent dat Hij arme melaatsen bezoekt. Hij is ook een Priester Die medelijden kan hebben met onze zwakheden en zovelen als Hem met de vinger des geloofs aanraken, worden geheel gezond. De vreze des Heeren behoort tot Zijn schat en dat geldt voor iedere geestelijke genade. Hij bewaart deze schat in aarden vaten, zoals zoveel delen van Zijn volheid. Zoals we van een man die een vrouw en veel kinderen heeft, mogen zeggen dat zij allen in de man begrepen zijn, omdat ze allemaal een deel van hem zijn, zo noemde God, toen Hij onze eerste ouders, man en vrouw, geschapen had “hun naam Mens” (Gen. 5:2). “Want gelijk het lichaam een is en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzo ook Christus” (1 Kor. 12:12). Wij vormen namelijk samen Zijn lichaam en zijn afzonderlijk Zijn leden. De menselijke natuur die Hij heeft aangenomen, is de eerste in de verkiezing en is deel van ons vlees en bloed. Hij vertegenwoordigt ons allen, is de Vader van allen en het Leven van allen. Allen worden verzoend door Zijn offer en gereinigd door Zijn verzoening. Zijn rechtvaardigheid is over allen die geloven. De Geest werkt in hen allen en zij allen hebben deel aan Zijn genade en Zijn genade heiligt allen die in het huis zijn. Iedere nieuwe openbaring die Hij van Zichzelf schenkt, ieder liefdesbezoek dat Hij hen brengt, iedere genieting die Hij hun vergunt, heeft als doel dat dit goede werk vernieuwd en verlevendigd wordt en dat wij veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid naar Zijn beeld. “Indien het nu zo niet is, wie zal mij leugenachtig maken, en mijn rede tot niet brengen?” (Job 24:25).

Laat de zwakste gelovige, ja zelfs de overtuigde zondaar zijn leven bezien en hij zal merken dat hij wordt beschenen door enige stralen van dit Goddelijke licht, die hem ontdekken aan de slechtheid van zijn verdorven natuur en hem zijn zonde in al hun boosheid voor ogen stellen, “want al wat openbaar maakt, is licht”. Hij zal de wet zien in haar geestelijke betekenis en de wereld in de vreselijke staat waarin zij verkeert. Al onze sierlijkheid wordt veranderd in verderving en de kracht waarop wij ons beroemen, wordt als een gebroken rietstok. De krachtige arm van onze vrije wil wordt slap en verdort als een stok. De gedaante van godzaligheid wordt een kleed dat te smal is om ons te bedekken en vleselijke gerustheid een bed dat te kort is voor een belaste ziel. Waar de Heere schijnt, zijn dood noch oordeel, hemel noch hel geheel verborgen. Hij kan beide werelden verkiezen. Hij laat hun geen ruimte om te twijfelen over het toekomstige loon en de toekomstige straf. Zij zien hoe erg

hun zonden zijn en weten van het bestaan van Tophet, de genade van God en de boosheid van de zonde, want wie gelooft en Christus volgt, zal in de duisternis niet blijven, maar het licht des levens hebben. Waar de Heere Zich een woning maakt, zullen de vertrekken omgeven worden door lichtstralen en het kind des lichts zal dit zien, want het deksel dat de god dezer wereld op ons gezicht heeft gelegd, zal weggenomen worden als God ons zalft. Als God de wolk van getuigen tot Zijn wagen maakt, zal een dorstige ziel niet hoeven ondervinden dat deze wolken geen regen brengen. Veel hemelse buien zullen op zijn ziel neerdalen zoals dauw op de grasscheutjes, want God zegt: “Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms. Zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. Wie is wijs? Die versta deze dingen; wie is verstandig? Die bekenne ze; want des HEEREN wegen zijn recht en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen” (Hos. 14:9).

3. Een wonderlijke op beklimning in de verhoring, of de schakel tussen hemel en aarde.

"En het zal te dien dage geschieden dat Ik verhoren zal, spreekt de Heere, Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie. En die zullen Jizreël verhoren." Hoséa 2:20, 21

De dag waarvan hier gesproken wordt, is, zo het mij voorkomt niet de tijd van Christus' openbaring in het vlees, toen de Dageraad uit de hoogte ons bezocht om onze voeten te richten op de weg des vredes. De tien stammen waren toen in ballingschap. En waar ze nu zijn schijnt een verborgenheid te wezen.

De dag waarvan hier gesproken wordt, is ook niet die tijd wanneer het evangelie gepredikt werd onder de heidenen. Toen de apostelen als 'een tent gesteld werden voor de zon; en die is als een bruidegom uitgaande uit zijn slaapkamer; ze is vrolijk als een held om het pad te lopen.' Toen, 'Hun geluid over de gehele aarde is uitgegaan en hun woorden tot de einden der wereld', Romeinen 10:18.

De dag waarvan in mijn tekst gesproken wordt is nog toekomstig. Want hoewel enige *weinigen* van de tien stammen toegebracht mochten zijn toen het evangelie gepredikt werd, in en omtrent de landen waarin de tien stammen verstrooid waren - en de uitverkoren kerk gefundeerd werd, zelfs in Babel; - nochtans als *een lichaam* is Israël door het evangelie niet hersteld in de gunst van God. Zij zullen dat ook niet worden, totdat de volheid der heidenen in zal gaan. 'En Hij zeide: noem zijn naam Lo Ammi, want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn. Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten, noch geteld kan worden. En het zal geschieden ter plaatse waar tot hen gezegd zal zijn: gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: gij zijt kinderen des levenden Gods. En de kinderen van Juda en de kinderen Israëls, zullen samen vergaderd worden en zich een enig Hoofd stellen en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groter zijn.' Hoséa 1:9-11.

Hier hebben wij *de verwerping van Israël*. Er wordt een Lo-Ammi (niet Mijn volk) op hen gelegd dat nog steeds voortduurt. Daarna hebben wij de aanneming der heidenen. Van hen werd eertijds gezegd: 'gij zijt mijn volk niet' maar nu wordt van hen gezegd: 'gij zijt kinderen des levenden Gods.' En als de volheid der heidenen zal ingaan, dan zal 'de Verlosser uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob,' Romeinen 11:26. En alzo zal *Israël* ten laatste zalig worden.

Hiermee stemt Jesaja overeen: 'Want het zal geschieden ten zelven dage, dat de heidenen naar de wortel van Isaï, die staan zal tot een banier der volkeren zullen vragen. En zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage dat de Heere ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië en van Egypte en van Pathros en van Morenland en van Elam en van Sinear en van Hamath en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier eilanden des aardrijks', Jesaja 11:10-12.

In die tijd, zegt Hoséa, zullen de kinderen van Juda en van Israël samenvergaderd worden en zich een enig Hoofd stellen." Dat is: zij zullen verenigd worden en Jezus Christus en Zijn evangelie omhelzen. 'En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn en mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen; Ik de Heere heb het gesproken', Ezechiël 34:24. Onder dit hoofd zullen zij wederkeren tot hun eigen land. 'Zij zullen uit het land (van hun verstrooiing) optrekken, want de dag van Jizreël zal groot zijn.' Deze grote dag is de dag waarvan in mijn tekst gesproken wordt. 'In welke dag, ik verhoren zal, spreekt de HEERE.'

I.

1. 'Ik zal de hemel verhoren.' De hemel bemiddelt voor Jizreël als *deze grote dag* zal aanbreken. Door de hemel die roept en verhoort wordt, moeten wij *de tussentreding van Christus* verstaan. Het heilige der heiligen, de hemel, is Zijn eeuwige woning.

- In het binnenste heiligdom ging Hij met Zijn Eigen bloed. En tot die dag blijft daar Zijn offerande en voldoening als een liefelijke en welriekende geur voor God. Het is door de overvloed van Zijn genade en door de lieflijke geur van Zijn offer dat al onze gebeden die voor die dag (van Israëls bekering) opstijgen, aangenaam zijn voor God en door Hem aangenomen worden.
- Bovendien, zoals Christus in de dagen van Zijn menswording voor al Zijn uitverkorenen bad, zo moeten Zijn gebeden ook voor allen verhoord worden. 'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in Mij geloven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkertwij Gij Vader in Mij en Ik in U, dat ook zij in ons één zijn', Johannes 17:20-21.
- De vele beloften die aan Christus en Zijn zaad gegeven zijn, zijn alle *ja en amen* in Hem; en daarom moeten die vervuld worden. De smekingen die door onze Hogepriester neergelegd zijn ten behoeve van al Zijn uitverkorenen moeten verhoord en beantwoord worden. Zijn offer, de voldoening voor hun welzijn aangebracht en de rantsoenprijs voor hen opgebracht en alles wat Hij nu voor ons doet in de tegenwoordigheid van God, vraagt en roept om de eeuwige zaligheid van al Zijn schapen, hetzij Joden of heidenen. En dat op grond van de waarheid en heiligheid, wet en gerechtigheid. En hiertoe belooft God Zijn nauwlettende aandacht en bekrachtigd hebt met een herhaling: 'Ik zal verhoren, zegt de Heere, Ik zal de hemel verhoren.'

2. 'De hemelen' staat er in de Engelse vertaling, in het meervoud. En hierdoor, in de tweede plaats moeten wij een *de Kerk* verstaan, die dikwijls zo genoemd wordt wegens haar hoge geboorte, leer en Godsdienstoefening, wat allemaal van Boven afkomstig is.

- Daarom wordt de evangeliekerk genoemd: 'een groot wonder *in de hemel*', volgens de Engelse vertaling van Openbaring 12:1.
- De bediening van het evangelie wordt verkondigd door een engel, vliegend in *het midden van de hemel* en predik kunt terwijl hij vliegt. En toch predikt hij tot hen die op de aarde wonen, Openbaring 14:6.
- Van de grote rode draak met zijn zeven hoofden en tien hoornen wordt gezegd dat 'er een ander teken *in de hemel* gezien werd.' In deze en andere plaatsen wordt met de hemel dus de kerk, *het koninkrijk der hemelen*, bedoeld.

Nu, de kerk is één van die hemelen die bidt voor Jizreël als de dag van hun bekering aanbreekt. En dit is de opgelegde plicht van de kerk die uit de heidenen zijn voortgekomen. Want de Joodse Kerk bad openbaar voor de bekering van de heidenen, van eeuw tot eeuw. Zelfs Noach betrok Jafeth in zijn voorzeggingen. Mozes gebiedt *de heidenen te juichen met Gods volk*. Deuter. 32:43. Salomo heft zijn gebed voor ons op, 1 Kon. 8:41-40. En de Joodse Kerk bidt voor haar kleine zuster die nog geen borsten heeft en belooft om tot haar te preken en haar op te bouwen, zodra de Messias opdracht zal geven om haar te roepen, Hooglied 8:8, 9. Wat de Heere ook gedaan heeft. 'Gaat dan henen, onder wijst alle volkeren.' En welke belofte de Joden ook vervuld hebben toen zij hun Evangeliedienaars tot de heidenen zonden, die hun kosten zelf droegen: 'Want zij zijn voor Zijn naam uitgegaan, niets nemende van de heidenen'. 3 Johannes vers 7.

Nu, de kerk uit de heidenen afkomstig - dat zijn allen die geen Joden zijn - moeten dus ook bidden voor de Joden, dat die grote dag kome! Want de verlossing van Jakob zal voortkomen *uit Sion*, namelijk uit de Kerk in de wereld. 'Want gelijkertwij ook gijlieden Gode ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer - der Joden - ongehoorzaamheid, alzo zijn ook dezen - de Joden - nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uw barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen', Romeinen 11:30, 31. Als deze grote dag van Jizreël komt en de kerk in de wereld haar ingewanden van barmhartigheid heeft opgewekt ten behoeve van de Joden, dan zullen de

Joden die het evangelie eerst naar de heidenen brachten, tot de Kerk in de wereld komen om het evangelie weer terug te ontvangen. 'Zie, Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, der genen die zeggen dat ze Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen. Zie, *Ik zal maken dat ze komen en aanbidden voor uw voeten en bekennen dat ik u liefheb*', Openbaring 3:9.

II.

Maar wij moeten drie trappen lager afdalen voordat deze grote dag van Jizreël en haar geroep komt. Want zo zegt mijn tekst: 'Ik zal verhoren, spreekt de Heere, Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren.' Door *de aarde* wordt Gods uitverkorenen bedoeld die nog niet geroepen zijn, *onbekeerd in hun doodsstaat*, vleselijk, aardsgезind, zijnde door de zonde *aards*, natuurlijk, duivels geworden. Nu, deze *hoop aarde* zal roepen en *de hemel* zal het geroep van de aarde verhoren. Maar zal zo'n dode, zondige aardklomp ooit om hulp roepen tot de hemel? Nee, zij zullen dat niet doen, totdat zij gedwongen worden en dat God hen neervelt en hen levendig maakt om die slag te gevoelen. En Hij belooft dat dit gebeuren zal door de Koning der koningen en de HEERE der heren. Indien de berg Sinaï beefde voor de stem van God, is het geen wonder dat deze ongevormde klomp zal roepen onder Zijn opschrikkende stem.

'Doch Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds en met de adem Zijner lippen zal Hij de goddeloze doden', Jesaja 11:4. De Persoon Die de aarde zal verslaan is de Koning der heiligen. De roede is Zijn scepter, namelijk het evangelie, hetwelk de bediening van de Geest is, 2 Kor. 3:8. Zijn Woord is Geest en leven. Met deze roede van Zijn mond zal hij de aarde verslaan, bestraffen, vermanen, geselen en kastijden. En voor hen is het een reuk des levens ten leven. Maar voor de ongelovigen en de goddelozen is het een reuk des doods ten dode: 'met de adem Zijner lippen zal Hij de goddeloze doden.'

Als de aarde zó geslagen wordt, dan zal ze roepen! Dit kan gezien worden bij hen die Petrus hoorden. Toen zij verslagen werden en de kracht van de waarheid hun hart bereikte, riepen zij uit tot Petrus en de andere apostelen: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' De arme stokbewaarder, toen hij verslagen werd, riep eveneens uit: 'Lieve Heere, wat moet ik doen om zalig te worden?'

En hier moet ik enkele gedachten neerleggen, die net in mijn hoofd opgekomen zijn. Een korte tijd voordat deze uitroepingen werden gedaan, bad Christus tot de Vader en werd Hij verhoord door een stem uit de hemel. Spoedig daarna baden de apostelen dat tekenen en wonderen gedaan mochten worden in de Naam van Zijn heilig Kind Jezus. En hier roept de aarde tot de apostelen: 'wat zullen wij doen, mannen broeders?' En 'Lieve Heere, wat moet ik doen om zalig te worden?' Nu, mijn tekst zegt dat de hemel *de aarde* zal verhoren. En zo doen zij ook. En zodra de aarde uitriep, hoorde de hemel en antwoordde: 'Geloof in de Heere Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen, zowel als wij; want u komt de belofte toe'. 'Geloof in de Heere Jezus Christus', zegt Paulus 'en gij zult zalig worden, gij en uw huis.' 'En de stokbewaarder verheugde zich dat hij met zijn ganse huis aan God gelovig geworden was.' Dus God verhoorde de apostelen en de apostelen verhoorden de arme zondaars, roepend uit het stof.

Er is een opmerkelijke zaak in mijn tekst, die ik in geen geval voorbij wil gaan. Er is geen soort van klasse van mensen onder de hemel die hun nood zo diep gevoelen als arme, blinde zondaars, wanneer zij voor het eerst door het woord verslagen en gewond worden. En er zijn geen mensen in heel mijn tekst, die zoveel aandacht krijgen in hun roepen en smekingen als *de aarde*. Alles en ieder ding van God wat een stem heeft moeten luisteren als de aarde begint te roepen. God zorgt het beste voor hen die op punt staan om te vergaan. God verhoort de hemelen, hun geroep komt van twee kanten: (de voorbede van Christus en het gebed van de Kerk). Maar het geroep van de aarde heeft niet minder dan vijf verschillende stemmen om het te beantwoorden. Want, zo zegt mijn tekst: 'de hemel zal de aarde verhoren en de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie.' De Hogepriester en de Kerk; het koren, de most en de olie moeten allemaal het geroep van *de aarde* verhoren. Maar

welke stem kan er dan van het koren, de most en de olie komen?

III. 1.

- a. Het koren moet zeker een stem hebben. *De dood en opstanding van Christus* wordt vergeleken bij het tarwegraan wat in de aarde valt en sterft en veel vrucht voortbrengt. 'Voorwaar, voorwaar zeg ik u, indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft hetzelfde alleen, maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort', Johannes 12:24.
 - b. Met koren wordt *het woord van God* bedoeld, inzonderheid de beloften die de woorden des levens zijn. 'Een dorsenden os zult gij niet muilbanden.' Dit is om onzentwil geschreven, zegt Paulus. Koren dorsen betekent: het woord van God uitleggen. 'Het koren zal de jongelingen en de most zal de jonkvrouwen sprekende maken.'
 - c. *De kinderen Gods worden* vergeleken bij koren en de goddelozen bij onkruid in de gelijkenis van onze Heere. En wederom: 'Want ziet, Ik geef bevel en zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef, en niet één steentje zal er ter aarde vallen', Amos 9:9. *De dood van Christus* heeft een aantrekkelijke stem voor arme zondaars: 'En Ik, wanneer Ik van de aarde verhoogd zal zijn, zal hen allen tot Mij trekken.' De beloften zijn de lokkende stem des HEEREN tot gevoelige zielen, die de noodzaak aan genade bewust geworden zijn. Er is geen toestand waarin de uitverkorenen Gods verkeren waarin Gods beloften zo menigvuldig zijn en tot wie ze zo liefelijk, in nemen en bemoedigend spreken, als tot ontwaakte zondaars, die beven voor de wet; en beide, arm en nooddruftig zijn. 'U komt de belofte toe', zegt Petrus. En Paulus haalt in zijn prediking de beloften tot de heidenen aan: 'Als nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en vrezden het woord des Heeren.' Iedere ware gelovige in Christus, hetzij zwak of sterk, heeft een oor om te luisteren naar de stem van ontwaakte zondaars: 'En zij riepen de blinde, zeggende tot hem: heb goede moed, sta op, Hij roept u'. En zo hebben de kruisiging van Christus, de beloften des levens, en ieder levende heilige een stem van goed nieuws aan een arme, ontwaakte zondaar. Daarom, laat de aarde de stem van de koren horen!
2. 'De aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most', of de wijn.
 - a. *Het reinigende bloed van Christus* wordt bij *wijn* vergeleken. Het wordt door de tekenen voorgesteld in het avondmaal des Heeren. En de Heere Zelf zegt ervan: 'Mijn bloed is waarlijk drank.' Er is een stem hierin; want het wordt genoemd: 'het bloed der besprenging, dat betere dingen *sprekt* dan het bloed van Abel.' Het spreekt van de vergeving en reiniging, van verzoening en vriendschap met de Heere, van overvloedige vrede en gemeenschap met God door Christus. En geen stem is zo gepast voor een overtuigde en schuldig zondaar, die pas ontwaakt is. Met deze stem deden de apostelen hun werk: 'En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem.' Laat de aarde de stem van de wijn horen!
 - b. Wederom, door wijn moeten wij *de liefde van God in Christus Jezus* verstaan. Dit is wijn die van zijn droesem goed gezuiverd is. 'Hij kuste mijn met de kussen Zijnsmonds, want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.' Nu, de tekst zegt dat 'Hij de aarde zal slaan met de roede Zijnsmonds'; en het is zeker dat er dan een stem is die naar de roede luistert. 'Hoor de roede, en wie ze besteld heeft!' De wijn heeft de eerste stem tot ons als de roede komt: 'Zo wie Ik liefheb - daar is de wijn - die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u.'
 3. De olie heeft ook een stem tot de aarde.
 - a. En door de olie moeten wij *de Heilige Geest* verstaan. Met deze vreugdeolie was Christus gezalft boven Zijn medegenoten. En de Geest nodigt al degenen uit die hun nood gevoelen. 'De Geest en de bruid zeggen: kom'. Ja, de Geest is beloofd aan allen die Christus kastijdt. 'Keer u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten.'

- b. Nog eens, door olie moeten wij *blijdschap* verstaan. Want Christus geeft ons vreugdeolie voor treurigheid, Jesaja 63:3. Nu, de vreugdeolie heeft een stem. Het heeft een stem tot alle treurigen; want zij die treuren zullen vertroost worden. 'Geniet het goede ten dage des voorspoeds, maar ten dage des tegenspoeds ziet toe, want God maakt ook den een tegenover den anderen.' De stem van blijdschap en troost spreekt altijd tot hen die lijden: 'gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, hebt gij ook gemeenschap aan de vertroosting.'

4.

En tenslotte, deze *allen* zullen de stem van Jizreël verhoren, als Jizreëls grote dag van bekering aanbreekt. God Zélf zal haar verhoren in de tijd die aanstaande is: 'Want aangaande de verkiezing, zijn zij de beminden om der vaderen wil', Romeinen 11:28.

- A. *Christus* zal Jizreël verhoren als de volheid der heidenen ingaat. 'En Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn', Lukas 21:24. 'Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeren, en zoeken den Heere hun God en David hun koning; en zij zullen vrezende komen tot den Heere en Zijn goedheid in het laatste der dagen. Hoséa 3:5 en Jeremia 30:9.
- B. *De Kerk in de wereld* zal Jizreël horen roepen: 'en zij, - het Joodse volk - zal barmhartigheid verkrijgen door hun barmhartigheid.'
- C. Ja, *het koren, de most en de olie* zullen het roepen van Jizreël verhoren.

O, wat een dag zal daar voor de Joden zijn! Wanneer de Messias - Die hun vaderen verworpen en gedood hebben en Die door hun nageslacht sindsdien altijd veracht en gelasterd werd - door de verenigde Joden tot een Verbondsgod over hen gekozen zal worden! Wanneer zij zich met de heidenen verenigen om de Heere te dienen en David hun Koning, Die God aan hen zal openbaren! En dat zij dezelfde Zaligmaker, Die Zij met zoveel lasteringen overladen hebben, als een enig man zullen aannemen als hun gezegende en enige Zaligmaker!

Ik ben er zeker van, zij zullen de Heere Jezus nooit zien zoals Hij is, noch Hem omhelzen als hun Messias, totdat deze tijd aanbreekt en zij toebereid worden om Hem met tienduizend zegeningen te overladen. 'Ziet, uw huis worde u woest gelaten. Want Ik zeg u: gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: gezegend is Hij, Die komt in de Naam des HEEREN!' Hieruit besluit ik dat de stem van God in Zijn verbond, de stem van Christus in de beloften, de stem van de heiligen in hun gebeden, de stem van de Heilige Geest in Zijn zalving allen zullen luisteren naar het geroep van Jizreël, en tot haar troost zullen spreken.

4. NAFTHALI OF HEILIGE WORSTELINGEN

Gepreekt in Providence Chapel, 9 februari 1812

“Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg ik u zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen”. Lukas 13:24.

Vanmorgen heb ik u laten zien dat er een poort of deur was in de schaapskooi, naar de woorden des Heeren: “Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden” (Joh. 10:9). Ik heb u ook getoond dat er een poort des geloofs is waardoor we ons kunnen voegen bij de huisgenoten des geloofs en dat zij die door deze poort zijn ingegaan geen vreemdelingen en bijwoners meer zijn, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods (Ef. 2:19). Ik heb u ook getoond dat er een poort is tot het duizendjarig rijk: “Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren” (Openb. 20:6). Ook heb ik u duidelijk gemaakt dat er een andere poort is naar de hemel of de uiteindelijke heerlijkheid: “Zalig zijn zij die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens en zij door de poorten mogen ingaan in de stad” (Openb. 22:14). Ik heb ook aangetoond dat we in dit leven door deze poorten moeten gaan.

De profeet Jesaja zegt: “Gaat door, gaat door, door de poorten, bereidt de weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de stenen weg, steekt een banier omhoog tot de volken!” (Jes. 62:10). Als we niet op tijd door deze poorten gaan, kunnen we aan het einde der tijden niet door de poorten des hemels gaan. De profeet Jesaja zegt: “Doet de poorten open dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwigheden bewaart” (Jes. 26:2).

De eerste poort is de poort des levens en dit heb ik u duidelijk gemaakt aan de hand van het gesprek van de Heere met Nicodémus: “Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:3). U moet zich hierover niet verwonderen of verbazen, want het doel waarmee Hij in de wereld kwam, was het eeuwige leven te verwerven: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods en die ze gehoord hebben, zullen leven” (Joh. 5:25). Dit heb ik u verder duidelijk gemaakt aan de hand van het visioen van de dorre doodsbeenderen, die de uitverkorenen Gods voorstellen voor de wedergeboorte in hen is gewerkt. Ik heb ook gelet op de levendmakende en versterkende macht en werking van de Heilige Geest, Die door Christus de Bron van al het natuurlijke, geestelijke en eeuwige leven is en op de reden die de Heere hiervoor geeft: “Want Ik leef, en gij zult leven” (Joh. 14:19). Het gaan door deze poort wordt aangeduid als het overgaan van de dood in het leven.

De volgende poort is de poort van de rechtvaardigmaking of ons komen in een gerechtvaardigde staat. Dat wil zeggen dat een schuldige zondaar vergeving en kwijtschelding ontvangt van de schuld van en de straf op de zonde door Jezus Christus. In de eerste plaats geschiedt dit door Zijn genade, zoals de apostel zegt tegen de Romeinen: “En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is” (Rom. 3:24). Hetzelfde zegt hij ook tegen Titus: “Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hope des eeuwigen levens” (Tit. 3:7). In de tweede plaats geschiedt dit door het geloof: “Wij hebben ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet” (Gal. 2:16). Hieruit vloeit onze vrede voort: “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God” (Rom. 5:1) en, zoals ik u al heb getoond, ontvangen we dit alles door onze Heere Jezus Christus. Op een andere plaats lezen we ook dat we deze rechtvaardigmaking ontvangen door Zijn bloed: “Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij

door Hem behouden worden van de toorn” (Rom. 5:9). Door deze poort moet u gaan.

De volgende poort die ik u toonde, was de poort der waarheid. De Heere zegt: “Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven” (Joh. 14:6). Hij heeft Zijn volgelingen ook gezegd dat ze de waarheid moesten verstaan en dat de waarheid hen zou vrijmaken (Joh. 8:32). Ze moesten weten dat Hij de Waarheid was waarop alle voorbeelden en ceremoniën onder de wet wezen, opdat ze bevrijd zouden worden van de geboden der mensen, die vleselijk zijn en de ziel binden, bevrijd van de toorn van God, de vloek der wet, de beschuldigingen van hun geweten en de satan en de vrees des doods en opdat ze de ware leer van het Evangelie zouden kunnen onderscheiden van dwalingen, ketterijen en leugens. “Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden” (Joh. 16:13). Zo heb ik u duidelijk gemaakt dat de poort alleen geopend moet worden voor het rechtvaardige volk dat de getrouwigheden bewaart (Jes. 26:2).

Nu wil ik wat dieper graven in de tekst om u te tonen wat de Heere bedoelt als Hij zegt: **“Strijdt om in te gaan door de enge poort.”**

Omdat ik vanmorgen te hoog gegrepen heb voor sommige van mijn hoorders, zal ik nu afdalen tot hetgeen u hebt ondervonden en u tonen, voor eens en voor altijd, omdat het de tijd en de eeuwigheid zal moeten verduren:

- I. hoe u moet strijden om in te gaan door de enge poort.
- II. Vervolgens zal ik aandacht besteden aan het volgende gedeelte van onze tekst: “Want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen”.
- III. Daarna zal ik aanwijzen wat hen verhindert.

I. Hoe u moet strijden om in te gaan door de enge poort.

In de eerste plaats moet u niet denken dat de Heere een poort bedoelt die recht voor u ligt, als aan het eind van een rechte lijn, wanneer Hij zegt: “Strijdt om in te gaan door de enge poort”. De betekenis hiervan is dat zondaren grote moeilijkheden zullen ondervinden, als ze ooit door deze poort gaan en dat de ontdekte zondaar, die gelooft dat zij die daardoor zijn gegaan veilig zijn, zich veel moeite getroost in de hoop dat hij dan binnen zal mogen gaan. Er zijn duizenden mensen die hard werken, maar nooit door deze poort gaan en de reden is dat zij mensen volgen die de weg niet weten. De een zegt hun dat zij de weg van gehoorzaamheid aan de zedelijke wet moeten gaan; dan zal alles goed uitkomen. De ander zegt dat ze het Evangelie, dat is de letter van het woord, moeten gehoorzamen en dat dit voldoende is. Anderen zeggen ons dat ze getrokken werden door de liefde, zonder enige kastijding, zonder zweepslagen, zonder een enkele wond, zonder een dagelijks kruis en zonder het pad der verdrukking te begaan. Denk er echter aan dat Christus zegt: “Ga in door de enge poort; want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt” (Matth. 7:13, 14).

Bij deze poort merken we altijd dat er twee wegen zijn die ons trekken en dat brengt ons in grote moeilijkheden. Bij deze poort zijn we net als David, nadat hij mannen had uitgezonden en de kinderen Israëls had geteld. God zendt hem een boodschap door de profeet Gad, waarin drie straffen worden voorgesteld vanwege zijn dwaasheid: “Drie dingen draag Ik u voor; verkies u een uit die, dat Ik u doe. Zal u een hongersnood van zeven jaren in uw land komen? Of wilt gij drie maanden vlieden voor het aangezicht uwer vijanden, dat die u vervolgen? Of dat er drie dagen pestilentie in uw land zij? Merk nu, en zie toe, wat antwoord ik Die zal wederbrengen, Die mij gezonden heeft” (2 Sam. 24:12, 13). De psalmist zegt dan: “Mij is zeer bange” (2 Sam. 24:14). Het is verschrikkelijk om te vluchten voor hen die vervolgen, want de mensen hebben niet half zoveel medelijden met elkaar als de duivelen. Nee, ze leven niet zo met elkaar mee, want we horen vaak honderden mensen twisten,

vechten en elkaar vervloeken, maar nooit horen we dat twee duivelen onenigheid hebben. Wat Milton zegt van de duivelen, is tot schaamte van de mensen (Verloren Paradijs, boek II, r. 496 ev).

*O, schande voor de mens! zeer eensgezind
zijn duivelen verdoemd, van redelijke wezens
zijn slechts de mensen het niet eens, ondanks de hoop
op hemelse genade en Gods vredewoord.
Toch leven zij in haat en twist en nijd
onder elkaar en voeren bittere strijd,
de aard" verwoesten zij slechts om elkaar te doden,
als of (wat ons tot instemming hiermee bewegen mocht)
de mens daarnaast niet menig helse vijand heeft,
die dag en nacht uitziet naar zijn verderf.*

Daarom zegt David: "Nee, laat mij toch geenszins in de handen der mensen vallen, want daarvan hebben we geen medelijden te verwachten". Ten tweede is een hongersnood verschrikkelijk en dat geldt ook voor de pest, die verderf zaait van het ene einde van het land tot het andere. "Toen zeide David tot Gad: Mij is zeer bange; laat ons toch in de hand des HEEREN vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele, maar laat mij in de hand van mensen niet vallen. Toen gaf de HEERE een pestilentie in Israël" (2 Sam. 24:14, 15). In drie dagen stierven er 70.000 onderdanen van David. Toen verscheen de engel des verderfs met een getrokken zwaard te Jeruzalem. Door God daartoe gedrongen, ging de profeet naar David en zei hem een brandofferaltaar te bouwen. Dat deed hij en de plaag hield op. Hieruit blijkt duidelijk dat het hem zeer bang was.

Zó is het ook gesteld met arme, ontwaakte zondaren die bij deze poort komen: zij bemerken dat de zaligheid alleen te vinden is in Christus Jezus en in geen ander voorwerp.

In de eerste plaats voelen ze dat ze Hem nodig hebben en toch kennen ze Hem niet persoonlijk en hebben ze geen zaligmakende omgang met Hem. Zij weten dat het God niet aangenaam is, als zij Hem dienen vanuit een verbroken wet. Als ze zichzelf zouden zien in de kloof van de Rots, in Christus Jezus, en van Hem vrijspraak zouden krijgen, zouden ze hun begeerte verkregen hebben. Er zijn echter duizend gedachten die hen verwarren en hun geweten en de duivel beschuldigen hen. Tussen hen en Hem ligt een verbroken wet. Er liggen zeer veel overtredingen. Hun hart is hard en onboetvaardig en het bedenken des vleses is vol vijandschap. Hun opstand tegen God wordt steeds groter, zodat ze zeer beven voor Zijn zwaard en bestraffingen en deze moeilijkheden maken de poort zo nauw.

Vervolgens moeten we onder het woord "eng" verstaan dat we twee kanten opgetrokken worden en dat de ene lijnrecht tegenover de andere staat. Dit ziet u bij Paulus als hij zegt: "Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste. Maar in het vlees te blijven, is nodiger om uwentwil" (Filipp. 1:23, 24).

Zo is het nu ook bij deze poort: onze verdorven hartstochten, vleselijke betrekkingen, de gedaante der godzaligheid en de godsdienst van onze voorvaders kleven ons allemaal aan en willen ons niet binnen laten gaan. Aan de andere kant hebben we een gewonde geest, die ons gemoed geen troost verschaft en ons hart geen zekerheid schenkt. De toorn Gods tegen de zonde werkt een slaafse vrees: angst voor de dood, angst voor de oordeelsdag en angst voor de verdoemenis. Al deze zaken trekken ons naar de andere kant. Zo worden we door deze twee zijden gedrongen, tenzij het werk in ons zo krachtdadig en onwederstandelijk is als bij Paulus en we daardoor onmiddellijk tot een beslissing kunnen komen. Paulus zegt ons dat hij zich erop beroemde dat hij Farizeeër was, dat hij vermaard was als een ijverige strijder voor God naar de inzettingen van zijn voorvaders en dat hij een naam had vanwege zijn ijver in het vervolgen van de gemeente van Christus en het opwekken van

anderen tot hetzelfde werk. Zodra hij echter als een vuurbrand uit het vuur was gerukt, ging hij - en hierin mogen we zijn ijver bewonderen - niet te rade bij vlees en bloed en was zijn grote aanzien onder de schriftgeleerden en de Farizeeërs voor hem niet meer van belang. Nee, hij zegt: "Ik acht ook alle dingen schade te zijn en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen" (Filipp. 3:8). Zo zal iedereen in meerdere of mindere mate ervaren dat er twee wegen zijn die hem trekken. Dat zal deze poort zeer nauw maken.

Een andere engte die u zult ontmoeten, is moeite. U leest in Daniël dat de muren van Jeruzalem en van de tempel gebouwd moesten worden in moeitvolle tijden en dat de bouwers gehinderd en lastig gevallen zouden worden bij het werk. Zo is het met ons als God ons in Zijn handen neemt. We zijn niet vergenoegd met ons deel in dit leven en toch zijn we niet zeker van ons deel in het toekomstige. We zien dat de ijdelheid en de kwelling van de ziel geschreven staan op alle dingen onder de zon. We hebben ondervonden dat alle geneugten van de kinderen der mensen ijdelheid zijn en tenslotte hebben we nog gezegd dat ze dwaas zijn. We zien duidelijk dat de weg van de zonde de weg van de ondergang is. We ontmoeten ellende en God beschikt ons tegenspoed. Vanwege de zonde gevoelen we de toorn van een gekrenkte God. We geloven dat Hij een oven met eeuwig brandend vuur heeft bereid voor alle goddelozen en dat maakt ons radeloos. Toch gevoelen we ons zo verlegen op het moment dat we de genade kunnen aangrijpen. De Schrift zegt ons dat we niets kunnen doen zonder geloof: "Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen" (Hebr. 11:6). We weten dat bekering goed is in Zijn ogen. We weten dat de droefheid naar God en een ootmoedige geest Hem aangenaam zijn, maar we kunnen geen ootmoed en droefheid naar God voortbrengen. Omdat onze ziel bekommerd en benauwd is door de wonden die het zwaard van Zijn Geest ons toebrengt, rennen we van de ene plaats naar de andere om iemand te vinden die deze wonden kan helen. Zodra de wonden zijn opengelegd, stuurt de duivel ons slechte predikanten om ons benauwde geweten tot rust te brengen en geen van deze artsen is ons tot enig nut. "Zij bijten met hun tanden en roepen vrede uit; maar die niet geeft in hun mond, tegen die zo heiligen zij een krijg" (Micha 3:5). En zo, zegt God, "genezen zij de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede" (Jer. 6:14). Zij zijn de ergste vijanden van Gods kinderen en de beste vrienden van de duivel, Zij willen iedere getrouwe dienstknecht die de wonden die de vijanden hebben geheeld, probeert open te rijten, de oorlog verklaren. Let erop wat de Heere van zulke mensen zegt: "Zij bijten met hun tanden en roepen vrede uit; maar die niet geeft in hun mond, tegen die zo heiligen zij een krijg", dat wil zeggen tegen ieder die niet dezelfde leer brengt als deze valse profeten. Dit is de weg die zij betreden.

Ik kan u dit niet duidelijker maken dan aan de hand van hetgeen gezegd wordt in de geschiedenis van Achab. Josafat gaat, hoewel hij een vroom mens is, naar Samaria om Achab te bezoeken. Het is heel duidelijk dat Josafat daar niets te zoeken had, want wat gemeenschap heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? De Schrift zegt ons namelijk dat Achab zich had verkocht om ongerechtigheid te doen. Hij werd niet verlost door geld of prijs, want hij stierf zoals hij leefde. Toen Josafat daar was, zei Achab tegen hem: "Zult gij met mij trekken in de strijd naar Ramoth in Gilead?" Josafat antwoordde Achab: "Zo zal ik zijn gelijk gij zijt, zo mijn volk als uw volk, zo mijn paarden als uw paarden. Verder zeide Josafat tot de koning van Israël: Vraag toch als heden naar het woord des HEEREN". Toen vergaderde Achab de profeten "omtrent vierhonderd man, en hij zeide tot hen: Zal ik tegen Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En zij zeiden: Trek op, want de HEERE zal ze in de hand des konings geven". Onder deze vierhonderd profeten was er één die ijzeren hoornen voor zichzelf maakte en zei: "Zo zegt de HEERE: Met deze zult gij de Syriërs stoten, totdat gij hen gans verdaan zult hebben". Maar Josafat wist dat al deze mannen profeten van de duivel waren en zei: "Is hier niet nog een profeet des HEEREN, dat wij het van hem vragen mochten?" Nu wist Achab net zo goed dat Micha een profeet van God was, als Josafat wist dat de anderen profeten van de duivel waren. Hij zei echter: "Ik haat hem, omdat hij over mij niets goeds profeteert, maar kwaad".

Hij riep een dienaar en zei tegen hem: "Haal haastelijk Micha, de zoon van Jimla". De boodschapper

die Micha ging halen, zei tegen hem: “Zie toch, de woorden der profeten zijn uit een mond goed tot de koning; dat toch uw woord zij, gelijk als het woord van een uit hen, en spreek het goede. Doch Micha zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, hetgeen de HEERE tot mij zeggen zal, dat zal ik spreken”. Toen hij bij de koning kwam, zei de koning tegen hem: “Micha, zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zullen wij het nalaten? En hij zeide tot hem: Trek op, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERE zal ze in de hand des konings geven”. Achab wist dat hij sprak met ironie en zei daarom: “Tot hoe vele reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreekt, dan alleen de waarheid, in de Naam des HEEREN?” Toen zei de profeet: “Ik zag de HEERE, zittende op Zijn troon, en al het hemelse heir staande nevens Hem, aan Zijn rechterhand en aan Zijn linkerhand. En de HEERE zeide: Wie zal Achab overreden, dat hij optrekke en valle te Ramoth in Gilead? De een nu zeide aldus, en de ander zeide alzo. Toen ging een geest uit, en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. En de HEERE zeide tot hem: Waarmede? En hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in de mond van al zijn profeten. En Hij zeide: Gij zult overreden, en zult het ook vermogen”. Toen zei Micha: “Nu dan, zie, de HEERE heeft een leugengeest in de mond van al deze uw profeten gegeven; en de HEERE heeft kwaad over u gesproken”. Zodra hij hem dit gezegd had, zei de koning: “Zet deze in het gevangenhuis”. Het verbaast mij dat hij hem niet Beëlzebul noemde, zoals de Schriftgeleerden mijn gezegende Meester hebben genoemd. “En spijst hemmet brood der bedruktheid, en met water der bedruktheid, totdat ik met vrede weder kom”. Micha zei: “Indien gij enigszins met vrede wederkomt, zo heeft de HEERE door mij niet gesproken!” En terwijl hij naar de mensen keek, zei hij: “Hoort, gij volken altegaar!” Toen naderde één van de valse profeten, sloeg Micha op de wang en zei: “Door wat weg is de geest des HEEREN van mij doorgedaan, om u aan te spreken? En Micha zeide: Zie, gij zult het zien, op diezelfde dag, als gij zult gaan van kamer in kamer, om u te versteken” (1 Kon. 22).

Zo konden deze valse profeten Achab wel behagen. Hij had grote kosten gemaakt om hen te onderhouden met als doel dat ze hem aangename dingen zouden profeteren. Zo werd hij door hen bedrogen. Hij trok op en viel te Ramoth in Gilead. God maakt ons bekend dat het alleen Zijn werk was, dat Hij het de Syriërs in de zin gaf om niet tegen de groten of de kleinen te vechten, maar alleen tegen de koning van Israël. Toen de Syriërs Josafat zagen in zijn klederen, zeiden ze: “Gewisselijk, die is de koning van Israël” (1 Kon. 22:32). De oversten achtervolgden hem, totdat Josafat het riep en God hem hielp. Toen zagen ze dat het de koning van Israël niet was. Daarom staakten ze de achtervolging en keerden om. “Toen spande een man de boog in zijn eenvoudigheid, en schoot de koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond” (1 Kon. 22:34). Hij hield zich staande tot de avond en stierf daar naar de profetie van Micha. Toen ze zijn strijdswagen wasten, kwamen de honden en likten zijn bloed, naar het woord dat Elia sprak: “Alzo zegt de HEERE: In plaats dat de honden het bloed van Naboth gelekt hebben, zullen de honden uw bloed lekken, ja het uwe!” (1 Kon. 21:19).

Hoe zeer is het woord dat de Heere sprak door Jesaja op zulke mensen van toepassing: “Ik zal ook verkiezen het loon hunner handelingen, en hun vreze zal Ik over hen doen komen, omdat Ik geroepen heb en niemand antwoordde, Ik gesproken heb en zij niet hoorden, maar deden dat kwaad is in Mijn ogen, en verkoren hetgeen waartoe Ik geen lust had” (Jes. 66:4).

Zoals ik al eerder heb opgemerkt, zijn deze mensen de ergste vijanden die Gods kinderen hebben en de beste vrienden van de duivel. In onze dagen worden ze aangeduid als mensen die opbouwend bezig zijn. Zij profeteren hun hoorders aangename dingen. God zegt echter van zulke mensen, dat zij wel kunnen opbouwen, maar dat Hij het zal afbreken. Vanwege deze valse profeten is de poort zo smal voor ons. Maar: “Strijdt om in te gaan door de enge poort”.

II. Vervolgens wil ik u tonen waar deze poort toe moet leiden.

Ik zal dit alleen betrekken op het aardse leven, als u mij kunt volgen op dit smalle pad. De poort stelt Christus hier voornamelijk voor in Zijn ambt als Middelaar. Als één van u naar het huis van een edelman zou gaan, zou u merken dat u door een soort poort moet gaan voor u dat huis kunt binnengaan. Zo is het ook in onze tekst. Als we ingaan door deze poort, gaan we rechtstreeks tot God de Vader door Christus. De apostel Paulus zegt dat een middelaar altijd tussen twee partijen staat. Hij zegt: “En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een” (Gal. 3:20). Hij is echter een Middelaar tussen twee partijen: God is de ene partij en de mens de andere. Hier wijst onze dierbare Verlosser ons op als Hij zegt dat Hij de weg tot de Vader is. “Die niet ingaat door [Mij,] de deur, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar” (Joh. 10:1). “Niemand komt tot de Vader, dan door Mij” (Joh. 14:6). Hier ziet u dat Hij de Middelaar is, de Deur der hoop, de Poort des levens. Omdat Hij Middelaar is, kunnen wij vier zaken genieten.

In de eerste plaats mogen we komen tot de bewuste genieting van Gods genade. Let op de woorden van Paulus, als hij over Christus spreekt: “Door Welke wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods” (Rom. 5:2). Neem Christus nu weg en er is geen toekomst. Neem het vertrouwen op of het geloof in Hem weg en er is geen toegang. Wij, beide Joden en heidenen, kunnen namelijk door één geest vertrouwend tot de Vader gaan door het geloof. Dit zou ons moeten leren dat wij, altijd als we tot God naderen, of we nu iets hebben te belijden of te smeken of stof hebben om te loven en te prijzen, naar het woord van de apostel, wat we ook doen, moeten doen in de Naam van Jezus Christus, dankende God en de Vader door Hem. Onze lieve Heere leert ons hetzelfde: “Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven” (Joh. 16:23). We zien echter dat arianen, socinianen en deïsten doen wat hiermee in strijd is. Zo haasten zij zich tot God als het onbezonnen paard tot de strijd, rennen af op Gods dikke, hoog verheven schilden en verzetten zich tegen iedere tussenkomst van de Middelaar. Als u alle smeekbeden die zij ooit opzonden zou lezen, zou u bemerken dat zij niet meer kennis van God hebben dan van zichzelf. Ook hebben zij niet meer kennis aan de Zaligmaker of aan Zijn liefde en is er geen gemeenzaamheid, vertrouwelijkheid en vriendschap tussen God en hen dan er is tussen God en de satan. Paulus zegt echter: “Hetzij dan dat gij lieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods”, door Jezus Christus, onze Heere (1 Kor. 10:31). Zo gaan we tot de poort en daar zullen we merken dat dit de poort tot Gods genade is.

Bedenk in de tweede plaats, dat Hij de Weg is tot de genieting van het licht van Gods aangezicht. Zijn bedreigingen aan het adres van sommige mensen, luiden: “Als een oostenwind zal Ik hen verstrooien voor het aangezicht des vijands; Ik zal hun de nek en niet het aangezicht laten zien, ten dage huns verderfs” (Jer. 18:17). Maar wat bedoelt de Heere hier mee? U zult zeggen dat Hij bedoelt: “Zoals ze Mij hebben verlaten, zal Ik hen ook verlaten. Ik zal hen niet meer Mijn barmhartigheid betonen, maar hen Mijn toorn doen ontmoeten. Hun boze weg die zij hebben gekozen, zal hun de eeuwige ondergang en het eeuwig verderf brengen. In deze zin kunnen we zeggen van een zondaar dat God hem Zijn rug heeft toegekeerd, omdat hijzelf ver van God is geweken door Zijn boze daden. Wanneer hij echter door de toepassing van het bloed van God aan zijn geweten, weer dicht bij God wordt gebracht, kunnen we zeggen dat hij in het licht van Gods aangezicht wandelt. Let op de woorden van de psalmist: “Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o HEERE!” (Ps. 4:7). Als u echter de poort wegneemt, kunt u niet komen tot het licht van Gods aangezicht, want als Gods licht ooit op u zal schijnen, zal dit zijn in het aangezicht van Jezus Christus. “Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien” (Joh. 14:9), zegt de Zaligmaker van zondaren, want Ik ben “het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid” (Hebr. 1:3), dat wil zeggen het gegraveerde beeld van Zijn Persoon. Ergens anders zegt Paulus: “God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods

in het aangezicht van Jezus Christus” (2 Kor. 4:6). U kunt het aangezicht van Jezus Christus wegnemen, maar hoe kunt u dan tot de Vader gaan? U kunt ronddolen en vragen met Filippus: “theere, toon ons de Vader, en het is ons genoeg” (Joh. 14:8). O Filippus, “Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons de Vader? Geloof Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is” (Joh. 14:9, 11). Daarom kunt u het licht van Zijn aangezicht niet genieten, tenzij u door deze poort gaat.

In de derde plaats is dit een poort die ons brengt in Gods tegenwoordigheid. De psalmist zegt: “De oprechten zullen voor Uw aangezicht blijven” (Ps. 140:14). Christus zegt echter: “U kunt niet in de tegenwoordigheid van de Vader komen dan door Mij”. Als dat zo is, hoe kunt u via een andere weg in de tegenwoordigheid van de Vader komen dan door Jezus Christus? Allen echter die zo ingaan door de poort, komen onmiddellijk onder Gods genade, tot het licht van Zijn aangezicht en in Zijn tegenwoordigheid. Zij zullen hier in deze wereld zo vertrouwd mee raken dat ze op de dag des oordeels in ziel en lichaam voor Hem zullen staan met een edele en verheven geest. “De oprechten zullen voor Uw Aangezicht blijven.” Juist dit Aangezicht waarvoor zij zullen wonen, zal de eeuwige ondergang van de goddelozen zijn, want zoals een droom voorbij is bij het ontwaken, zo zullen de goddelozen vergaan als zij God zien. Hier zullen de rechtvaardigen staande blijven, terwijl de goddelozen zullen vergaan. De één zal roepen tot de rotsen of ze op hem willen vallen en tot de bergen of ze hem willen bedekken, de ander zal zich voor Hem verheugen. De oprechten zullen voor Uw Aangezicht blijven, maar de goddelozen zullen vergaan in de tegenwoordigheid van God.

De vierde zaak is dat deze poort leidt tot Gods gunst. Christus zegt: “Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort, dagelijks wakende aan Mijn poorten, waarnemende de posten Mijner deuren. Want die Mij vindt, vindt het leven, en trekt een welgevallen van de HEERE” (Spr. 8:34, 35). U ziet dit ook in het eerste hoofdstuk van Lukas. Als de engel tot Maria komt, brengt hij zijn hemelse groet en zegt dat God in gunst op Maria neerziet. Hij zegt: “Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten JEZUS. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn” (Luk. 1:30-33). De volgende groet die haar werd toegeroepen, was van haar nicht, die zei: “Zalig is zij, die geloofd heeft; want de dingen, die haar van de Heere gezegd zijn, zullen volbracht worden” (Luk. 1:45). Hij zal Zijn Woord waarmaken door de Messias en zalig zijn allen die geloven.

In de volgende plaats zijn we, naar de Schrift, volmaakt wanneer we verkeren in Gods gunst. Paulus zegt: “Wij zijn in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht” (Kol. 2:10). Petrus schrijft aan hen die een even dierbaar geloof met hem verkregen hebben. Hij zegt, en let op zijn woorden: “Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd” (2 Petr. 1:3). Dus Hij heeft ons alle dingen gegeven die tot het leven en de godzaligheid behoren, want de Heere zal de rechtvaardigen zegenen en hen met Zijn gunst bedekken als met een schild. U moet echter volmaakt zijn in Christus. Neem deze poort weg. Hoe kunt u dan nog in Gods gunst komen? Maar geloof in God, opdat uw geloof en hoop op God zijn zou.

Maar misschien zult u zeggen: “Zeg mij, waarom legt u zo de nadruk op het komen tot de genade van God, de gunst van God en het licht van Gods aangezicht?”

De reden waarom ik dit benadruk, is dat het doel van de verkondiging van het hele Evangelie is dat dit zal geschieden. Luister maar wat Johannes zegt: “Hetgeen van de beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen

getast hebben, van het Woord des levens; (Want het Leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige Leven, Hetwelk bij de Vader was, en ons is geopenbaard.) Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus” (1 Joh. 1:1-3).

Nu zou ik u willen vragen, hoe zou ik met iemand van u gemeenschap kunnen hebben, als ik tot de deur van uw huis kwam en niet toegelaten werd in uw tegenwoordigheid? Als het mij niet toegestaan werd om het licht van uw aangezicht te genieten, maar ik buiten moest blijven, wat zou dit mij dan waard zijn? Wat is dan de waarde van alle godsdienst als die ons buiten de tegenwoordigheid van en de gemeenschap met God houdt? Christus is, zoals Hij ook wordt genoemd, de Weg tot de Vader en als we Hem omhelzen zal de Vader in gunst op ons neerzien, want Hij zegt: “Indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden” (Joh. 10:9). Er is geen gemeenschap met de Vader dan door de Zoon. Dit duidt op een gemeenschappelijk belang. Dit is *gemeenschap* in de beste zin van het woord.

Onder de mensen wordt gemeenschap gezien als datgene wat er bestaat tussen een man en zijn vrouw. Daarom wordt zij zijn gezellin en *de vrouw van zijn verbond* genoemd en wordt ons bevolen om geen ander juk aan te trekken met de ongelovigen. Zij hebben gemeenschappelijke belangen; wat zij heeft, behoort hem toe. In zijn verbond zegt hij haar: Al mijn wereldse goederen zal ik u geven.

Ja, zegt u, maar wij hebben onze huwelijksvereenkomst!

Die kunt u hebben, maar de Bijbel zegt daar niets van en ik noem dit een “Smitfield bargain”, want waar dit het geval is, gaat het niet om de vrouw maar om het geld. We merken gewoonlijk dat er geen sprake is van een echt huwelijk, wanneer er een overeenkomst gesloten wordt met het geld. Sommige mensen doen hun uiterste best om zich een deel te verwerven in dit leven, terwijl ze de gave van Gods genade verachten. De Heere zegt van sommige mensen dat zij hun deel in dit leven zullen hebben, maar zij zullen zonder twijfel hierna een bitter deel ontvangen.

De Heere zegt echter dat Zijn volk Zijn deel is: “Want des HEEREN deel is Zijn volk, Jakob is het snoer Zijner erve” (Deut. 32:9). David grijpt dit aan, want hij zegt: “De HEERE is mijn Deel, zegt mijn ziel, daarom zal ik op Hem hopen” (Klaagt. 3:24). De Heere zegt ons niet alleen dat Hij ons deel zal zijn, maar Hij geeft ons ook het recht om ons deze belofte toe te eigenen. Hij zegt dat Hij de God van Abraham, van Izak en van Jakob zal zijn. “Dat is Mijn Naam eeuwiglijk, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht (Exod. 3:15). Ik zal u “zijn tot een God, en uw zaad na u” (Gen. 17:7). We lezen dat Hij op een andere plaats zegt: “En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God” (Zach. 13:9). Dat is ons recht. In deze omgang van de HEERE der heirscharen met ellendige zondaren ligt meer gemeenschap dan er is in de omgang tussen de mensen onderling. De Heere heeft dit niet alleen verklaard in Zijn getuigenis, maar Hij spreekt dit ook tot ons geweten en geeft ons zo het bewijs van ons recht.

Alle gemeenschap tussen mensen onderling zinkt hierbij in het niet, want we kunnen medekrijgsknechten zien die het toch niet met elkaar eens zijn. We kunnen mededienstknachten zien bij voorname gezinnen en medegevangenen in de gevangenis van wie we niet kunnen zeggen wat Johannes zegt van Gods kinderen: Hij “blijft in God, en God in hem” (1 Joh. 4:16). Dit gaat verder dan enige gemeenschap die er onder de mensen gevonden wordt, want er wordt iets van God in ons gevonden en er woont iets van ons in God. Wat woont er dan in ons? Zonder twijfel is het Zijn zeer Heilige Geest, want Hij heeft ons Zijn Geest gegeven als een onderpand van onze erfenis en wederkerig geven wij Hem het grootste wat wij hebben. Maar wat is dat? Wel, het is wat de Heere Zelf vraagt: “Mijn zoon! geef mij uw hart” (Spr. 23:26). We geven ook echt het meeste wat we kunnen geven, als ons hart en onze genegenheden naar God uitgaan. Dit deed David en het deed hem uitroepen in hemelse vervoering: “Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op

de aarde!” (Ps. 73:25). En wat zei God van David? Wel, Hij zei dat David de man naar Zijn hart was. Maar wat maakte hem dan zo? Wel, de Schrift zegt ons dat de Geest Gods op David kwam vanaf de dag waarop Samuël hem gezalfd had. Hier ziet u waarin deze gemeenschap bestaat: de Heere geeft ons Zijn Geest, waardoor wij Hem ons hart kunnen geven.

De weg waardoor wij tot God komen, is Jezus Christus. Sla hier acht op. We kunnen slechts door deze poort gaan door één geloofsdaad. Christus zegt: *“Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden”* (Joh. 10:9). *“Niemand komt tot de Vader, dan door Mij”* (Joh. 14:9). Daarom moeten wij het licht van Gods Aangezicht genieten, ons verheugen in Zijn tegenwoordigheid, Zijn gunst en Zijn genade. Dit zijn de dingen waarover we ons moeten verblijden en deze dingen worden het leven genoemd. Er is *“een leven in Zijn goedgunstigheid; des avonds vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich”* (Ps. 30:6). *“De genade zal heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven”* (Rom. 5:21). U ziet hier dus wat er gevonden wordt in Zijn genade en gunst, namelijk het leven. Paulus zegt dat in Zijn genade het leven ligt. We hebben vertrouwen door het geloof in de genade van Christus. Sommigen van u, kunnen net als ik, hetzelfde zeggen. Sommigen van u kunnen zich de tijd herinneren waarin zij niet op God konden vertrouwen. Vond u echter in die tijd het leven? Hoe is het dan nu met u? Maakt uw geweten u nu en dan verwijten en zegt het u dat de zonde de prikkel des doods is? De gelovige heeft geen last meer van de prikkel des doods. O, zeggen sommigen van u: *“Ik voel dat ik genade en rechtvaardigmaking nodig heb om deze prikkel weg te nemen.* Ervaart u niet op dergelijke momenten dat er een beschuldiger is, iemand die u beschuldigt en veroordeelt van binnen?

Ja, zegt u, dat ervaar ik en ik weet dat ik niet door de poort ben gegaan, omdat er gezegd wordt: *“Zo is er dan nu geen veroordeling voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest”* (Rom. 8:1, Eng. vert.). Ik ben veroordeeld en het is God Die rechtvaardig maakt. Toch heb ik niet ondervonden dat God het rechtvaardigend vonnis over mijn ziel heeft uitgesproken.

Antwoord. Wel, dit kunt u erkennen en toch mag u vertrouwen dat er leven is, hoewel u niet geheel bevrijd bent van de veroordelende stem van uw geweten. Kom, ik zal u een andere vraag stellen. Gelooft u niet met uw hele hart dat u vroeger of later genade en gunst bij God zult vinden door Christus Jezus?

Ja, zegt u, soms geloof ik dat dit zal gebeuren.

Wel dan, hoor wat Christus zegt: *“Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven”* (Joh. 6:47). Merkt u dat Gods kinderen de voorwerpen zijn van uw oprechte achting en liefde? Als dat zo is, let dan op het woord van Johannes: *“Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben”* (1 Joh. 3:14). Ziet u dit duidelijk? Als dat zo is, zal ik verder niet meer spreken over dit deel van onze tekst.

III. Onze Heere zegt echter in het laatste zinsdeel van onze tekst: “Want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen”.

Er zal een tweevoudige strijd zijn bij de poort aan het einde der tijden. Maar dan zal het te laat zijn, omdat alle deuren en poorten dan gesloten zullen zijn! Ook zal Gods werk, namelijk het openen van zondaarsharten, dan voltooid zijn. De deur der genade waar we door genade doorgaan, zal dan gesloten zijn en Christus zal niet langer Middelaar zijn. Nee, dat zal Hij niet zijn, want *“nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn, en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open!”*, zal Hij u antwoorden: *“Wijkt van Mij af”, “Ik ken u niet”* (Luk. 13:25, 27). Nee, we moeten dit niet uitstellen tot de dag des doods zoals velen doen, of ermee wachten tot de dag des oordeels zoals sommige eenvoudige mensen menen. Als we ooit binnen zullen gaan, moeten we binnengaan terwijl het nog het heden genoemd wordt, want

het zal te laat zijn als de Meester is opgestaan en de deur heeft gesloten en u buiten staat en klopt. Al deze mensen komen te laat. Let ook op het volgende. Er wordt gezegd: “Velen zullen zoeken in te gaan en niet kunnen”. De reden is dat zij geen geloof hebben, dat zij de Geest Gods missen, dat zij geen olie in hun vaten hebben. Zij zijn niet wijs gemaakt tot zaligheid. Zij worden dwaze maagden genoemd, hun lamp is uitgegaan, hun belijdenis is een dode letter geworden, hun vreugde is geweken, omdat hun schuld hen aanvliegt, schaamte en schande hen overdekt en vrees voor de verdoemenis hen neerdrukt. Voor deze mensen is het te laat.

Er zijn velen die zoeken in te gaan terwijl zij in dit leven zijn en dit toch niet kunnen. De reden is dat ze nooit zo verlicht waren dat ze de heerlijkheid, de schoonheid, de uitnemendheid en de dierbaarheid van de hemelse Zaligmaker zagen. Ook werden ze nooit getrokken door de Geest der liefde, zodat ze ervoeren dat de dingen die boven zijn, geestelijk zijn. Ik zeg dat er niets onder de zon is wat zo bekoorlijk is voor de mensen als de zonde of dat er altijd een aardse schat zal zijn die meer glans heeft in hun ogen dan de heerlijkheden van de hemel, tenzij zij verlicht worden zodat ze de dierbaarheid van de Zaligmaker zien en levend gemaakt worden door de werking van de Heilige Geest, zodat ze kennis krijgen aan de onuitsprekelijke vreugde, de werking van de liefde, de hemelse heerlijkheid, de zoete verlossing en vrijheid van de ziel en de heerlijkheid en schoonheid van de gerechtigheid van Christus en de volheid der genade die er in Hem is. Dit ziet u bij de jongeling in het Evangelie. Deze jonge man meende het oprecht toen hij kwam met de woorden: “Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” (Mark. 10:17).

Wel, zegt de Zaligmaker (Die kwam om het leven te geven), als u het wil ontvangen op grond van uw werken, moet u tot de wet gaan. Deze jonge man had veel goederen van deze wereld, maar hij was rusteloos over de toekomst. Christus zegt hem: Wat is er geschreven in de wet? “Eer uw vader en moeder; en: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” Dan zegt hij: “Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?” (Matth. 19:19, 20). U ontbreekt nog één ding: “Ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij” (Mark. 10:21). Ook zult u zich verheugen in God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest als uw eeuwige Loon in de hemel, u zult de metgezel zijn van de engelen en al Gods kinderen en u zult tot in alle eeuwigheid zeer veel vreugde mogen genieten.

Dit was hem echter niet genoeg, want u ziet dat de schat van deze wereld meer schitterde dan de schat des hemels en hij, die de geestelijkheid van de wet niet kende, sprak tot de Heere: “Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?”

Hier ziet u hoe de duivel een mens die geestelijk blind is, bedriegt. Deze man vertelde zelfs aan Christus Zelf dat hij zijn naaste liefhad als zichzelf, een zaak die in de verdorven natuur niet gevonden wordt. Ik durf zelfs te zeggen dat hij duizenden naasten had binnen een afstand van twee of drie mijl die honger leden en geen kleding hadden en dat hij voldoende had om een heel dorp te onderhouden en van voedsel te voorzien. De Schrift zegt: “Die twee rokken heeft, dele hem mede, die geen heeft” (Luk. 3:11), maar deze man hield al zijn bezittingen voor zichzelf, terwijl hij zei dat hij zijn naaste liefhad als zichzelf.

De Heere wees de wortel van het kwaad in hem aan. Hoewel hij zo gewillig scheen te zijn om iets te doen waarmee hij de hemel kon verdienen, zien we toch dat we zonder de genade van God in het hart niets kunnen doen. “Zonder Mij kunt gij niets doen” (Joh. 15:5).

Toen de jongeling zag dat hij zo de hemel niet beërven kon, ging hij bedroefd weg, want hij had veel goederen. Het waren zijn bezittingen die zijn ondergang zeker maakten, want “de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad” (1 Tim. 6:10) en een hebzuchtig mens is in Gods ogen een afgodendienaar. Christus zegt ons dat waar onze schat is, ons hart ook zal zijn. Zoals bij zeer veel belijders in zijn dagen, gingen het hart en de hartstochten van die man uit naar zijn bezit en zijn geld thuis. De taal van zijn hart was: Ik zal het houden en bewaren, wat de gevolgen er ook van zijn en toch vervult de

gedachte aan het eeuwige vuur mij met verdriet. Er staat: “Hij ging bedroefd weg; want hij had vele goederen” (Matth. 19:22). De Heere zegt: “Het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke inga in het Koninkrijk Gods” (Matth. 19:24), “want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad” (1 Tim. 6:10). Het zal onmogelijk voor u zijn om door deze poort te gaan, met de liefde voor het geld en de liefde voor de wereld in uw hart. Ik weet wat het is om door deze poort te gaan en mij in mijn God te verheugen net zo goed als enig ander mens in deze wereld dat weten kan. Ik zeg u dat u niet in God kunt blijven en u in Hem kunt verheugen, terwijl u iets van deze wereld in uw hart bewaart, want dat zal Hem buitensluiten.

De Schriftgeleerden en de Farizeeërs konden niet ingaan, maar waarom niet? Omdat iemand die door Christus ingaat, toegang heeft tot God door het geloof in de Zoon van God. De Schriftgeleerden en de Farizeeërs probeerden hun eigen gerechtigheid op te richten en bogen niet voor de gerechtigheid van God. Ons wordt echter door de apostel gezegd dat Christus het einde der wet is tot rechtvaardigheid allen die geloven. Zij bedroefden door hun woorden echter Hem Die gewond is om onze overtredingen. Zij vervolgden Hem zonder oorzaak. Zij zeiden: “Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend” (Joh. 8:33). Christus zei hun echter dat zij nooit konden komen waar Hij heenging, als zij in hun zonden stierven. Zij verschenen voor Hem in het vertrouwen op hun eigen gerechtigheid, terwijl hun hart en hun genegenheid uitgingen naar deze wereld. Dit sloot hen buiten, zoals het nu zovelen buitensluit, die vertrouwen op hun eigen gerechtigheid en zich niet buigen voor de gerechtigheid van Christus.

Maar wat voor Zaligmaker denkt u dat de Joden tot op deze dag verwachten?

Misschien zegt u: Wel, Een Die hen zou verlossen van zonde en schuld, de tirannie van de duivel, de toorn Gods en van het eeuwig verderf.

Nee, zij niet. Daar denken zij niet aan. Zij hebben een vleselijke voorstelling van alle voorzeggingen van de Messias in de Schrift. Zij lezen in Jesaja, die hun profeteerde: “Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; (...) op de troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des HEEREN der heirscharen zal zulks doen” (Jes. 9:5, 6). Wat veronderstelt u dat zij daar van denken? Wel, zij menen dat de Messias een tijdelijke vorst is, dat Hij, net als David in zijn tijd, de troon zal bestijgen en dat hij een krijgsheld zal zijn. Zo denken ze alleen aan een tijdelijke Zaligmaker. Zo was het ook met hen in Christus” dagen. Daarom verwierpen zij de Zaligmaker onmiddellijk, toen Hij Zich anders aan hen vertoonde dan zij verwachtten. Zodra er echter een bedrieger opstond en hun de bevrijding van het Romeinse juk beloofde, sloten ze zich met duizenden tegelijk bij hem aan, tot ze tenslotte omkwamen.

De apostelen zelf schenen deze gewoonte van hun vaders overgenomen te hebben, want zij vroegen Christus na Zijn opstanding *of Hij in die tijd het koninkrijk aan Israël zou wederoprichten*.

Hij bestrafte hen echter vriendelijk en zei dat het hun niet toekwam de tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen hand gesteld had.

Een andere keer, toen allen Hem koning wilden maken op aarde, ging Hij dan hen weg. Daarom holden ze daarna maar al te graag achter iedere bedrieger aan die hun bevrijding beloofde. Ze ondervonden echter dat waar was, wat de Heere had gezegd, namelijk: “Ik ben gekomen in de Naam Mijns Vaders, en gij neemt Mij niet aan; zo een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen” (Joh. 5:43) en met hem omkomen. God zegene de gesproken woorden. Ik zal hier niets meer aan toevoegen.

5. Een beschrijving en een rechtvaardiging van de dienstknecht des Heeren

En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren, en die de kwaden kan verdragen; met zachtmoedigheid onderwijzende degenen, die tegenstaan. 2 Timothéüs 2:24, 25

De apostel richt deze brief en de vorige aan Timothéüs, die hij zeer lief schijnt te hebben “met innerlijke bewegingen van Jezus Christus” (Filipp. 1:8). Hij noemt hem zijn zoon in het geloof en dat niet alleen omdat hij hem in de banden van het Evangelie heeft geteeld, want in dit opzicht heeft hij veel zonen. Het is echter ook omdat er in hem zoveel van het geestelijke beeld en de hemelse gelijkenis van zijn vader gevonden wordt: “Ik hoop in de Heere Jezus Timotheüs haast tot u te zenden. Want ik heb niemand, die even alzo gemoed is, dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen” (Filipp. 2:19, 20). Bovendien is dit vanwege zijn plichtsgetrouwheid, de ijver waarmee hij Paulus diende en zijn bereidheid om zijn eerbiedwaardige meester in het woord en het werk des Heeren bij te staan. “En gij weet zijn beproeving, dat hij, als een kind zijn vader, met mij gediend heeft in het Evangelie” (Filipp. 2:22). Tenslotte lijkt Timotheüs ook een innige genegenheid te koesteren voor zijn oude vader in het geloof, van wie hij zelden met droge ogen kon scheiden. “Ik dank God, Wie ik dien van mijn voorouderen aan in een rein geweten, gelijk ik zonder ophouden uwer gedachtig ben in mijn gebeden nacht en dag. Zeer begerig zijnde om u te zien, als ik gedenk aan uw tranen, opdat ik met blijdschap moge vervuld worden” (2 Tim. 1:3, 4).

Toen de apostel deze brief schreef, moest hij weldra afscheid gaan nemen van de wereld en van zijn zeer geliefde zoon. De brief is geschreven vlak voor Paulus voor de tweede keer gebracht werd voor keizer Nero, waar hij werd gevonst. Hij verloor zijn hoofd, maar niet zijn Verbondshoofd. Paulus was zich ervan bewust dat zijn heengaan Timothéüs zeer zou ontroeren. Als hij die zo lang op de bres had gestaan voor het Evangelie werd weggenomen, zou de tweede bevelhebber vooraan komen te staan, in het heetst van de strijd. Daarom beijvert Paulus zich om Timothéüs te vertroosten, raad te geven en te waarschuwen. Hij brengt hem op de hoogte van de aanstaande gebeurtenissen, geeft hem raad, onderwijst en bemoedigt hem.

Hij troost hem door te spreken over het ongeveer gevonden geloof dat in hem woont en dat eerst gevonden werd in zijn grootmoeder en moeder. Paulus is ervan overtuigd dat het ook in hem woont. Hij zegt hem dat God hem niet de geest der vreesachtigheid maar de geest der kracht heeft gegeven om hem te ondersteunen en te versterken en dat Hij hem de geest der liefde heeft geschonken om hem in de ruimte te stellen, te lokken en aan te sporen en de geest der gematigdheid om hem hemelsgezind te houden en standvastig en moedig voor de waarheid te doen strijden. Hij raadt hem om zich het getuigenis des Heeren, of het Evangelie dat de Heere Zelf had gebracht, niet te schamen. Hij vraagt hem zich ook niet te schamen voor Paulus, de gevangene des Heeren, die dan gevangen zit om wille van de Naam en het Woord des Heeren, en een goed geweten jegens hem te houden.

Hij vermaant hem om deelgenoot te worden van de banden van het Evangelie, of de wreedheid waarmee mensen of duivelen, onder Gods toelating, hen die het Evangelie trouw blijven, zullen bezoeken, wetende dat hij met Christus zal heersen als hij met Hem zal lijden.

Hij waarschuwt hem om zich te wachten voor Alexander de kopersmid, die hem veel kwaad had gedaan en Paulus en zijn Evangelie zeer had tegengestaan. Ik denk dat dit heeft plaatsgevonden voor de rechtbank van Nero. Hij waarschuwt hem om hen die kittelachtig van gehoor zijn en de mond vol hebben van de waarheid, niet te behagen. Zij zullen zich veel leraars vergaderen om hun oren te strelen, maar niemand zal hen lang kunnen behagen.

Hij openbaart hem dat er een tijd zal komen dat de mensen de gezonde leer niet zullen verdragen, dat velen liefhebbers van zichzelf zullen zijn en iedere getrouwe dienstknecht die de Heere toebehoort,

zullen benijden als hij hen naar de kroon steekt. Ze zullen hebzuchtig zijn en zich meer richten op de schapenvachten dan op de kudde, op het verkrijgen van veel goederen - zonder de hulp van de Voorzienigheid - dan op het goede voor de zielen. Ze zullen zich beroemen op hun eigen verdienste en vleselijke kennis, ze zullen trots zijn, de armen en ongeletterden verachten en proberen de hartstochten van de verdorven natuur te beïnvloeden door sluwe listen en de ijdele woorden van welsprekendheid. Ze zullen ondankbaar zijn voor hetgeen ze met hun dagelijks werk verdienen en hun hart en hun leven zullen onheilig zijn. Ze zullen geen natuurlijke genegenheid hebben voor degenen die hen in luister overtreffen. Ze zullen verbondsbrekers zijn, die zweren en beloven dat ze de leer des Heeren zullen prediken en dan Arminianen worden. Ze zullen anderen vals beschuldigen door te zeggen dat ze antinomianen zijn, terwijl ze zelf niets anders zijn. Ze zullen niet ingetogen leven en ze zullen zich liever bezig houden met oude weduwen en hun zakken, dan zielen voorbereiden om hen aan Christus voor te stellen of hen rijk te maken in het geloof. Ze zullen vurige tegenstanders zijn van de ongeletterde mensen die God uitzendt en verachters van hen die door de Heilige Geest zijn vernieuwd. Ze zullen verraders zijn die de helft van de waarheden van de Bijbel zullen verloochenen om overladen te worden met de toejuichingen van de mensen. Ze leggen hun geweten het zwijgen op en geven het over aan het oordeel om liefdevolle mensen of mannen van gematigde principes genoemd te worden. Ze zijn woest en eigenzinnig; ze strijden niet tegen dwalingen of ter verdediging van de waarheid, maar ze bekampen anderen om hun eigen eer. Hoe kunnen zij geloven die eer van anderen ontvangen en niet de eer die alleen van God ontvangen wordt?

Ze zijn hooggevoelend, ze gebruiken graag hoogdravende en gezwollen woorden om de wereldwijzen te behagen, om farizeeërs naar de mond te praten, om huichelaars te bekoren en de eenvoudigen te bedriegen met ijdele, opgeblazen woorden. Ze vertonen zich graag met veel pracht, ze passen hun kleding aan de tijd van het kerkelijk jaar aan. Ze leiden een voornaam leven en proberen zo aansluiting te vinden bij mensen uit de hoogste standen van de maatschappij, terwijl ze zich niet zo willen verlagen dat ze omgaan met mensen uit de laagste standen van het leven. Ze koesteren meer liefde voor het genot dan ze God liefhebben. Ze kunnen twee uur achter elkaar meerstemmige liedjes spelen op de klavecimbel en daarna de preekstoel beklimmen om te prediken tegen de partijgeest en alles wat ze zeggen met de snaren van hun instrument bewijzen. Ze hebben een gedaante van godzaligheid, ze willen de geleerde en geachte priester nabootsen, ze gebruiken liturgieën omdat ze geen geestelijke zaken kunnen bespreken, ze ontkennen de kracht Gods in anderen en spreken over enthousiasme en antinomianisme om de genade Gods, de dienstknechten van God en de Goddelijke inspiratie veracht te maken. Paulus verzoekt zijn zoon om zich van zulke mensen af te keren, opdat ze hem niet tot zonde zouden brengen. Ze gaan in het verborgen de huizen binnen, zetten mensen op tegen de dienstknechten van God, zoals degenen die uit de besnijdenis waren ook deden. Ze brachten hele huisgezinnen in beroering: ze leerden een beetje Latijn, Grieks en Hebreeuws, maar kwamen nooit tot de kennis der waarheid, zoals deze is in Christus Jezus.

Paulus raadt zijn zoon om alle jeugdige lusten te vlieden en te staan naar gerechtigheid in hart en leven en naar het geloof, het voorwerp van het geloof, de behouding van de leer des geloofs, de genade van het geloof, de beoefening van het geloof en het leven uit het geloof. We moeten in de eerste plaats staan naar liefde tot God, tot Zijn kinderen, die de voorwerpen van Zijn liefde zijn en tot allen die de Heere Jezus liefhebben in oprechtheid en waarheid, We moeten ook staan naar vrede met hen die God aanroepen uit een rein hart, maar niet naar vrede met hen die de Heere aanroepen om hun laster, spot en boosheid te zegenen.

Hij onderwijst hem door hem mee te delen dat er in een groot huis, zoals in de kerk van God, niet alleen gouden vaten zijn. Dat wil zeggen: er zijn niet alleen vaten der barmhartigheid met een kostbaar en beproefd geloof en vaten van zilver, gereinigd en wit gemaakt. Er zijn ook houten vaten: onvruchtbare bomen, dorre stukken hout, belijders zonder vrucht en verdorde takken, die alleen maar als brandhout kunnen dienen. Tenslotte zijn er ook aarden vaten, die geen Goddelijke schat

bevatten, vaten ter onere. “Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toeberaid” (2 Tim. 2:21).

Paulus spoort zijn zoon aan om te tonen dat hij aangenaam is bij God, opdat de mensen zouden zien dat hij Gode aangenaam was, een arbeider die niet beschaamd hoefde te zijn, die het Woord der waarheid recht sneed, die sprak over de wet en het Evangelie, over Gods kind en de zondaar en die een deel gaf aan zeven, ja ook aan acht (Pred. 11:2). Hij moest een deel geven aan de kerk van God en aan de synagoge van de satan door het hemelse huisgezin te weiden met melk en vlees en de verharde huichelaar met oordeel (Ezech. 34:16). Tot zover de inleiding op onze tekst. Ik zal nu de woorden overdenken in de volgorde waarin ze voor me liggen. De inleiding op onze tekst luidt: “En verwerp de vragen, die dwaas en zonder lering zijn, wetende, dat zij twistingen voortbrengen.” De tekst zelf luidt als volgt: “En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren en die de kwaden kan verdragen. Met zachtmoedigheid onderwijzende degenen, die tegenstaan” (2 Tim. 2:23-25). Ik zal deze woorden op de volgende wijze proberen te behandelen.

- I. Een beschrijving van de dienstknecht des Heeren in tegenstelling tot hen die zichzelf zo noemen of ten onrechte zo genoemd worden door anderen.
- II. U tonen wat niet en wat wél bedoeld wordt met het woord “twisten” in onze tekst of een beschrijving geven van een wettige en een onwettige strijd.
- III. U tonen hoe vriendelijk hij moet zijn en hoe mensen van allerlei rang en stand dit in meerdere of mindere mate zullen proberen na te volgen.
- IV. U een beschrijving geven van zijn bekwaamheid of geschiktheid om te leren en de onbekwaamheid van hen die beweren dat werk te mogen doen en de redenen vermelden waarom dit zo is.
- V. Spreken over zijn geduld en een beschrijving geven van hen die zijn geduld doen opraken.
- VI. Een beschrijving geven van de geestelijke zachtmoedigheid waarover onze tekst spreekt en aangeven waarin deze verschilt van de liefde van de huichelaars.
- VII. Tenslotte, aantonen wie met deze zachtmoedigheid moeten worden benaderd, namelijk degenen die tegenstaan.

I. Een beschrijving van de dienstknecht des Heeren in tegenstelling tot hen die zichzelf zo noemen of hen die ten onrechte zo worden genoemd door anderen

Ten eerste. Niet allen die de Heere Meester noemen zijn Zijn dienstknechten. Judas noemde Hem zo en toch was hij een duivel. Tenslotte voer zijn meester, de duivel, in hem en openbaarde zo aan allen wiens dienstknecht hij was. Hij was niet verstoken van liefde voor zichzelf en deed ogenschijnlijk goede werken. Hij bestrafte de Zaligmaker en de arme Maria; de laatste omdat zij olie verspilde en de Eerste omdat Hij dat toestond. Zo wendde hij grote liefde tot de armen voor, maar was hij slechts uit op geld. Daarom liet de Onderzoeker der harten hem de beurs dragen of het gemeenschappelijke bezit beheren. Dat deed hij, maar niet om de arme volgelingen te helpen en de reiskosten van het gevolg van de Heere te betalen als een goede dienstknecht des Heeren. Hij werd een dief, zorgde dat hij een buidel kreeg voor zichzelf, liet Gods kinderen verhongeren en verkocht de Heer des huizes voor dertig zilverlingen om zich zo, zonder de hulp van de Voorzienigheid, goederen te verwerven en zo te voorkomen dat hij zonder buidel of male moest gaan preken.

In de tweede plaats zijn zij niet allen de dienstknechten des Heeren, die Hem met die naam aanspreken. Velen zullen in die grote dag tot Hem zeggen “Heere, Heere”, maar zij zullen geen plaats krijgen onder Gods kinderen. Het is waar dat niemand Jezus de Heere of zijn Heere kan noemen met het getuigenis van een goed geweten dan door de Heilige Geest. Toch heeft de wortel van alle kwaad, de liefde tot het geld, de dienstknechten van de satan ertoe gebracht om Hem zo te noemen, terwijl

de Schrift en hun geweten hen de leugen in het aangezicht deden vliegen. Bileam zei tot de dienstknecht van Balak: “Wanneer Balak mij zijn huis vol zilver en goud gave, zo vermocht ik niet het bevel des HEEREN mijns Gods te overtreden, om te doen klein of groot” (Num. 22:18). Zijn wil en begeerte brachten hem er echter toe om de Almachtige zevenmaal met een zevenvoudig offer te verzoeken. We weten heel goed dat hij zichzelf en de erfenis van de hemel aan de duivel verkocht zou hebben in ruil voor een onafhankelijk leven. Waarom probeerde hij anders zo vaak Balak te bekoren als hij de duivel niet wilde dienen? Waarom zocht hij anders de hulp van de duivel en leunde hij op zijn arm voor wijsheid, hulp en leiding? Terwijl hij hartelijke genegenheid toonde voor Balak en het overspelige nageslacht van Lot, moest hij toch erkennen dat “God geen man is, dat Hij liegen zou”, zoals hijzelf of, “eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou” om Israël te zegenen, zoals hijzelf hartelijk bedroefd kon zijn dat hij zo lang had gewerkt voor zo’n kleine verdienste.

Het is waar dat hij iets wist van de heilige wet van God en van Gods haat jegens de zonde. Dat blijkt uit de raad die hij aan Balak gaf, namelijk om een valstrik te maken voor Israël om hen in de zonde te verstrikken en de toorn van God over hen te brengen, zoals er staat geschreven: “Ziet, deze waren, door de raad van Bileam de kinderen Israëls om oorzaak der overtreding tegen de HEERE te geven, in de zaak van Peor; waardoor die plaag werd onder de vergadering des HEEREN” (Num. 31:16). Ook had Bileam iets van de Zaligmaker gezien. De arme ezel waarop hij reed, had de Engel des verbonds gezien en het vlammeende zwaard der gerechtigheid dat uitgetrokken was tegen haar berijder. Dit is meer dan de helft van onze huidige evangelisten (die ten onrechte zo genoemd worden) hebben gezien. Zij wandelen hun eigen geest na en hebben niets gezien (Ezech. 13:3, Eng. vert.). Bileam had ervaren dat zijn ogen geopend werden. Hij had het zwaard der gerechtigheid gezien in zijn visioenen van God en was buiten zinnen geraakt toen hij dit zag. Hij zag de ster Jakobs, de verwoesting van Moab, de ondergang van Amalek, de overwinning van Israël en de heerlijke dood der rechtvaardigen en begeerde dat zijn einde zou zijn als dat van hen. Maar zijn liefde voor Moab en zijn begeerte naar geld voerden de boventoon, Hij gaf Balak de raad een struikelblok te werpen op de weg van de kinderen Israëls. In zijn hart had hij het loon der ongerechtigheid lief. Zo maakte het zwaard van Israël een eind aan zijn begeerte en liefde voor liet geld. Dit bracht hem in het gezelschap van de tovenaars, wier bezweringen hij zo vaak had gezocht door gebed en offerande.

Iemand kan de gave hebben om te dienen en daardoor zeer veel lof oogsten en luisteraars trekken. Hoe deze gave ook ten nutte van de kerk is, om het meel te zuiveren en het kaf van het koren te scheiden of de huichelaars van de rechtvaardigen, we weten dat zij die lopen voor ze gezond zijn, het volk gans geen nut zullen doen (Jer. 23:32). Ze worden bronnen genoemd waar geen water uit geput kan worden, omdat er geen water in staat. Ze worden wolken genoemd, vanwege hun voorname en gewichtige manier van optreden. Er is echter geen water voor de dorstige en er zijn geen stromen water voor het dorre, want ze zijn als wolken zonder regen. Ze worden muziekinstrumenten genoemd en er zijn geen instrumenten die meer geluid voortbrengen dan zij. Hun spel gaat echter niet gepaard met levendmakende kracht, want ze zijn instrumenten die geen levendmakend geluid voortbrengen, zodat geen enkele geestelijke soldaat weet wat er op de fluit wordt gespeeld of op de harp wordt getokkeld. Als het geluid onzeker is, wie kan zich dan gereed maken voor de strijd? Ze worden sterren genoemd, net als de zeven engelen van de zeven gemeenten, maar geen vat der genade kan aan de hand van deze sterren zijn koers bepalen. Ze weten niets van de Dagster of de Morgenster noch van Hem Die het Zevengesternte en de Orion maakt en de schaduw van de dood in de morgenstond verandert.

Ze worden *wandelende sterren* genoemd en vergeleken met de vreselijke dampen die de stralen van de zon doen opstijgen uit de moerassen van de aarde. Ze worden met hun misleidende stralen door de nachtelijke dampen van de atmosfeer ter aarde geworpen.

Ze worden *lampen* genoemd die anderen moeten verlichten. Ze gaan echter altijd uit rond middernacht of voor het morgen wordt. Dan zal het middernachtelijk geroep van alle huichelaars weerklinken en dat is geen wonder als ze geen olie in hun vaten hebben. Als zij geen olie voor zichzelf

hebben, is het helemaal niet te verwachten dat er olie zal zijn voor ellendige mensen die in de handen van de dieven vallen, namelijk van de satan, de zonde en de dood. Er is geen olie in de vaten om te gieten in de wonden van een bloedend geweten. Er is ook geen nieuwe wijn in deze oude zakken voor hen die benauwd van hart zijn. Hun lampen zijn uitgegaan. Er is geen vreugdeolie voor treurigheid en nog veel minder kan het gewaad des lofs gebracht worden voor een benauwde ziel.

Hoe deze gaven ook gebruikt mogen worden om ongevoelige gewetens te doen wakker schrikken of de kerk van God te reinigen van luchthartige, ijdele en onnutte huichelaars, het is duidelijk dat hun uiteindelijk niets dan het oordeel wacht, of ze nu gebruik maken van hun talent of pond, of het verbergen in een doek. Als de vorst een geschenk geeft aan een van zijn knechten, zal dat zonder twijfel in het jubeljaar tot de vorst wederkeren (Ezech. 46:17). De dienstknecht blijft niet voor altijd in het huis, maar de erfenis zullen de zonen hebben (Ezech. 46:16). De zoon blijft altijd in het huis.

Sommige van deze dienstknechten zullen zeker de Meester Zelf beschuldigen in die grote dag, omdat Hij niet genoeg liefde betoont. Iemand zegt: "Hier, is Uw pond, dat ik in een zweetdoek heb bewaard." Deze heer heeft schijnbaar dames bediend of geholpen bij buffetten. Hij beschuldigt zelfs zijn Meester. Ik wist dat "Gij een straf mens zijt", een slecht mens zonder liefde, "gij neemt weg, wat gij niet gelegd hebt, en gij maait, wat gij niet gezaaid hebt" (Luk. 19:21). U ziet dat deze man twistte over de liefde, hoewel hij erkende dat de Heere nooit iets in zijn hart had gezaaid of gemaaid. Dit maakt duidelijk dat zij die de meeste ophef maken over wereldomvattende liefde, het verst verwijderd zijn van de genade. De Zaligmaker geeft hem antwoord met zijn eigen argument. "Gij wist, dat ik een straf mens ben, nemende weg, wat ik niet gelegd heb, en maaiende, wat ik niet gezaaid heb." U zou des te voorzichtiger gehandeld moeten hebben, omdat u met zo'n strenge Meester te doen had. "Zo moest gij dan mijn geld de wisselaren gedaan hebben." Hij houdt vast aan de oude profetie als de Vorst des Vredes, Die zijn geschenk in het jubeljaar terug zou ontvangen. Daarom voegt Hij eraan toe: "En ik, komende, zou het mijne wedergenomen hebben met woeker" (Matth. 25:27). Hij zegt echter niets over het aannemen van de dienstknecht die het geschenk, het pond of talent, ontvangen had. Deze mensen worden dienstknechten genoemd, maar geen van hen behoort tot de dienstknechten die in onze tekst worden bedoeld. Zij zijn dienstknechten van de wet, van de zonde en van de Mammon, hoewel ze stoutmoedig de Heere Jezus hun Meester, Heere en God noemen.

Er zijn anderen, die luisteren naar het Woord van God om zo te leren spreken over de dienst van God. Omdat er geen werk in hun hart is waar ze acht op moeten slaan, verkrijgen ze grote bekwaamheid in het gebruik van het hoofd en de tong. Ze leren in het openbaar te bazelen in het gebed. Ik zeg bazelen, want de Wijsheid noemt hen dwazen van lippen, die zullen vallen (Pred. 10:10). Zij zullen God voor anderen proberen aan te roepen in het openbare gebed, nog voor zij voor arme gekwelde en beproefde zielen vragen voor zichzelf durven te bidden of de taal van de tollenaar op de lippen durven te nemen en zeggen: "O God! wees mij zondaar genadig!" (Luk. 18:13). Dit is een van de kinderen die te wijs is voor dit leven. Eenvoudige mensen die geen ogen hebben en huichelaars die geen gevoel hebben, zijn verwonderd over het geratel van zijn mond, zijn vurige ijver, zijn onverschrokken moed en de vorderingen die hij maakt met de tong, het onbedwingelijke lid van zijn hoofd. Dat is ook geen wonder, want er is geen strijd tussen de duivel en hem. De satan weet, net als wij, dat het Koninkrijk Gods niet bestaat in woorden. Hij is ook niet bang voor de woorden van hen die opgeblazen zijn. Als hij daar bang voor was, zou hij bang zijn voor zijn eigen werk. De gewone werkzaamheden van de dag beginnen hem steeds zwaarder te wegen en hij doet steeds minder. Zijn roeping tot het ambt lijkt duidelijk, hij heeft voldoende gaven voor de preekstoel. Een opknappende, wat lichaamstaal en sommige groteske gebaren zoals een potsenmaker die maakt en die geleerd kunnen worden op sommige tentoonstellingen, bij kwakzalvers of in speelhuizen: hiermee verwacht hij aan alle eisen te voldoen. Maar al te vaak worden deze mensen in de kerk toegelaten door hen die het rijkst zijn en het minst genade bezitten. Sommige armen mogen klagen over gebrek aan bevinding en kracht, maar hun pogingen hebben vaak te weinig effect. De invloedrijkste aanhangers zijn het

ermee eens en dat is voldoende. Om zichzelf aangenaam te maken bij zijn vrienden, hoeft de predikant zich alleen maar aan hun stemming aan te passen, de scherpste van het zwaard Gods met een beetje liefde bot te maken, de zonden van zijn beschermers door te vingers te zien en regelmatig bezoeken af te leggen en deel te nemen aan hun onschuldige genoegens. Zo zal hij redelijk zijn brood verdienen. Zoals het volk zal dan de priester zijn. Als er iemand klaagt dat er geen kracht van uitgaat, wordt hij een geestdrijver genoemd. Als hij weggaat en zijn voedsel elders zoekt, heeft hij een partijgeest en wil hij tweedracht veroorzaken. Als hij treurt over de oude, overleden predikant die hen vroeger spijsde, is hij een dweper. Als hij er over klaagt dat er teveel huichelaars in de kerk komen, wordt zijn enghartigheid veroordeeld en wordt hem liefde opgedrongen. Als God zo'n predikant wegneemt en een ander zendt die getrouw is, leeft deze als het ware in een nest met horzels, tot hij al deze boosaardige insecten met vuur heeft verdreven of dit kaf van het koren heeft gescheiden.

In de Schrift wordt zo'n mens *een dienstknecht* genoemd, maar hij is geen dienstknecht van God. Er wordt van hem gezegd dat hij niet de Heere Jezus Christus dient, maar zijn eigen buik. Zulke mensen zijn als de Roomse visser, die begon te studeren en enige vorderingen maakt in de oude talen. Daarom werd hij tot monnik gewijd en daarna tot priester van een belangrijker orde. Tijdens al deze stadia van vooruitgang, wilde hij echter dat er een net bleef uitgespreid op zijn tafelkleed om hem te herinneren aan zijn eenvoudige afkomst. Dit teken van ongeëvenaarde nederigheid bracht hem steeds hoger. Hij werd kardinaal, maar nog steeds gebruikte hij het net. Tenslotte kwam hij op de stoel der spotters en toen verdween het net. Toen men hem vroeg wat daarvan de reden was, antwoordde hij: "Ik heb het net nu niet meer nodig, want de vis is gevangen". Hij viste Dm paus te worden en hij wist dat het ijdel was om zijn net opnieuw uit te werpen. Als Demas nu geen deel kan krijgen in de kerk, zal hij tien tegen g n de huidige, boze wereld weer ingaan.

Er is een andere groep dienstknechten, die heel goed dienstknechten van de tijd genoemd kunnen worden. Zij passen hun manier van dienen aan de tijd waarin zij leven aan. Als ze waarschijnlijk terecht zullen komen in een kerk die tamelijk gezond is in het geloof, zullen ze daarnaar handelen, preken wat strijdt met hun eigen gevoelens, de leer die hun hart aanhangt veroordelen en de waarheid die zij verafschuwen voorstaan. De eerste stap die zo'n man neemt, is dat hij zich een plaats probeert te verwerven in het hart van zijn gemeenteleden. Als hij daar terrein gewonnen heeft, brengt hij wat van zijn oude Arminiaanse leerstellingen naar voren. Als de dwaling te doorzichtig is, bedekt hij deze naakte leugens met het woord genade of een of andere duidelijke waarheid. Als de mensen dit aannemen, komt hij met meer vervloekte leerstellingen, zolang hij maar merkt dat de vermenging van deze zaken effect heeft. Langzamerhand raakt het verstand van deze mensen verduisterd, neemt hun honger naar het Woord af, wordt hun oordeel minder scherp, worden de grote zaken Gods verdonkerd en raken ze verborgen voor hun ogen. Dan leidt hij hen waar hij wil. Als ze hem echter doorzien en beginnen te klagen, zal zijn ijver ontstoken raken en moet hij streng optreden. Dit maakt hem het voorwerp van hun vrees. Omdat ze ontzag hebben voor zijn vrome gelaat en verward worden door zijn spitsvondige redeneringen, moeten ze hun hart en geweten wel voor hem openleggen. Hij neemt daar de plaats in die hem niet toekomt en zo wordt de onafhankelijke en eigenzinnige wil van de hooghartige mens de regel van een ellendig, verdrukt volk in plaats van de geopenbaarde wil van God. Mensen die zo verbijsterd zijn, lijken op een weerhaan: ze worden heen en weer bewogen met allerlei wind van leer. Deze man is geschikt voor ieder gezelschap, iedere vereniging, iedere kansel. Bij tijd en wijle is hij een calvinist, in zijn hart is hij een Arminiaan, soms is hij een volgeling van Baxter en als de omstandigheden dat vereisen, is hij een kerkmens. Zijn talent is een juweel in zijn eigen ogen en wat hij er ook mee doet, zijn talent doet het goed en hij vaart er wel bij. Hij behaagt inderdaad allen in alles, opdat hij daarmee des te meer zou winnen en dat niet voor God, maar voor zichzelf. Deze man wordt in de Schrift een dienstknecht genoemd, maar hij is niet de dienstknecht uit onze tekst, want van de laatste wordt gezegd dat hij een dienstknecht des Heeren is. Zij die preken om de mensen te behagen, kunnen geen dienstknechten van Christus zijn.

Dit brengt ons tot de overdenking van het tweede deel van ons hoofdpunt, namelijk:
De beschrijving van deze dienstknecht des Heeren in tegenstelling tot alle andere dienstknechten.

Ten eerste wordt hij voorgesteld als iemand die zonder werk op de markt staat. Misschien betekent dit dat de wet en het geweten in hem werkzaam waren. Daarom kon hij niet zoals gewoonlijk deelnemen aan het werk van de duivel. Het is namelijk vreemd als een zondaar in dit opzicht werkeloos is. Dat hij daar staat zonder te werken, zou erop kunnen wijzen dat Gods uitverkorenen niet zelf aan het werk gaan of in de wijngaard proberen te gaan voor de Meester hen huurt. Over het algemeen zijn ze ook zulke mensen dat geen vleeselijk mens hen wil huren. “Wat staat gij hier de gehele dag ledig?” Zij antwoorden: “Omdat ons niemand gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij heen in de wijngaard, en zo wat recht is, zult gij ontvangen” (Matth. 20:6, 7). Hier hebt u het gebod én de belofte: “Gaat ook gij heen en zo wat recht is, zult gij ontvangen”. Deze mensen lopen niet voor ze gezonden zijn. Zij nemen dit ambt niet op zich voor ze, net als Aäron, door God geroepen zijn. Ze worden ook niet door de mensen gezonden: Het is de Heere Die Zijn eigen dienstknechten huurt en zendt.

Het is waar dat de satan veel predikanten uitzendt in de wereld én in de kerk. Dit doet hij echter om de waarheid en haar verdedigers tegen te staan. Dit is in het belang van de satan en daarom dragen zij de naam van hun meester en worden zij aangeduid als dienaren van de satan, “van welke het einde zal zijn naar hun werken” (2 Kor. 11:15). Er zijn mensen die anderen tot predikanten aanstellen en hen zenden, terwijl God hen nooit gezonden heeft en nooit zal erkennen. Dit is geen wonder, want de Joden maakten iemand op dezelfde wijze koning of vorst. God zegt: “Zij hebben koningen gemaakt, maar niet uit Mij; zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb hen niet gekend” (Hos. 8:4). Als de mensen zelf hun koning kunnen kiezen, waarom zouden ze dan geen leermeesters kunnen kiezen? De dienstknechten des Heeren worden echter door God Zelf geroepen, toegerust en gezonden. Paulus zegt dat hij een apostel is “geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus” (Gal. 1:1).

In het hoofdstuk waaruit onze tekst is genomen, stelt de apostel de dienstknechten des Heeren op twee manieren voor:

in de eerste plaats als een arbeider in de wijngaard en in de tweede plaats als een goede soldaat van Jezus Christus.

“De landman, als hij werkt, moet alzo eerst de vruchten genieten” (2 Tim. 2:6). De arbeider moet eerst de Goddelijke Landman en de ware Wijnstok kennen voor hij iets kan weten van de wijngaard of de takken van de wijnstok of in de wijngaard kan werken. Iedere arbeider of ondergeschikte landman die in onze tekst een dienstknecht des Heeren wordt genoemd, moet hier kennis aan hebben. “Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus Die Gij gezonden hebt” (Joh. 17:3). Als het eeuwige leven bestaat in een bevindelijke kennis van deze zaken, moet de dienstknecht des Heeren kennis hebben aan deze zaken voor hij kan werken. Een dode kan toch niet werken? Paulus zegt dat wie werkt, eerst de vruchten moet genieten. We kunnen Christus, de Gekruisigde, niet prediken, tenzij we weten dat onze oude mens met Hem gekruist is. Als we dat weten, worden wij der wereld gekruisigd en de wereld ons. We moeten met Hem geplant worden in de gelijkmaking Zijns doods, voor we de waarde hiervan zullen beseffen. We moeten ook geplant worden in de gelijkmaking Zijner wederopstanding en daardoor wedergeboren worden tot een levende hoop, voor we Christus kunnen preken als “de Eersteling dergenen die ontslapen zijn”.

We moeten eerst de vruchten genieten voor we kunnen werken. We kunnen geen geestelijke arbeider of dienaar van de Geest zijn, voor we de vruchten van de Geest gesmaakt hebben. We moeten deel hebben aan de Geest der liefde, we moeten gebracht worden tot het liefhebben van God, Jezus Christus, Zijn Woord en allen die onze Heere Jezus Christus hebben liefgehad in oprechtheid en

waarheid, voor we een dienaar des Geestes kunnen zijn. Een heerlijke vrucht van de Geest is het geloof. Gods arbeiders worden *gelovige dienstknechten* (Engelse vertaling) genoemd, maar mensen zonder genade kunnen niet gelovig worden genoemd. Als we horen dat ongelovigen het geloof verkondigen, lijkt dit net zo onmogelijk als wat Python, de duivel, zei. Hij noemde Paulus en Silas “dienstknechten Gods des Allerhoogsten”, en dat is waar, maar hij voegde eraan toe “die ons de weg der zaligheid verkondigen” (Hand. 16:17). Dit laatste was een leugen, want er is geen zaligheid voor de duivelen. Satan verwachtte dat Paulus hem wat meer barmhartigheid zou bewijzen vanwege dit blijk van genegenheid. Paulus was echter niet onkundig van zijn listen. Hij waardeerde zijn liefde niet, maar beval hem om de dienstmaagd te verlaten. Toen liet de satan zijn gemelijkheid en bitterheid voelen. Hij voer in het hart van de heer van deze dienstmaagd, bracht een menigte in beroering en voerde de dienstknechten van de allerhoogste God voor de rechterstoel. De ernstige aanklacht luidde: “Deze mensen beroeren onze stad, daar zij Joden zijn” (Hand. 16:20).

De landman die werkt, moet zelf de vruchten genoten hebben. Hij kan geen goede vruchten voortbrengen, zolang zijn eigen hart niet goed gemaakt is. Niemand kan druiven vergaderen uit doornen of vijgen uit distelen. De landman kan de vruchten des Geestes niet voortbrengen voor de Geest in hem is. Ook kan de bediening van een dorre ziel niet vruchtbaar zijn. Wat weet een vleeselijk mens van het werken in Gods wijngaard? De geestelijke arbeider moet de braakliggende grond van het hart omploegen, de doornen van vleeselijke zorgvuldigheden en begeerlijkheden verwijderen, de kluiten breken, kostelijk zaad dragen, onverderfelijk zaad zaaien, planten en natmaken. Hij moet de mensen bewegen tot het dragen van vruchten. Hij moet een beschrijving geven van zure druiven en wilde vijgen. Hij moet opmerken in welke ranken een zegen ligt en welke ranken bitter zijn. Hij moet weten welke tak hij moet bemoedigen en welke hij moet afhouden. Alleen God kan ons hiervoor voorbereiden en bekwaam maken. Zonder Zijn leiding en zegen kan er ook geen vrucht of opwas zijn. Het is ook niet genoeg als iemand deze vruchten proeft, wanneer hij voor het eerst in de wijngaard gezonden wordt. Hij heeft ze dagelijks nodig. De hoeders van de wijngaard hebben er honderd; ze hebben in dit leven een honderdvoudige vrucht. Het is moeitevolle arbeid, als we de kudde hoeden en we de melk van de kudde niet smaken. Het is een droeve zaak als we de wijnpers treden en dorst lijden zoals onze Meester; ja, het is ontzettend om de wijngaard te houden en de vrucht van de wijngaard niet te smaken, zowel in geestelijk als in tijdelijk opzicht. Kort gezegd, de arbeider heeft de vruchten nodig en hij heeft ook kracht nodig, vooral omdat er zoveel kleine vossen zijn die de wijngaard bederven en die degenen die jonge druifjes hebben, nauwelijks merkbaar maar nauwlettend in de gaten houden.

De dienstknecht des Heeren moet zijn Meester dienen met niets anders dan het eigendom van zijn Meester. Hij moet ploegen met de vaars van zijn Meester, het juk van zijn Meester dragen, het zaad van zijn Meester zaaien, werken onder het opzicht van zijn Meester en zich richten op de eer van zijn Meester. Hij moet geen acht slaan op oudwijfse fabels, niet afwijken van de weg en zijn wijngaard niet verkwanzelen, zelfs als Izebel, de profetes, de dienstknechten des Heeren zou proberen te onderwijzen.

Ten tweede noemt Paulus deze dienstknecht in onze tekst een goede krijgsknecht van Jezus Christus. Als hij een goede krijgsknecht is, maakt hij deel uit van de legermacht en als God zijn wil buigt, wordt hij een gewillig lid van het vrijwilligerskorps. Als hij ziet op de banier van Goddelijke en eeuwige liefde die over hem is uitgespreid en deelt in de vreugde van het huis der maaltijden, krijgt hij nieuwe moed en kracht. Wie nooit gaven van de koning heeft gekregen, kan moeilijk mensen werven, tenzij hij nu ook soldij ontvangt en goed gehuisvest is. Tevergeefs trommelt hij mensen bijeen om hen als soldaat te werven. Wie Christus en Zijn Woord eet, de nieuwe wijn van het Koninkrijk drinkt en God tot zijn woonplaats stelt, zal goed mensen kunnen werven, omdat hij met vreugde, troost, gevoel en kennis kan spreken over de overste Leidsman van onze zaligheid, over de heerlijke voorrechten van een plaats in de kloof van de steenrots, over de penning die ons per dag wordt

beloofd en over de gaven van de Koning die worden uitgedeeld.

De apostel zegt ons dat deze dienstknecht van de Heere een strijdbaar held is. “Niemand, die in de krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts” (2 Tim. 2:4). Wie neerknielde om water te drinken in de rivier de Jordaan, werd teruggestuurd omdat hij niet geschikt was voor het oorlogsveld. Niemand dan zij die lekten als een hond, mocht deelnemen aan de strijd des Heeren (Richt. 7:5). Als het buigen van de knie voor de wereld een mens ongeschikt maakt voor het dienen in de legermacht, wat zullen we dan zeggen van de krijgsknechten die alleen maar uit zijn op de dingen van dit leven, die niet de dingen van God maar die van de mensen smaken en dik slijk op zich laden (Hab. 2:6)?

Deze dienstknecht of krijgsknecht wordt gekozen door zijn Heere en zijn voornaamste doel zou moeten zijn om zijn Heere te behagen. Paulus zegt dat hij om Degene Die hem tot krijgsknecht heeft gekozen te behagen, al zijn opdrachten moet ontvangen van de Leidsman van zijn zaligheid, alles in Zijn Naam moet doen, zich afhankelijk moet weten van Zijn kracht, moet handelen naar Zijn regels en Zijn geestelijke wapens moet gebruiken. Onze Leidsman heeft geen oude vrouwen aangesteld tot bevelhebbers over Zijn legermachten en ook heeft Hij hun de leiding niet toevertrouwd. Dan zou het erop lijken dat de God der legermachten het kamp had verlaten. Hij staat niet toe dat een vrouw spreekt in Zijn huis en nog veel minder dat ze de leiding heeft in de strijd. Als Izebel 400 strijdknechten van de satan uitkiest en hen aan haar eigen tafel te eten geeft en hen in haar dienst gebruikt, verwacht ze dat ze haar opdrachten uitvoeren, omdat zij hen kiest, in dienst neemt en voedt. De dienstknecht in onze tekst behoort echter aan een andere Meester toe en hoort bij andere troepen. De Heere verloor hem en hij moet Hem behagen Die hem tot krijgsknecht heeft verkoren.

Deze dienstknecht of krijgsknecht moet verdrukkingen lijden. Soms moet er hard gewerkt worden en is er weinig te eten. Krijgsknechten genieten

zelden veel achting, hoewel ze onder God zijn gesteld tot verdediging van het volk en men bij openbare rampen vaak een beroep op hen doet. Zo wordt een goed krijgsknecht van Christus Jezus vaak gezocht en wordt er vaak hulp van hem verwacht als het geweten wordt belegerd, de zondaar smet levensbedreigende ziekten te kampen heeft en de duivel het fort en het paleis geheel in zijn bezit blijkt te hebben. Als het middernachtelijk geroep weerklinkt, zullen deze krijgsknechten “de wagen Israëls en zijn ruiters” zijn, net als Elisa dat was voor koning Joas. De lampen en de waakzaamheid van de dienstknechten van God hebben ervoor gezorgd dat ze bereid waren, terwijl de dwaze maagden die de wet voldoende achtten als het licht voor hun voet en de enige lamp op hun pad, zullen uitgaan. Zij hebben namelijk geen acht geslagen op het heil van God dat een brandende fakkel is noch op de olie der vreugde of vreugdeolie, die alleen de fakkel brandend kan houden. Dit “licht der rechtvaardigen zal zich verblijden; maar de lamp der goddelozen zal uitgeblust worden” (Spr. 13:9).

Een krijgsknecht van Christus moet veel harde woorden aanhoren, veel wrede bespottingen verdragen, harde harten bestormen, zich inlaten met verharde opstandelingen en ontboetvaardige rebellen die niet moe of mat worden tegenstaan en weerstaan. Met hun menselijke bondgenoten zullen deze mensen altijd de geliefde stad omsingelen en zij zullen het beleg niet opbreken voor Sion een woning heeft in de hemel en zichzelf geketend zijn in de hel.

Deze dienstknecht van Christus moet, als krijgsknecht, sterk zijn in de genade die in Christus Jezus is. Dat kan alleen, als hij geen vreemdeling is van de bedauwing der genade en als hij verenigd is met Christus Jezus. Niemand kan sterk zijn in de genade die deze genade nooit heeft gemaakt. Niemand kan sterk zijn in Christus Jezus, als hij niet met Hem verenigd is. Een beschouwelijke kennis van Christus en een onvruchtbare beschouwing van de genade zullen hen wier ogen het Woord des levens nooit hebben gezien, wier oren het nooit hebben gehoord en wier handen het nooit hebben geopend, tot weinig steun en troost zijn. Er moet genade zijn uitgestort op hem die een dienstknecht des Heeren is. Als de zonde in hem onderworpen is, is het de genade die haar onderworpen heeft en de

genade zal door de rechtvaardigheid van Christus heersen tot het eeuwige leven. De zonde zal heerschappij hebben over degenen die genade missen en zulke mensen zijn dienstknechten der zonde en geen dienstknechten des Heeren. Als ze machtig zijn in de genade die in Christus Jezus is, moeten ze veel genade ontvangen hebben, moet Christus een gestalte in hen krijgen en moeten ze Hem genieten als de hoop der heerlijkheid. Anders kunnen ze niet machtig zijn in de genade of machtig zijn in Hem. De Heere is de kracht van Zijn volk en Zijn kracht wordt in hun zwakheid volbracht, want Hij versterkt hen naar de inwendige mens met de kracht van Zijn Geest. Zo iemand is sterk in de genade en dat is hij niet zonder reden, als de Heere de sterkte van zijn hart is en zijn deel voor eeuwig.

Sterk zijn in de genade die in Christus Jezus is, wil zeggen dat we het geloof van Gods uitverkorenen deelachtig zijn. Dit is een geloof dat door God wordt gewerkt, sterk op Christus ziet en werkzaam is door een bewuste beleving van Gods eeuwige liefde die in het hart is uitgestort. Zulke dienstknechten of soldaten zullen al hun overwinningen aan Hem toeschrijven en zeggen: “Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft” (Rom. 8:37).

De apostel raadt deze dienstknecht of krijgsknecht van Christus aan *om de gehele wapenrusting van Christus aan te doen, opdat hij staande zou kunnen blijven* (Ef. 6:11). Hij staat de dienstknecht des Heeren niet toe om op het vlees te vertrouwen, oudwijfse fabelen te geloven of zijn vertrouwen te stellen op menselijke wijsheid, de uitnemendheid der woorden of opgeblazen ijdelheid, te buigen voor iets anders dan de openbaring van God of zich te onderwerpen aan iets anders dan de kracht van de Geest, opdat ons “geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods” (1 Kor. 2:5). Al deze waarschuwingen geeft hij, opdat het kruis van Christus niet krachteloos gemaakt zou worden en de heerlijkheid van het heil niet verwacht zou worden van een vleses arm, want God is een jaloers God Die Zijn eer aan geen ander geven zal noch Zijn lof de gesneden beelden.

De apostel zegt ons dat de wapenrusting Gods moet worden aangetrokken, opdat we staande kunnen blijven en tegenstand kunnen bieden. De dienstknechten van de Heere moeten geen helm dragen dan Christus, de Hoop van Israël, de Hoop des heils en de Hoop der heerlijkheid. Ze moeten geen borstwapen hebben dan de rechtvaardigheid Gods uit het geloof. Dit is de rechtvaardigheid die God de Zaligmaker heeft gewerkt, die God de Vader aanneemt en toerekent, die het geloof aantrekt en die is in Christus Wiens Naam is de HEERE onze Gerechtigheid. Ze moeten geen schild dragen dan het schild dat Abraham en David opnamen: “Gij, HEERE! zijt een Schild voor mij, en Die mijn hoofd opheft” (Ps. 3:4). Ze moeten geen zwaard dragen dan het zwaard des Geestes, hetwelk is het Woord Gods. Ze moeten geen gebeden opzenden dan gebeden die ingegeven zijn door de Geest des gebeds. Ze moeten hun voeten niet schoeien dan met de bereidheid van het Evangelie des vredes. Dit verzekert ons ervan dat we een verbond met God hebben, hoewel we met de wereld strijden. Als we zonder deze zaken de strijd aangaan, zullen we vergeefs de wereld of de god dezer wereld proberen te bekampen. Hij die zich bezighoudt met Gods werk, terwijl hij een vreemdeling is van de vruchten van de Geest of van Christus, de Eersteling, is geen dienaar van het Nieuwe Testament, geen evangelist en geen dienaar van de Geest. Hij mag een huurling zijn of een dienaar der letter, maar niemand kan dezelfde genade als hij deelachtig worden, want hij heeft geen genade. Wie een vreemdeling is van genade, van Christus en 1 van zijn eigen verkiezing, is geen krijgsknecht van Christus Jezus. Het is ook niet waarschijnlijk dat hij Hem ooit zal behagen, omdat Hij hem niet tot krijgsknecht heeft verkoren. Ongelovigen kunnen de goede strijd des geloofs niet strijden en daarom kunnen ze God niet behagen als krijgsknechten, want zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen. Als genadeloze, onvernieuwde mensen zonder geestelijke wapenrusting zich keren tegen de wereld, terwijl zij van de wereld zijn, zich keren tegen de zonde, terwijl zij in de banden van de zonde zijn en zich keren tegen de satan, terwijl hij in hun hart heerst en hen gevangen neemt naar zijn wil, is het alsof de satan de satan uitwerpt. Houd deze dienstknecht des Heeren voor ogen in deze twee opzichten, namelijk als arbeider in de wijngaard en als goede krijgsknecht van Jezus Christus, terwijl ik dit

gedeelte van het onderwerp afsluit en verderga met mijn tweede hoofdpunt.

II U tonen wat niet en wat wél bedoeld wordt met het woord “twisten” in onze tekst of een beschrijving geven van een wettige en een onwettige strijd.

Ten eerste. Dienstknechten zonder genade en mondbelijders zullen nooit wettig strijden. Zij twisten alleen maar voor zichzelf. Zij twisten om zich een naam te maken, om in hun levensonderhoud te voorzien, om een rusteloos geweten tot rust te brengen of zij preken om anderen tegen te staan en hen te hinderen in het werk des Heeren. In hun preken beschuldigen zij anderen van beïnvloeding door het antinomianisme, partijzucht en een boze geest. In feite beschuldigen zij hen er zo van dat ze de geest van de duivel hebben en dat is geen wonder, want zij hebben de Heer des huizes Beëlzebub genoemd, Hem ervan beschuldigd dat Hij de wet overtrad en de sabbat ontheiligde. Dit wijst op antinomianisme en een boze geest. Als het de Heer des huizes zo verging, wat kunnen dan degenen die van Zijn huis zijn, verwachten? De dienstknecht is niet meer dan zijn Heer. Zulke mensen “prediken ook wel Christus door nijd en twist, maar sommigen ook door goedwilligheid. Genen verkondigen wel Christus uit twisting, niet zuiver, menende aan de banden [van anderen] verdrukking toe te brengen” (Filipp. 1:15, 16). Deze mensen kunnen niet wettig strijden, omdat ze de kracht missen om een wettige strijd te strijden. Een arbeider in de wijngaard zal strijden tegen de dwalingen en de vreselijke goddeloosheid van de bozen, ondanks de wrede wijze waarop zij hem zullen behandelen en de grote tegenstand die hij van hen zal ontmoeten. De Geest Gods zal hem deze strijd doen voortzetten en hem staande houden, zolang het Hem behaagt. Noach was een landman en een arbeider, zoals bedoeld wordt in onze tekst in beide opzichten. Hij predikte de gerechtigheid, hij twistte meer dan honderd jaar met de mensen die voor de zondvloed leefden, tot God een eind maakte aan deze twist en hen die met hem twistten, deed ondergaan (les. 41:11), zeggende: “Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, dewijl hij ook vlees is” (Gen. 6:3). Dit is een wettige strijd.

Ten tweede, als mensen zonder genade de preekstoel beklimmen, kanten ze zich tegen het geloof uit het Evangelie, omdat ze er geen kennis aan hebben. Om geliefd te blijven, beweren ze dat het geloof losbandig maakt. Om blinde en eenvoudige mensen bezig te houden, nemen ze hun toevlucht tot ijdelspreking, omdat ze vreemdelingen zijn van de boodschap van het Evangelie. Ze willen predikers van de wet zijn, terwijl ze niet weten wat ze zeggen of beweren. Deze mensen plaatsen de wet tegenover de beloften van God en door hun ongeloof proberen zij het geloof vruchteloos te maken. Zij moeten niet toegelaten worden in de huizen van Gods kinderen. Ook moeten we hen niet toeroepen: “Zijt gegroet”, opdat we geen deel krijgen aan hun boze daden. Gods kinderen moeten zich als één man verenigen om zulke mensen tegen te staan en het geloof te bewaren dat zij krachteloos willen maken. Ze moeten niet terugschrikken voor dit werk en niet bang zijn voor hun tegenstanders. “Staat in een geest, met een gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies. En wordt in geen ding verschrikt van degenen die tegenstaan, hetwelk hun wel een bewijs is des verderfs, maar u der zaligheid, en dat van God” (Filipp. 1:27, 28). Dit is een wettige strijd.

Ten derde moet een arbeider in de wijngaard des Heeren zijn werk zoveel mogelijk uitbreiden en het langst blijven, waar hij het nuttigst is. Gods arbeiders hebben verscheidene gaven, de een deze en de ander die. Daarom moeten zij de gemeenten zo nu en dan bezoeken en niet ontmoedigd zijn als er hier en daar een Diotrefus is die hen buitensluit en met boze woorden tegen hen snatert, omdat hij de eerste zoekt te zijn (3 Joh. 9, 10). Ze moeten niet alleen de gemeenten bezoeken, maar ook nieuwe grond ontginnen en nieuwe planten kweken, wat de luiaard weigert te doen vanwege de kou. We zien vaak dat God Zijn dienstknechten laat arbeiden in donkere en onvruchtbare delen van de aarde tot ze een schat aan bevinding en kennis hebben verkregen en dat Hij hen dan gebruikt bij het openen van

de poorten en op de verheven plaatsen in de stad. Ja, zo ben ik zeer begerig geweest om het Evangelie te verkondigen, niet waar de Naam van Christus al werd genoemd, maar waar Zijn Naam nog niet werd genoemd, opdat ik niet zou bouwen op het fundament van een ander (Rom. 15:20). Dit is een wettige strijd.

Ten vierde. Een arbeider in de wijngaard des Heeren zal vaak gehinderd worden door de kleine vossen die de wijngaard bederven. Deze vossen zijn valse profeten: "Uw profeten zijn als vossen in de woeste plaatsen" (Ezech. 13:4). Ze worden vossen genoemd, omdat ze zo listig en geslepen zijn en omdat ze een stank zijn in Gods neusgaten. Deze mensen verkondigen ketterijen om de waarheid tegen te staan, proberen de muren des heils te ondermijnen, laken de Goddelijke inspiratie en spreken smalend over geloof en een goed geweten. Het kostelijke van het snode scheiden, noemen zij echter partijdigheid zaaien. De gehele raad van God getrouw verkondigen, is het werk van een boze geest verrichten. De verborgenheid des geloofs houden in een rein geweten, betekent dat we een antinomiaan zijn. Christus beschouwen als het einde der wet tot rechtvaardigheid en als het einde des gebods, is liefde. Het beschouwen van de gave van geloof en liefde in het hart door de Geest als de vervulling van het recht der wet, is de wet krachteloos maken. Het aandringen op vereniging met Christus en wandelen in de Geest, is het veronachtzamen van de regel des levens. Het verkondigen van de genade Gods is het heen en weer schommelen van de wieg van de duivel. Het weigeren om een verbintenis te sluiten met de bozen betekent dat we bijzonder willen zijn en wie zijn ambt zeer hoog acht, moet geweerd worden van de openbare kansels. Preken om mensen te behagen, is echter het werk van een evangelist doen. Menselijke wijsheid verkondigen, is het werk doen van iemand die van God geleerd is. Wie vlees en bloed predikt, is een verstandig mens. Wie de waarheid vaarwel zegt, dwalingen gelooft, laster oogluikend toelaat en goddelozen rechtvaardigt, is een mens vol liefde. Ik kan niet geloven dat deze dingen in de dag des oordeels anders genoemd zullen worden. Ik denk dat het zal worden aangeduid als wandelen in arglistigheid en het Woord van God vervalsen. Deze mensen nemen de betuining van Gods wijngaard weg en laten het wilde zwijn uit het bos erin weiden.

Moge de Heere neerzien in mededogen en Zijn wijngaard bezoeken. Moge Hij Zijn dienstknechten bekwaam maken om te staan op de bres en de breuken te helen, want velen proberen de palen die God gesteld hebben de betuiningen die onderscheidmakende genade heeft opgetrokken, weg te nemen. Zo maken ze het land dat God heeft betuind gelijk met het gewone veld, de onvruchtbare heide en de dorre plaatsen van de wildernis, "die het niet gevoelt, wanneer het goede komt" (Jer. 17:6).

Het is Gods bevel om het kostelijke van het snode te scheiden en het is de plicht van iedere christen en van iedere knecht Gods om vurig te strijden voor het geloof dat aan de heiligen overgeleverd is. In dit werk moeten zij standvastig zijn zoals een ijzeren pilaar of een koperen muur. Hoewel we misschien enige reden hebben om met Jeremia te klagen: "Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaad hebt, een man van twist, en een man van krakeel" (Oer. 15:10), is dit toch een wettige strijd.

Ten vijfde krijgen zij die niet in de gewone weg geroepen worden of zij die bekwaam gemaakt worden voor een bijzondere taak, als zij nuttig zijn, te maken met grote tegenstand, soms van Gods kinderen maar met name van de valse broeders. Paulus had veel tegenstanders, die de huizen binnenslopen. Dit waren met name mensen die uit de besnijdenis waren. Zij stelden het zich tot taak om hem van plaats tot plaats te volgen om de mensen tegen hem op te zetten. De gelijkenis van de Zaligmaker werd bevestigd toen de rentmeester (namelijk de priesters) het rentmeesterschap ontnomen werd. Hij schold toen een deel van de schulden van de zondaren aan God kwijt, opdat hij in hun huizen ontvangen zou worden. De apostel klaagt over zulke mensen dat zij vijanden zijn van het kruis van Christus, dat zij gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort. Omdat zij op huichelachtige wijze ondergronds arbeidden, volgde de apostel hen na in hun ijver. Hij leerde de

mensen in het openbaar van huis tot huis en probeerde iedereen te waarschuwen en te leren. “Waar toe ik ook arbeid, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kol. 1:28, 29). Dit is een wettige strijd.

Ten zesde moet deze dienstknecht of krijgsknecht des Heeren proberen het land te bewaken en niet zoals Efraïm, geharnast en uitgerust met bogen, achterwaarts keren op de dag van de strijd. De krijgsknecht des Heeren moet de goede strijd strijden. Hij moet heldhaftig strijden voor de waarheid en zijn wapens en wapenrusting niet afleggen. De waarheid is zijn schild en beukelaar. Hij mag nooit scheiden van de waarheid en hij mag haar nooit de rug toekeren. “Want zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon des mensen Zich schamen” (Luk. 9:26). Bij het verdedigen van de waarheid en het bestrijden van de vijanden ervan moet hij “tot den bloede toe tegenstaan, strijdende tegen de zonde” (Hebr. 12:4).

Ten zevende moet deze arbeider of krijgsknecht niet op alles wat hem wordt tegengeworpen acht slaan. Als het zwaard des Geestes het hart van een zondaar openlegt of de mondbelijdenis van de huichelaar aan de kaak stelt, worden de zondaren te Sion verschrikt en grijpt beving de huichelaars aan. “Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan?” (Jes. 33:14). Zulke mensen zullen verontwaardigd spreken over een boze geest en klagen over teveel bitterheid. Zij zullen lagen leggen voor hem die bestraft in de poort en uitroepen: “Spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen. Laat de Heilige Israëls van ons ophouden!” (Jes. 30:11, 11). Betoon ons wat liefde, maak hoofddeksels, naai kussens voor alle okselen der armen (Ezech. 13:18). De dienstknecht des Heeren moet de duivel niet sparen vanwege zijn getier. Nu is het de tijd waarop de goede krijgsknecht zijn slagen moet uitdelen, waarop zijn woorden moeten zijn als steken van een zwaard, want de tong der wijzen is medicijn (Spr. 12:18). Nu is het tijd om de kuil van de basilisk in brand te steken en de bijl te leggen aan de wortel. Als het ijzer stomp is, moet hij het wetten met het gebed of meer kracht gebruiken en opzien om wijsheid om te zien waar hij moet treffen. Dit is het werk dat de dienstknecht des Heeren moet doen en hij moet het doen met al zijn kracht. Dit vereist inspanning. Het is een wettige strijd, omdat hij degenen tegenstaat die zich tegen de Heere in de strijd mengen (Jer. 50:24).

Ten achtste. Niet alleen de dienstknechten des Heeren die arbeiden in het Woord en in de leer, moeten strijden. Iedere ontwaakte zondaar echter, die omringd wordt door talloze zonden, verdorven lusten en angsten, die hem zo vaak in de engte en in moeilijkheden brengen, moet strijden om in te gaan door de enge poort, hoewel velen zullen strijden om in te gaan en niet zullen kunnen. Gods volk moet strijden om hun dienaar bij te staan die de Heere hen zendt, als God in hun geweten heeft geopenbaard dat hij door Hem gezonden is. Ze moeten niet aan het roer staan en waken om te zien wat de mensen toejuichen, maar om de wateren des levens die de stad Gods verheugen te bezien. Belijders die alleen maar bij de sterkste partij willen horen, zijn als Alexander de kopersmid en volgen de menigte om het kwade te doen, omdat ze tegen hun eigen oordeel en geweten in de verdedigers van de waarheid tegenstaan. Zulke mensen zal het niet beter vergaan dan Achitofel, wiens raad in zotheid werd veranderd (2 Sam. 15:31). Het kan hen ook niet beter vergaan, want zij strijden tegen hun Maker (Jes. 45:9), zij strijden tegen de priester (Hos. 4:4) en zij strijden tegen het oordeel van hun eigen geweten. Gods kinderen moeten strijden om Gods dienstknechten bij te staan in hun werk. “En ik bid u, broeders door onze Heere Jezus Christus, en door de liefde des Geestes, dat gij met mij strijdt in de gebeden tot God voor mij” (Rom. 15:30). Dit is een wettige strijd.

Nu ik heb aangetoond wat er niet wordt bedoeld in onze tekst of, met andere woorden, wat een *wettige strijd* is, kom ik tot het tweede gedeelte van ons punt, namelijk *wat er wel wordt bedoeld of wat een onwettige strijd is*. “En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten.”

Ten eerste. Hoewel het wettig is voor iedereen om vurig de beste gaven te begeren en zich te beijveren om de gemeente het best te stichten, is het niet wettig om laster en smaad te hopen op anderen om zelf geliefd te blijven of onszelf geliefd te maken door hen die het God belieft te zenden, tegen te spreken. Veel minder moeten we alleenheerschappij hebben over de kerk van God om anderen buiten te sluiten uit angst dat onze eigen eer zal verbleken. Veel minder nog moeten we heersen over gemeenten die anderen hebben geplant en de planter voor altijd van zijn werk ontslaan voor hij hulp kan krijgen, zoals sommigen gedaan hebben te Woking in Surrey. Dit is heersen over de erfenis van de Heere en op een onwettige manier de krans proberen te verkrijgen. Als iemand strijdt om de heerschappij te verkrijgen, zal hij niet gekroond worden, tenzij hij wettig heeft gestreden (2 Tim. 2:5). Het is zeer onbetamelijk als mensen zich verenigen en op deze manier strijden. “Zijt niet vele meesters, mijn broeders, wetende dat wij te meerder oordeel zullen ontvangen” (Jak. 3:1). Deze strijd is onwettig en in deze zin moet de dienstknecht des Heeren niet twisten.

Ten tweede moeten we niet twisten om anderen tegen te staan als zij voor God hun eigen getuigenis uitdragen. We moeten ons ook niet gekrenkt voelen als anderen vurig de grote waarheden verdedigen die God hun heeft geopenbaard, zoals de soevereiniteit van de Almachtige, de persoonlijke uitverkiezing van Zijn volk, de Godheid van onze Heere, de verlossing van Zijn kinderen en de rechtvaardigmaking ten leven door Hem, zoals sommigen doen. Zij vallen af van het geloof, keren hun oren af van de waarheid en wenden zich tot fabels. Ze roemen in de vrije wil, terwijl de duivel hen gevangen neemt naar zijn wil. Ze spreken over macht, terwijl ze slaven van de zonde zijn. Ze roemen in verdienste en eigengerechtigheid, terwijl ze onder het oordeel der wet liggen en de hele dag beschuldigd en veroordeeld worden door hun gedachten en geweten. Dit is God, Zijn getuigen en het getuigenis van Zijn Woord tegenstaan, ons deel zoeken bij de wereld en proberen om de kerk van God gelijk te maken aan de goddelozen. “Wee dien, die met zijn Formeerder twist, gelijk een potscherf met aarden potscherven!” (Jes. 45:9). Dit twisten is onwettig. In deze zin moet de dienstknecht des Heeren niet strijden.

Ten derde stellen sommigen de wet voortdurend Gods kinderen voor ogen en dit kan zwakke gelovigen gemakkelijk verschrikken. Ze leiden ook hun gedachten af van de Zaligmaker. Zo doen maar al te veel mensen in onze dagen, die zeggen dat de staf van Mozes een beeld is van de wet van Mozes. Zij zeggen dat de wet alle beloften van het Evangelie verslindt, alsof de wet zou zijn tegen de belofte van God of de belofte een vijand van de wet zou zijn. Zonder twijfel was het verbond der genade er voor de wet. Omdat het een beter verbond was en rustte op heerlijkere beloften, mag men toch aannemen dat het verbond der genade aan dit verbond gelijk is, of zelfs uitnemender is. Er zijn echter maar al te veel mensen die leven alsof er geen wet is. De wet heeft hen niet gedood en omdat ze het oordeel van de wet niet kennen, zijn ze niet der wet gestorven. De wet moet wettig gebruikt worden om zorgeloze zondaren te doen ontwaken en de mond van hen die trots roemen te stoppen door hen schuldig te plaatsen voor de wet. Wat de wet echter zegt, spreekt ze tot hen die onder de wet zijn, opdat iedere mond gestopt worde. We moeten benadrukken dat Gods kinderen hun voetstappen moeten regelen naar Gods Woord en dat ze de wet hartelijk moeten liefhebben. Ze moeten niet slechts een deel van de wet beminnen, maar de ganse raad Gods: “Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden” (Ps. 119:6). Voor hen die de nieuwe mens niet hebben leren kennen, is deze hartelijke liefde tot de wet dwaasheid. Zij die durven te handelen tegen “de wil des bevels die de Zaligmaker ons in het Nieuwe Testament heeft geopenbaard, terwijl ze strijden voor een hoofdstuk uit het Oude Testament, zijn de grootste antinomianen. “Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen alzo zal geleerd hebben (in woord of werk), die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben (dus: eerst doen en daarna leren), die zal groot genaamd worden” (Matth. 5:19). Het is ijdel om anderen te dwingen tot het doen van de wet, tenzij zij duidelijk maken dat de wet in hun hart werkt en dit uit hun leven blijkt. Zij die ons voortdurend zeggen dat de wet der tien

geboden de enige en volkomen regel des levens is voor de gelovige, laten nergens uit blijken dat ze zelf levend zijn gemaakt. Zij willen geen ruimte laten voor de geboden van de Zaligmaker, want niet een van hen heeft ooit tot mij een woord gesproken over de geestelijke regel die Christus door Paulus gegeven heeft. Dat is gemakkelijk te verklaren, want het is moeilijk om te handelen over de geestelijke besnijdenis, het nieuwe schepsel en het geloof dat door de liefde werkt. Daarom is het beter om aan dit onderwerp voorbij te gaan en naar de Sinaï te gaan, want Ismaël heeft meer vrienden dan Izak. De verlatene heeft meer kinderen dan de getrouwde. Zo worden eenvoudige zielen bezig gehouden met ijdele woorden. Dit veroorzaakt beroering, bezet de gedachten van de mensen, geeft de duivel werk en kweekt een menigte die het geloof bespot. We weten dat de tien geboden niet uit het geloof zijn en daar geen onderwijs over geven. Zij zeggen niets over een Zaligmaker en beloven er ook geen. Zij wijzen niet op Zijn bloed en gerechtigheid. Zij weten niet van vergeving: zij wijzen niet op de mogelijkheid ervan, schenken haar niet en aanvaarden haar niet. Zij eisen volmaakte betrachting van de wet en volmaakte liefde. Wij zijn echter onder een betere Leraar, namelijk de Geest der belofte, Die ons leert wat nut is en ons in alle waarheid leidt. God leert ons om elkaar lief te hebben. De wet zegt mij dat ik mijn naaste moet liefhebben als mijzelf, maar niet meer dan mijzelf. Dat doet het Evangelie, dat zegt dat we ons leven moeten geven voor de broeders, tot een dankoffer geofferd moeten worden over de bediening van hun geloof (Filipp. 2:17), onze eigen kosten moeten dragen en ons voor de zielen van onze naasten ten koste moeten geven (2 Kor. 12:15). Ook zegt de wet mij niet dat ik mijzelf dagelijks moet verloochenen, dat ik mijn dagelijks kruis op moet nemen, dat ik mijn gezicht tegen deze wereld moet stellen en haar moet tegenstaan, dat ik anderen moet volgen in de wedergeboorte of dat ik dag en nacht in het gebed tot God moet roepen. Ook geeft de wet geen enkele aanwijzing over de verschillende manieren waarop God gediend wil worden en zegt ze niets over de doop of het breken des broods. Als de wet der tien geboden de enige regel is, vind ik geen enkel gebod waarin deze dingen staan. Toch leven velen hiernaar. Dat overtuigt mij ervan dat de gelovigen andere leefregels hebben naast de tien geboden. Ze hebben ook een geestelijke regel naast deze enge, wettische regel, waarvoor sommigen ijveren. Deze dingen moeten ze afleiden uit een ander deel van Gods wil. We moeten belijden dat onwedergeboren kerkmensen een gedaante van kennis en waarheid hebben naar de letter der wet (Rom. 2:20), net als de Joodse Farizeeërs. Deze mensen maken de wet tot hun enige levensregel en dat is ze ook, want zij moeten naar deze regel wandelen als zij daarin willen leven. Zulke mensen kunnen leven met deze gedaante van kennis en met deze regel, zoals Paulus leefde zonder de wet (Rom. 7:9), want de gedaante van kennis die de zondaar kan hebben en de geestelijke wet van God, verschillen zeer van elkaar. Toch kunnen ze dienen naar deze gedaante van kennis, die hun regel is. Dat wordt genoemd “in de oudheid der letter” (Rom. 7:6). Dit zijn de mensen die op de stoel van Mozes zitten en regels geven aan de gelovige. Alles wat zij hem vragen te doen, verricht hij door de Geest. Als hij deze dingen doet, omdat ze in zijn hart liggen, zal hij tenslotte anderen oordelen.

Satan legt het er hierbij in het bijzonder op aan om de ogen van de zwakke gelovigen van de Zaligmaker af te trekken en hen zo in de banden te brengen, zoals ook gebeurde met de Galatiërs. Maar de gelovige heeft meer dan een gedaante der kennis. God legt de wet in haar geestelijke kracht aan het hart en schrijft haar daar door de Geest. Dit laat een indruk na die zo diep en blijvend is, dat ze nooit uitgewist kan worden. Dit is een mens die gerechtigheid kent en in wiens hart Gods wet is (Jes. 51:7). Hij leeft niet zonder de wet, maar door de wet leeft hij Gode. Hij dient God in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter. Deze mens is zonder twijfel rechtvaardig. Hij is in het verbond en heeft de wet van God in Zijn hart. Door genade onderwerpt hij de zonde, God leidt hem met Zijn oog en hij dient God in de Geest. Hij is besneden en wandelt in liefde tot God. Hij is een nieuw schepsel en volgt Christus in de wedergeboorte. Hij heeft een geloof dat door de liefde werkt en hij is niet ijdel, maar overvloedig in het werk des Heeren. “En zovelen als er naar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid” (Gal. 6:16). Als de Schrift waar is, zal deze mens eeuwig zalig worden. Met deze leer kunnen we sterven. Over de eerste leer

kunnen we spreken en we kunnen er een penning mee trachten te winnen voor ons levensonderhoud. Deze leer zal ons echter nooit troost verschaffen bij onze dood en zal ook niet met enige kracht gepaard gaan in dit leven. God hecht er Zijn zegel niet aan, dat is duidelijk te zien en zal dagelijks duidelijker zichtbaar worden. De gelovige zal goede werken doen. Zij die ijdel spreken over de wet, strijden tevergeefs: zij zeggen en doen het niet. “Dit is een getrouw woord, en deze dingen wil ik dat gij ernstelijk bevestigt, opdat degenen die aan God geloven, zorg dragen om goede werken voor te staan; deze dingen zijn het, die goed en nuttig zijn de mensen. Maar wedersta de dwaze vragen en geslachtsrekeningen, en twistingen, en strijdningen over de wet; want zij zijn onnut en ijdel” (Titus. 3:8, 9). Dit is de onwettige strijd van werkheiligen tegen de genade van God, maar in deze zin moet de dienstknecht des Heeren niet twisten.

Ten vierde. Het is ook onwettig om strikken te leggen voor hem die bestraft in de poort, om iemand schuldig te stellen om een woord en om een dienstknecht van God en zijn werk door leugens te bespotten, zoals Ds. Belly uit Gravesend deed, die de spot dreef met Gods voorzienigheid in mijn boek De Geloofsbank door te zeggen dat ik zelfs aan messen en vorken een geestelijke betekenis toe zou kennen. Hij zei: “Ik heb mijn preek al bijna klaar en ik ga morgen naar Londen om tegen de geest van dat boek te preken”. Hij wist inderdaad al waarover hij wilde spreken. Hij gedroeg zich zo onbeschaamd dat ik mij schaam om erover te spreken. De man was zo gekrenkt dat hij al geneigd was om mij te schrijven, maar toen hij in de stad aankwam, liet hij mij alles weten via een vriend. Hij kent de man die te Dartford in Kent woont en kan het bewijzen op grond van zijn getuigenis. Ik denk dat hij tweedracht wil zaaien, want hij heeft twist en verdeeldheid gebracht, hoewel hij tegen twist preekte. Met behulp van de snaren van zijn instrument, bewees hij hoe noodzakelijk eensgezindheid is, maar waarom gebruikte hij dan zulke woorden tegen mij? Ik had hem nog nooit gezien en nog nooit met hem gesproken. Hij drong aan op liefde, laakte bloeddorstigheid en was het niet eens met de tekst die ik had behandeld. Hij sprak smalend over Gods eigen woorden, die hij onbehoorlijk durfde te noemen. Deze woorden en de preek die ik daarover heb gehouden, zullen echter spoedig in druk verschijnen, zo de Heere wil. Kan deze handelwijze van enig nut zijn voor Gods Kerk? Kan dit stichten? Zal dit een boze geest beter maken? Is dit de weg om partijen met elkaar te verzoenen en een vete te doen ophouden? Kan dit leiden tot liefde onder de broeders? Kan er enig goed liggen in een woordenspel, het bewegen tot het zoeken van de wijsheid, het spreken over muziek en het laken van de Schrift? Dit is het voeren van een woordenstrijd, wat “tot geen ding nut is, dan tot verkering der toehoorders” (2 Tim. 2:11-14). Dit is een onwettige strijd en de dienstknecht des Heeren moet niet twisten. Dit leidt ons tot onze derde gedachte.

III. Hoe vriendelijk (of kalm) hij moet zijn en hoe mensen van allerlei rang en stand dit in meerdere of mindere mate zullen proberen na te volgen

Ten eerste. De kalmte uit onze tekst is niet de bedaardheid, bezadigdheid of gelijkmoedigheid die huichelaars zo bewonderen en die gevonden wordt in de vleselijke mens. Deze vinden we soms bij deïsten, dode farizeeërs, veranderde mensen of in een ontstelde huichelaar. Achab leek een leeuw toen de profeet hem ontmoette: “Hebt gij mij gevonden, o, mijn vijand? En hij zeide: Ik heb u gevonden, overmits gij uzelf verkocht hebt om te doen dat kwaad is in de ogen des HEEREN. En Ik zal uw huis maken gelijk het huis van Jerobeam. De honden zullen Izebel eten aan de voorwal van Jizreeël. Die van Achab sterft in de stad, zullen de honden eten; en die in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten.” Deze dingen deden Achab bedaren en maakten hem rustig en handelbaar, want hij scheurde zijn klederen, gordde zich met zakken, vastte en ging langzaam. Dan zegt God: “Hebt gij gezien, dat Achab zich vernedert”? (1 Kon. 21:20-29). Dit is echter niet de kalmte die in onze tekst wordt bedoeld. Nicodémus stelde zich in de raad erg gematigd op als we letten op de strenge maatregelen die zij tegen Christus wilden nemen. “Oordeelt ook onze wet de mens, tenzij dat

zij eerst van hem gehoord heeft” (Joh. 7:51)? Hij was het ook die tot Jezus kwam in de nacht. De Heere dankte hem hier echter niet voor. De jongeling uit het Evangelie, die werd bevolen zijn goederen te verkopen en Christus te volgen, was erg volgbaar en bedaard en ging bedroefd weg. Dit was echter de droefheid der wereld die de dood werkt. De Laodicensen waren vriendelijk, volgbaar en handelbaar. Zij hadden echter geen liefdesvuur, geen vurige ijver, geen wrok, gemelijkheid of bitterheid. Zij hadden niets nodig, zij streden nergens voor. Deze geestelijke ingezonkenheid en luiheid is alle rust en liefde die sommigen verwachten. Het is echter niet genoeg om lauw te zijn. We moeten koud of warm zijn. We moeten met of tegen Christus zijn. We moeten met Hem vergaderen of verstrooien. We moeten God dienen en de Mammon haten of de Mammon dienen en God haten. Deze kalmte komt voort uit geestelijke slaap, ongevoeligheid, vleeselijke rust en geestelijke dood. De kalmte in onze tekst is iets heel anders. Hiertoe worden we niet gedrongen, omdat Gods wraak minder groot wordt. Deze kalmte vloeit ook niet voort uit een uitwendige verandering of door een uitwendig zalven of balsemen van zondaren met het Woord, wat soms gebeurt bij mensen die nooit genade ontvangen in hun hart en wier ziel er nooit door veranderd wordt.

Ten tweede is er ook een vriendelijkheid die soms zelfs zijn uitwerking kan hebben op de dienstknechten des Heeren. Sommigen worden in deze staat gebracht door mensenvrees en gebrek aan ijver, moed en trouw als gevolg van hun omgang met onbekeerde mensen. De vrijgevigheid van huichelaars, de geveinsde ootmoed van werkheiligen en de voorgewende liefde van verdorven mondbelijders doet hun ijver afzakken, maakt hen partijdig in hun vertrouwen, doet hen de helft van het goede pand dat hun is toebetrouwd, overgeven aan de kinderen der leugenen en maakt dat zij, om wille van een onwettige vrede, prediken over een evangelieboodschap voor alle mensen, de grenzen die God heeft gesteld overtreden, de scherpte van het zwaard stomp maken en geen aandacht schenken aan de bepalingen die Hij heeft gesteld. Deze vriendelijkheid gebiedt God niet in onze tekst, want dit is laakbaar. We zien dat de engel of dienaar van de gemeente te Thyatire veel van deze vriendelijkheid had. Hij was niet alleen vriendelijk voor alle mannen, maar ook voor de vrouwen. Hij liet namelijk Izebel leren en werd daarom bestraft.

Er waren enige predikers in de dagen van de apostel die vriendelijk waren voor deze profetessen. Daarom schrijft hij dat de vrouwen zich moeten kleden in een eerbaar gewaad met schaamte en matigheid, wat alle vrouwen betaamt die Godvruchtigheid belijden met goede werken. Hij schrijft ook dat ze zich moeten laten leren in stilheid met alle onderdanigheid, maar niet toegelaten mogen worden om te leren of over de man te heersen, want Adam is eerst gemaakt en daarna Eva en Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest. (1 Tim. 2). Het beste antwoord dat Eva te geven had toen haar de vraag werd gesteld: “Wat is dit, dat gij gedaan hebt?”, was dat de slang haar bedrogen had (Gen. 3:13). Zij die zo graag schrijven tegen de dienstknecht des Heeren om zijn bediening verachtelijk te maken en het Woord van God te schaden, kunnen niets meer tot hun verdediging aanvoeren dan hun moeder: “De slang heeft mij bedrogen.” Sommigen in de dagen van de apostel waren niet tevreden als zij mondeling een persoonlijke boodschap konden overbrengen, zoals Maria de apostelen een boodschap bracht, of als zij vertrouwelijk met iemand konden spreken, zoals Priscilla. Deze vrouwen waren allebei bekeerd, de ene wist van de vergeving van haar zonden en de andere kende de weg des Heeren. Paulus kende echter vrouwen die niets wisten van de weg des Heeren of de vergeving der zonden, maar toch wilden leren. Daarom beveelt hij Thimothéüs om zich te wachten voor oudwifse fabels, hoewel anderen ze misschien zullen geloven. Paulus had niet weinig te lijden van dit soort vrouwen en daarom beveelt hij dat alleen een weduwe “niet minder dan van zestig jaren, welke eens mans vrouw geweest zij; getuigenis hebbende van goede werken: zo zij kinderen opgevoed heeft, zo zij gaarne heeft geherbergd, zo zij der heiligen voeten heeft gewassen, zo zij alle goed werk nagetracht heeft”, anderen “genoegzame hulp” zal mogen geven (1 Tim. 5:9, 10).

Paulus kende enige eerbare vrouwen en hij eerde hen zeer. We lezen ook van echte profetessen in de dagen van de apostel, maar we hebben geen profetieën van hen tegen de dienstknecht des Heeren en we lezen nergens dat ze profeteerden om mannen in het openbaar te leren. Maria en Elisabeth hadden profetieën voor elkaar. Zulke vrouwen wordt bevolen om de jongere vrouwen te leren voorzichtig te zijn, hun huis te regeren, hun mannen lief te hebben, hun kinderen lief te hebben, matig te zijn, kuis te zijn en het huis te bewaren (Titus 2:4). Er waren vrouwen die Paulus en de gemeenten dienden, maar geen van hen meende hem in haar geschriften te kunnen onderwijzen. Ze zeiden hem niet dat hij te onaanzienlijk was, omdat hij in een mand uit het raam was neergelaten of dat Apollos veel groter was. Paulus' dienstknechten arbeidden met hem en niet tegen hem. Zij ondersteunden hem en voegden geen verdrukking toe aan zijn banden. Zij brachten zijn brieven en boodschappen mondeling over. Zij dienden hem in plaats van hem te belasteren. Zij waren ras om te horen en traag om te leren. Zij hielpen hem en waren hem niet tot een kwelling.

Paulus kende echter ook andere vrouwen die niets wisten van de weg des Heeren of de vergeving der zonden, zoals Maria die kende. Ze kenden ook niets van het werk van de Geest in de ziel, zoals de getrouwe profetessen. Ze waren echter oppervlakkig, schaamteloos, heerszuchtig, vrijpostig, brutaal en aanmatigend. Deze vrouwen wilden leren en heersen over hun mannen, zoals sommigen in onze dagen, wier geschriften evenveel gemeen hebben met Hanna's lied, Elisabeths profetie en Maria's lofzang als het verhaal van Klein Duimpje met Miltons werk *Paradise Lost*. De heerlijke glans van de ene en de diepe duisternis van de andere verschillen evenveel als de hof van Eden van de verschillende delen van Lapland. Van dergelijke profetessen ondervond de apostel niet weinig hinder. Waarschijnlijk waren er teveel predikanten die hen vriendelijk bejegenden, terwijl ze evenzeer geneigd waren om over de tweede Adam te heersen als hun oude moeder over de eerste Adam wilde regeren. Daarom voegt de apostel hieraan toe: "Maar neem de jonge weduwen niet aan; want als zij weelderig geworden zijn tegen Christus, zo willen zij huwelijken; hebbende haar oordeel, omdat zij haar eerste geloof hebben teniet gedaan" (1 Tim 5:11, 12).

Verder zegt hij: "En meteen ook leren zij ledig omgaan" (vs. 13). Ze zullen liever de geboden overtreden en het werk van Gods dienstknechten afkeuren, dan werken voor hun brood. Paulus zegt dat ze liever van huis tot huis gaan om zo, onder het voorwendsel van godsvrucht, het benodigde voor hun levensonderhoud te vergaderen, dan de spin of spinrok ter hand nemen of op hun huishouding goede acht geven (Spr. 31:19). Paulus zegt dat ze niet alleen ledig omgaan, maar ook klapachtig zijn, dat wil zeggen: ze willen liever mondeling of schriftelijk hun fabels doorgeven voor twee pennies per stuk dan werken achter het spinnewiel of alleen maar ondraaglijk werk, zoals breien en naaien, verrichten. Daar word je immers niets mee in dit leven! Dat Dorkas kleren maakte voor de armen, Hanna kleine rokken maakte voor Samuël, Rachel schapen hoedde en Ruth aren las, wijst immers op hun zwakheid. Deze profetessen hebben er echter geen weet van dat ze dochters van Sara zijn, die de heer des huizes haar heer noemde. Het is waar dat de echte dochters van Sara zich zelfs in onze dagen niet zullen schamen over de ootmoedige handelwijze van hun moeder. Zij die echter ten onrechte profetessen genoemd worden, schijnen meer de aard van Hagar te hebben. Zij zijn niet tevreden als ze op de stoel van Sara zitten, maar gaan tekeer tegen de Heer des huizes omdat Hij dienstknechten uitzendt om in de wijngaard te graven. Deze vrouwen verloochenen hun zwakheid en laten de wereld weten dat zij niet minder zijn dan mannen. Zij zoeken er hun eer in om godgeleerden bij de kraag te vatten. Deze vrouwen willen liever leren dan geleerd worden. Ze willen liever regeren over de kerk dan over hun eigen huis. Ze willen liever de pen ter hand nemen dan de spoel. Ze willen liever heersen over de man dan zich onderwerpen. Ze willen liever alle geboden van God breken om een paar penningen dan werken om dit geld te verdienen. Ze willen liever de baas zijn dan in stilte leven. Daarom noemt de apostel Paulus hen bemoeizuchtige mensen, dat wil zeggen dat ze het werk veronachtzamen dat God hen heeft toebetrouwd en zich vermoeien met de zaken van anderen. Nu ze de spinrok en de spoel hebben weggedaan, gebruiken ze hun pen en hun tong om in hun onderhoud te voorzien en dat in absolute opstand tegen God. Daarom wordt dit aangeduid als spreken wat niet

betaamt (1Tim. 5:13). De apostel die genoeg heeft van deze vrouwelijke leraars, besluit door hen iets op te dragen wat hen rustig zal houden: “Ik wil dan, dat de jonge weduwen huwelijken, kinderen telen, het huis regeren, geen oorzaak van lastering aan de wederpartij geven. Want enigen hebben zich alrede afgewend achter de satan” (1 Tim. 5:14, 15). Hieruit leren we dat sommige predikanten deze profetessen vriendelijk bejegenden. Dit is echter niet de vriendelijkheid die in onze tekst wordt bedoeld.

De vriendelijkheid waarover onze tekst spreekt, wordt niet gevonden onder de dienaars van de letter of in huichelachtige belijders. Het is een genade die alleen de wedergeborenen deelachtig worden. Het is een gave van boven en God wil haar schenken aan wie het Hem behaagt. De wijsheid die van boven is, is echter in de eerste plaats zuiver: ze reinigt het hart en het verstand en wekt in het gemoed een zuivere liefde van de waarheid. Ze is ook vreedzaam: ze openbaart de weg des vredes, spreekt van vrede tot het hart en maakt de mensen ernstig in het preken van de vrede en in het bewaren van de eenheid des geestes in de band des vredes. Deze genadegave maakt ons vriendelijk voor de zwakkelingen van de kudde, voor de afkerigen en voor hen die van het rechte pad af raken. Ze maakt ons vriendelijk in het achtervolgen van hen die tegenstaan of zich kanten tegen de waarheid. Deze wijsheid is ook gezeglijk of maakt dat we het hen die ons om hulp smeken en niet lasteren, niet moeilijk maken. Ze is ook vol van barmhartigheid en goede vruchten: vol van de barmhartigheid van God, die goede vruchten voortbrengt en niet leidt tot antinomianisme. Ook oordeelt deze wijsheid niet partijdig en is ze ongeveinsd (Jak. 3:17). Deze wijsheid leert niemand om sommige delen van Gods Woord te achten boven andere. Ze leert niemand om een valse predikant te rechtvaardigen en een getrouwe te belasteren. Ze is ook ongeveinsd: ze maakt de mensen eerlijk van hart en houdt hen bij de waarheid. Ze leert ook niemand om de rechtvaardige te verdoemen en de goddeloze te rechtvaardigen, want die mensen “zijn de HEERE een gruwel, ja, die beiden” (Spr. 17:15).

Ten tweede is deze vriendelijkheid een vrucht van de Geest. “Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid [of vriendelijkheid, Eng. vert.], goedheid, geloof” (Gal. 5:22). Als deze vriendelijkheid een vrucht is van de Geest, kan ze alleen gevonden worden in hen die uit de Heilige Geest geboren zijn, die God liefhebben, die in vrede met Hem leven en vreugde in Hem hebben. Huichelaars mogen dit veinzen en ervoor strijden, maar zij kennen hier niets van.

Deze genade strekte de Zaligmaker op heerlijke wijze uit over Zijn beproefde kinderen, met name over arme, ootmoedige boetelingen met zielswerkzaamheden, en dat doet Hij nu nog. “Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes leiden” Ges. 40:11). De Zaligmaker was echter niet zo goedertieren jegens Herodes, de vos. Ook handelde Hij niet zo met de honden, toen Hij zei dat we het heilige de honden niet moeten geven, of met de zwijnen, waar we onze parels niet voor moeten werpen of met de slangen en adders, want Hij was voor hen geen goedertieren Herder. Zij waren Zijn schapen niet. Hij dreigt hen met de verdoemenis in de hel.

De apostel handelde zo goedertieren, toen hij als een voedster omging met de zuigelingen in de genade. “Want onze vermaning is niet geweest uit verleiding, noch uit onreinigheid, noch met bedrog. Want wij hebben nooit met pluimstrijkende woorden omgegaan, gelijk gij weet, noch met enig bedeknel van gierigheid; God is getuige! Noch zoekende eer uit mensen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last konden zijn als Christus” apostelen. Maar wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, gelijk als een voedster haar kinderen koestert” (1 Thess. 2:3, 5-7).

Zo zien we dat de Zaligmaker als Herder goedertieren is, maar als de Leeuw uit de stam van Juda Zijn zwaard zal gebruiken. Zo was Paulus goedertieren als voedster, maar bleef hij moedig als krijgsknecht. Toen zij die uit de besnijdenis waren hem namelijk *een Antinomiaan* noemden, beweerden dat hij de wet krachteloos maakte door het geloof en dat hij zei dat ze het kwade moesten doen opdat het goede

daaruit zou komen en moesten zondigen opdat de genade overvloedig zou worden, legde hij zijn vriendelijkheid af, nam hij zijn zwaard en zei hij dat hun verdoemenis rechtvaardig was.

Ik zal nu spreken over de geschiktheid of bekwaamheid van de dienstknecht des Heeren om te leren en de reden daarvan. Ook zal ik handelen over de onbekwaamheid van hen die veinzen dat ze Gods dienstknechten zijn en de reden waarom zij onbekwaam zijn. Ik wil mijn hoofdpunten op deze manier behandelen, omdat het Woord Gods een tweesnijdend zwaard is en we het aan beide zijden moeten gebruiken.

IV. De bekwaamheid of geschiktheid van de dienstknecht om te leren en de onbekwaamheid van hen die voorwenden dat werk te mogen doen en de redenen waarom dit zo is

Het woord “bekwaam” duidt erop dat hij talenten en genadegaven ontvangen heeft die hem geschikt maken voor dit werk, dat hij de bekwaamheid heeft om het te doen en dat hij, gedrongen door de genade, geneigd is om anderen te leren en daartoe ook gewillig en bereid is. Hij wordt hiertoe inwendig gedrongen door de Geest Gods. Hij kent zowel de wet als het Evangelie bevindelijk. De wet ontsteekt zijn ijver, het Evangelie doet zijn liefde tot God uitgaan. Dit vuur drijft hem aan en dringt hem. Hij kent de verschrikkingen des Heeren en overreedt de mensen. Hij heeft ondervonden dat zijn zonden vergeven werden en daarom preekt hij vergeving aan anderen. Hij heeft vrede met God en daarom spreekt hij van vrede. Hij gelooft en daarom spreekt hij. Hij is gerechtvaardigd of rechtvaardig gemaakt en daarom verkondigt hij gerechtigheid. Hij heeft gesmaakt dat de Heere genadig is en daarom verkondigt hij genade. Hij heeft zijn eigen roeping en verkiezing vastgemaakt en daarom roept hij anderen en predikt hun de verkiezing. Gods Woord heeft hem levend gemaakt en daarom ontvouwt hij het Woord des levens. De Geest des Heeren bedient hem met gaven en genade en hij is voor anderen een dienaar des Geestes, opdat zij deze genade ook deelachtig zouden worden. God heeft veel genade in zijn hart gelegd en uit de overvloed van zijn hart spreekt zijn mond. God heeft de schat in dit aarden vat gelegd en hij brengt uit zijn schat voort nieuwe en oude dingen. Kort gezegd: *het is de bevindelijke kennis van de zalige genieting van deze zaken die de dienstknecht des Heeren zo bekwaam, geschikt, bereid, genegen en gewillig maakt om te leren.*

De bewegende oorzaak is Gods liefde tot hem. Ook dringt de kracht van deze liefde hem. Paulus zegt: “Want de liefde van Christus dringt ons” om alle dingen te lijden om der uitverkorenen wil, opdat zij de zaligheid die in Christus Jezus is zouden verkrijgen met eeuwige heerlijkheid (2 Kor. 5:14; 2 Tim. 2:10). Als het Woord van God rijkelijk in het hart woont, is het moeilijk voor een mens om zich te bedwingen. Het is als een vuur, dat fel moet branden. De geest is als nieuwe wijn die geopend moet worden. Ze is als een fontein vol water, die opspringt en overstroomt. Verstandige mensen zullen dit water nemen en zich ermee verkwikken.

Ik zal nu de ongeschiktheid aantonen van mensen zonder genade, die menen dat ze dit werk kunnen doen en de reden waarom ze zo ongeschikt zijn.

Ten eerste richten ze zich alleen maar op de dubbele eer die aan het ambt verbonden is, de goedkeuring van de mensen, de vacht van de schapen en een deftig leven. Zij grijpen naar de bediening om hun trots te koesteren, hun luiheid te strelen. Daarom worden ze aangeduid als onstuimige, hooggevoelende, stomme honden; slaperige honden die graag sluimeren en hebzuchtige honden die nooit genoeg hebben. Deze mensen zijn er goed in om zich te kleden, zich de goederen van anderen toe te eigenen, te eten en te slapen, maar ze zijn niet bekwaam om anderen te leren. Omdat ze een talent hebben, leven ze nog niet. Zij zijn als “levenloze dingen die geluid geven” (1 Kor. 14:7). God zegt echter: “Doe het getier uwer liederen van Mij weg” (Amos 5:23). Violen en fiedels kunnen Hem niet bekoren.

De reden van hun onbekwaamheid is dat er geen opspringende fontein in hun hart is, geen

olie in de kruik, geen nieuwe wijn in de zak, geen Goddelijke schat in het aardse vat, geen leven in de ziel en geen geloof in het hart. Hun schat is gestolen van anderen, genomen uit het werk van anderen en aan papier toevertrouwd. Ze hebben hun hele schat in hun zak en hoe zouden zij die geen schat in hun hart hebben, bekwaam zijn om te leren? Als het hart geoefend is in gierigheid, zoals Petrus zegt, kunnen we ons niet oefenen om bekwaam en geschikt te worden om anderen te leren.

Anderen hebben een sterk geheugen; alles wat ze horen of van anderen overnemen, vertrouwen ze daaraan toe. Zij bewaren hun schat in hun hoofd. Verstandelijke kennis zonder die opspringende fontein is als een plas met stilstaand water, die gauw muf ruikt en opdroogt. Met al deze kennis komen ze soms redelijk goed voor de dag op de preekstoel. Zelfs Godvruchtige mensen zullen zeggen dat zij een gezonde leer brengen, dat hun gebed evangelisch is en dat wat zij zeggen in het gebed en in de preek, zuiver is en niet veroordeeld kan worden. Als deze predikant niet meer op de preekstoel staat, is hij echter heel anders. Hij is alleen maar een evangelist als hij preekt. Daarom krijgen zoekende zielen die na de preek naar hem toegaan en een deel van de preek aanhalen omdat het zo overeenkwam met hun bevinding, geen bevredigend antwoord. Preken is één ding, spreken met de mensen is iets anders. Deze man draagt een kleding van linnen en wol. Hij waait met alle winden mee. Hij wil de mensen behagen en jaagt slechts naar hun toejuichingen, sierlijke kleding en een leven van nietsdoen. Zulke mensen kunnen het geloof niet prediken, want zij hebben geen geloof. "Hoe kunnen zij geloven, die eer van elkander nemen, en de eer die van God alleen is, niet zoeken?" (Joh. 5:44). Deze mensen zijn geen dienstknechten des Heeren. Zij dienen slechts hun eigen buik. Omdat de liefde van God niet in hen is, kunnen we niet aannemen dat zij bekwaam zijn om te leren. Dit brengt ons tot onze vijfde gedachte.

V Het geduld van de dienstknecht des Heeren en hen die dit doen opraken

Een arbeider in de wijngaard des Heeren heeft geduld en lijdzaamheid nodig, want hij wordt geroepen om de last van de hitte des daags te dragen. Mensen die alleen belijden met de mond, zullen zijn ploegen veroordelen. Kettters zullen het ontkiemen van het zaad dat hij draagt, proberen tegen te gaan. Zijn ijver zal bestempeld worden als een bevliesing, zijn vurigheid als gemelijkheid en bitterheid, zijn liefde voor studie als geslotenheid. Dat hij blijft waarin hij geroepen is, wordt vreemd genoemd. Zijn pogingen om het kostelijke van het snode te scheiden, worden betiteld als het zaaien van tweedracht. Het verkondigen van vrije genade zal antinomianisme genoemd worden en het behandelen van duistere gedeelten enthousiasme. Zijn weigering om een overeenkomst te sluiten, de vrucht van zijn trots. Tenslotte hebben zij die vurig strijden voor het geloof, geen liefde. Als arbeider in de wijngaard moet de dienstknecht des Heeren veel geduld hebben om dit alles te dragen, zodat hij zich hierdoor niet laat ontmoedigen of afschrikken. "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen" (Openb. 3:10). De arbeider van de Heere moet zijn werk niet verlaten vanwege de tegenstand die hij ontmoet. Hij moet geduldig verdergaan met zijn werk en de mond en de wijsheid gebruiken, die God hem heeft gegeven. Ook moet hij allen tegenstaan die de waarheid tegenstaan. "Ik weet uw werken, en uw arbeid, en uw lijdzaamheid, en dat gij de kwaden niet kunt dragen; en dat gij beproefd hebt degenen die uitgeven dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden. En gij hebt verdragen, en hebt geduld; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden" (Openb. 2:2, 3). Zo zien we dat lijdzaamheid iemand niet moet afhouden van zijn werk of van het beproeven van hen die zeggen dat ze apostelen en evangelisten zijn. Dit is een goed werk en gaat gepaard met lijdzaamheid. De Heere hecht er zijn goedkeuring aan. Wie zegt dat hij dit werk mag doen, moet als een leugenaar aan de kaak gesteld worden als hij hiertoe geen recht heeft.

Ook moeten Gods dienstknechten vanwege allerlei wind van leer, niet ophouden met ploegen en

zaaien. Ze moeten zich ook niet laten ontmoedigen door allerlei mensen die liefde veinzen en door vele valse getuigen. “Zaai uw zaad in de morgenstond, en trek uw hand des avonds niet af” (Pred. 11:6). “Wie op de wind acht geeft, die zal niet zaaien, en wie op de wolken (der getuigen) ziet, die zal niet maaien” (Pred. 11:4).

Zij die openlijk zondigen, moeten bestraft worden, opdat anderen zullen vrezen. Met dit werk moeten we doorgaan, wat we daarom ook zullen moeten lijden. “Predik het woord; houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer. Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen” (2 Tim. 4:2, 3).

De dienstknecht des Heeren heeft geduld en lijdzaamheid nodig en moet daarom bidden ten nutte van zijn eigen ziel. Want de beproeving van het geloof werkt lijdzaamheid, de lijdzaamheid bevinding en de bevinding hoop (Jak. 1:3). Dit moet hij dagelijks beoefenen, opdat hij de zegen mag beërven, nadat hij de wil van God volbracht heeft. Deze wil is dat hij degenen die zeggen dat ze apostelen zijn, moet beproeven en hen als leugenaars aan de kaak moet stellen als ze het niet zijn. Hij moet ook het kostelijke van het snode scheiden, de mond van tegensprekers stoppen en het kwade tegenstaan. Hij mag niet toestaan dat een vrouw leert of gezag uitoefent over de man. Hij moet ingaan tegen dwalingen en tegen de ijdele woorden van hen die leraars der wet willen zijn. Hij moet strijden tegen hen die de huizen insluipen en de vrouwen gevangen nemen. Hij mag niets te doen hebben met hen die roekeloos en opgeblazen zijn, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods (2 Tim. 3:4). Een dienstknecht van God moet zich van deze dingen reinigen, opdat hij een vat ter ere kan zijn dat bereid is tot elk goed werk.

Als soldaat, als goed krijgsknecht van Jezus Christus, heeft de dienstknecht des Heeren ook lijdzaamheid nodig. In letterlijke zin zal hij voor velen een onwelkome gast zijn, met name voor de herbergiers. Iedere aanmatigende waardin, iedere barmeid en iedere sjofele meid aan de tap zal een soldaat beschimpen en uitjouwen. Zo zal ook een goede krijgsknecht van Christus het vaak ervaren. Izebel doodde alle krijgsknechten die ze vinden kon en deed meer dan honderd van hen een toevlucht zoeken in een spelonk. Daarom vervolgde ze een van de beste mannen die ooit leefde, namelijk Elia, en zwoer ze de advocaat van het volk, ja zelfs de wagen Israëls en zijn ruiters, te doden.

Niet alleen Izebel doodde hen, maar ook Herodias gaf haar dochter de raad om de onwaardeerbare prijs van het hoofd van een profeet te vragen als beloning voor het dansen. Het is alsof niets anders dan het bloed van een van de grootste profeten die ooit van vrouwen geboren was, de wensen van een danseres kon vervullen. Zo hebben de goede krijgsknechten van Christus geleden onder oude vrouwen, hoeren en danseressen.

Mozes, die getrouw was in het ganse huis van God, ondervond niet weinig problemen van deze kant. We lezen dat Mirjam een tamboerijn in haar hand neemt, de vrouwen voorgaat, de muziek en de dans leidt en de vrouwen die haar vergezellen, beveelt om de Heere te zingen vanwege hun heerlijke overwinning (Exod. 15:20, 21). Spoedig daarna stelt ze zich echter tegenover Mozes. Ze wil ook middelaar en wetgever zijn. “Mirjam nu sprak, en Aron, tegen Mozes” (Num. 12:1). Eerst sprak Mirjam en daarna Aron. Ze had ook de hogepriester in haar samenzwering betrokken. “En zij zeiden: Heeft dan de HEERE maar alleen door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de HEERE hoorde het! Doch de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen, die op de aardbodem waren” (vs. 2, 3). Toch beschermde deze zachtmoedigheid of liefde hem niet tegen de gesel, die de tong van de vrouw kan zijn. Daarom daalt God af om deze opstandige lerares te doen zwijgen. “Toen sprak de HEERE haastelijk tot Mozes, en tot Aäron, en tot Mirjam: Gij drie, komt uit tot de tent der samenkomst! Daarna riep Hij Aäron en Mirjam; en zij beiden kwamen uit. Zo er een profeet onder u is, Ik, de HEERE, zal door een gezicht Mij aan hem bekend maken, door een droom zal Ik met hem spreken. Alzo is Mijn knecht Mozes niet, die in Mijn ganse huis getrouw is. Van mond tot mond spreek Ik met hem, en door aanzien, en niet door duistere woorden; waarom dan hebt gijlieden niet gevreesd tegen Mijn knecht, tegen Mozes, te spreken? Zo ontstak des HEEREN toorn

tegen hen, en Hij ging weg. En de wolk week van boven de tent; en ziet, Mirjam was melaats, wit als de sneeuw. Daarom zeide Aäron tot Mozes: Och, mijn heer! leg toch niet op ons de zonde, waarmee wij zottelijk gedaan, en waarmee wij gezondigd hebben! Laat zij toch niet zijn als een dode. Mozes dan (die niet liefdeloos was) riep tot de HEERE, zeggende: O God! *heel haar toch!* En de HEERE zeide tot Mozes: Zo haar vader smadelijk in haar aangezicht gespogen had, zou zij niet zeven dagen beschaamd zijn.”

Hoeveel te meer moet zij zich schamen nu zij haar Maker in het aangezicht heeft gespuugd en in opstand is gekomen tegen de profeet en middelaar die God heeft aangewezen! “Laat haar zeven dagen buiten het leger gesloten, en daarna aangenomen worden!” (Num. 12:4-14).

Mirjam was niet zoals Debora, de profetes. Toen zij een boodschap van de Heere had ontvangen, vertelde ze die in de beslotenheid aan Barak, nadat ze hem had laten halen en roepen. Toen Barak zei dat hij niet zou gaan, tenzij zij met hem meeding, bestrafte ze hem. Ze zei hem dat een vrouw hem de eer van de overwinning zou ontnemen, als hij de hulp van een vrouw begeerde tot zijn verdediging. “Toen zeide Barak tot haar: Indien gij met mij trekken zult, zo zal ik heen trekken; maar indien gij niet met mij zult trekken, zo zal ik niet trekken. En zij zeide: Ik zal zekerlijk met u trekken, behalve dat de eer de uwe niet zal zijn op deze weg, die gij wandelt; want de HEERE zal Sisera verkopen in de hand ener vrouw” (Richt. 4:8, 9). Dit is een vrouw die profetes genoemd wordt en die een boodschap van de hemel ontving. Toch maakte zij deze boodschap van God niet tot een smaadschrift, waarmee zij de dienstknechten des Heeren bestookte aan de deur van de synagoge, waar de mensen doorgingen om God te aanbidden. Ze kreeg van God een boodschap voor Barak en aan hem bracht ze die boodschap ook. Toen hij haar om hulp vroeg, voorspelde ze dat de eer dan niet voor hem zou zijn.

Ik durf zelfs te zeggen dat u mag aannemen dat de mensen die zich nu met elkaar verenigd hebben, handelen overeenkomstig de wil van God, dat de tegenwoordige profetes die zich zo schaamteloos heeft opgesteld tegenover mij, mijn ambt, mijn leer en mijn gestalte omdat ik uitnemender zeg te zijn, het goed heeft gedaan, dat God haar Zijn goedkeuring zal tonen en hen Zijn troostrijke getuigenis wil geven en Zijn kinderen zal neigen tot rechtvaardiging van Zijn werk in en door hen. Dit is echter alleen zo, als ik leugens op papier heb gezet, als ik dwaal, als mijn leer de wet krachteloos maakt, als ik een Antinomiaan ben, als ik verkeer onder de invloed van een boze geest en tweedracht probeer aan te richten, als ik bloeddorstig ben, als ik haatdragend, gemelijk en bitter ben, als ik ontbloot ben van zachtmoedigheid en liefde en als ik mezelf teveel aanmatig. Als ik echter aan de andere kant Zijn kind ben, door Hem ben geroepen tot de bediening, Zijn werk doe en de mensen niet bedrieg of tweedracht zaai door een boze geest van gemelijkheid en bitterheid, dan zal God een teken aan mij doen ten goede, opdat de andere mensen die mij haten het zullen zien.

De mensen die zich hebben verenigd en mij hebben bespot, gesmaad en gekrenkt en de huidige profetes die zo schaamteloos is omgegaan met mijn bediening, zullen het zichtbare ongenoegen van God ondervinden. Dit zal even duidelijk voor ons zijn, als het voor Kaïn was dat God Abel aannam. Ik zeg dit u op mijn woord van eer in de bediening en de huidige generatie zal hiervan getuigen. Ik zal het in Gods hand geven om Zijn handelen te rechtvaardigen als Hij zo'n kwaadwillend man als ik heeft gezonden of om mij te rechtvaardigen als ik Zijn dienstknecht ben.

Ik wil dat iedere ware Israëliet let op de woorden van de vurige Micha, de zoon van Jimla en afwacht wat er gaat gebeuren. Als ik een dienstknecht van de Heere ben, zullen deze wapenen van de vrouwen niets tegen mij vermogen. Als ik dat echter niet ben, zullen ze wel tegen mij vermogen.

Zelfs Zeres, de vrouw van Haman en de dochter van de duivel, kon haar man geen voorspoed beloven als hij streed tegen het zaad der Joden (Esther 6:13). God Zelf heeft gezegd dat geen instrument dat tegen Zijn dienstknechten bereid wordt, gelukken zal en ik geloof dat Hij meent wat Hij zegt. Wat ik heb gezegd, fundeer ik op het getuigenis van Zijn eigen Woord en op het getuigenis dat Hij mij, naar ik meen, heeft gegeven aangaande mijn aanneming en de roeping tot de bediening. Ik zal dit aan Zijn wil onderwerpen, zodat Hij het naar Zijn trouw en waarheid kan bevestigen of ontkennen.

Zo zien we dat de dienstknechten des Heeren, als arbeiders in de wijngaard en als goede krijgsknechten van Jezus Christus, in veel opzichten lijdzaamheid moeten beoefenen. We moeten onze ziel in lijdzaamheid bezitten. Deze genade gaat gepaard met geloof en wordt alleen bij oprechte gelovigen gevonden. Daarom wordt er gesproken over de lijdzaamheid en het geloof der heiligen. We zien dat allerlei mensen deze genade in meerdere of mindere mate beproeven: niet alleen vervolgers, duivelen en goddeloze mensen, maar ook kleine kinderen, zoals Elisa ondervond, en oude vrouwen.

Ik heb brieven ontvangen van allerlei mensen, ja zelfs van vrouwen. Sommigen delen mij mee dat anderen hen vervuld hebben met zeer grote vooroordelen jegens mij en willen dat ik deze mensen verzoek om aan deze vooroordelen een einde te maken. Ik beschouwde het echter als predikant niet mijn plicht om dat te doen. Mensen die hun dagen in ledigheid doorbrengen, kunnen mij beter dienen dan ik hen. Dit geldt met name voor vrouwen zonder genade, die liever bevelen geven dan verzoeken doen. Ik

erken dat de Wijsheid vriendelijk zal handelen met hen die smeken, maar dit geldt niet voor vrouwen die bevelen uitdelen. Ik heb mijn bediening niet licht verkregen en daarom durf ik er niet gemakkelijk over te spreken. God zegt: "Laat hen tot u wederkeren, maar gij zult tot hen niet wederkeren" (Jer. 15:19).

Ik ontving van een vrouw een lange brief in deze trant. Ik moet bekennen dat deze brief doortrokken was met hartverwarmende ijver. Deze brief werd gestuurd door iemand die een zekere evangelist trouw verdedigt. Ik opende deze brief vlak voor ik de preekstoel opging en vond er geen liefde in. Ik nam haar mee naar de consistorie en gaf haar aan dhr. Brayne. Ik vroeg of ze aan de kerkenraadsleden voorgelezen kon worden en dat gebeurde. Ik was blij dat ze deze brief hoorden lezen, want aan het eind had ze een wrange en bittere bijmaak. Deze vrouw schold mij namelijk uit voor schoft, omdat ik tegen zo'n goed mens schreef. Ik durf niet te zeggen dat deze vrouw geen profetes is, want ik geloof dat ze dat is. Ze is namelijk een evangelist van hetzelfde stempel als degenen die deze naam dragen in het dertiende hoofdstuk van Ezechiël's profetie en de vrouwen van wie Paulus zoveel moeite ondervond in zijn dagen. Toch moet ik haar recht doen. Hoewel uit navraag van de kerkenraadsleden bleek dat ze een publieke vrouw was in de stad, liet ze haar brief niet drukken en zond ze haar mij niet achterna van de ene plaats des gebeds naar de andere. Ze was verstandig genoeg om de brief te verzegelen en deze aan mij te sturen als een persoonlijke bestraffing. Deze bestraffing werd goed ontvangen, omdat ze niet voornemens leek te zijn om de zaak van God te schaden of om het werk van de duivel te doen aan de deur van de kapel. Ze beval niemand om openlijk zijn tegenwerpingen kenbaar te maken bij de deur van de plaats der samenkomst, wanneer de mensen naar buiten kwamen. Dit wordt wel gezegd van de duivel, die komt als de boze en het zaad wegneemt dat gezaaid is in het hart van de mensen om zo te zorgen dat ze Gode geen vruchten dragen. Zo toonde ze enige vrees en eerbied en enig ontzag voor de zaak van God, hoewel ze het haar plicht achtte mij persoonlijk te geselen. Uit deze dingen blijkt dat een arbeider in de wijngaard des Heeren en een goede krijgsknecht van Jezus Christus lijdzaamheid nodig hebben.

VI. Ik zal nu spreken over de zachtmoedigheid die in onze tekst wordt genoemd. Ook zal ik behandelen waarin deze verschilt van de zachtmoedigheid die vlees en bloed eigen is en die een vrucht heeft, die gewoonlijk wordt aangeduid als liefde en zeer bewonderd wordt door de huichelaars

De zachtmoedigheid uit onze tekst is een genade die alleen gevonden wordt onder wedergeborenen. Soms echter vinden we iets wat hierop lijkt bij een verontruste zondaar of een ontdekte huichelaar die duizenden begunadigde mensen heeft misleid. Hun natuurlijke hartstochten worden in beroering gebracht als ze zien op hun nood, zoals Samuël ontsteld was vanwege het onheil dat over Saul zou komen, waarvoor de Heere hem bestrafte. De zachtmoedigheid waarover ik wil spreken, heeft echter

geen verdorven natuur als bodem. Een huichelaar die zich opknapt, kan wel zachtmoedigheid veinzen, maar hij kan deze vrucht niet voortbrengen. Wie een vreemdeling is van de waarachtige bekering en de werkingen van de Heilige Geest, kent niets van deze onwaardeerbare genadegave. Het is een van de sieraden van Sion. Een huichelaar kan dit sieraad wel namaken, zoals een hoer die doet alsof ze de echtgenote van een edelman is, zich uitgeeft voor een eerbare vrouw of zoals een bijzit zich tooit met de kroon van de koningin. Zij hebben hier net zoveel recht op als de satan had op zijn waardigheid, toen hij de Zaligmaker zei dat de koninkrijken der wereld van hem waren en dat hij ze gaf aan wie hij wilde. Dit kon hij echter niet waarmaken.

Geestelijke zachtmoedigheid is een sieraad waarmee God een wedergeboren en vernieuwde ziel tooit. Dit sieraad wordt de nieuwe of verborgen mens genoemd. “Welker versiersel zij de verborgen mens des harten, in het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedige en stille geest, die kostelijk is voor God” (1 Petr. 3:3, 4). Hier zien we dat geestelijke zachtmoedigheid onverderfelijk is. Het is ook een vrucht van de Heilige Geest: “Maar de vrucht des Geestes is zachtmoedigheid” (Gal. 5:22). Dit zijnde rommelende ingewanden van de barmhartigheid van de nieuwe of verborgen mens. Omdat deze zachtmoedigheid een vrucht is van Gods Geest, is ze kostelijk in Zijn oog.

Deze genade die ons vernedert en vertedert, gaat gepaard met het geloof van een oprechte gelovige als hij het gepredikte Woord hoort en werkt ten nutte van dit geloof, als de hoorder tenminste geloof voegt bij zijn zachtmoedigheid. Geestelijke zachtmoedigheid maakt de bodem van het gelovige hart rul en zorgt ervoor dat het Woord diepte van aarde heeft om in te wortelen. Ze bevochtigt de aarde, zodat de planten niet verdorren omdat ze geen wortel hebben of niet genoeg water krijgen (Matth. 13:6; Luk. 8:6). Deze verbrekende genade maakt dat het Woord van God onder de werking van de Geest geplant kan worden in ieder vermogen van de ziel die uit de hemel geboren is, zodat het Woord in de gelovige wordt tot een onverderfelijk zaad, dat eeuwig leeft en er altijd zijn zal en hem verzekert van de zaligheid. Daarom wordt er gezegd dat de gelovige met zachtmoedigheid het Woord ontvangt, dat in hem geplant wordt, hetwelk zijn ziel kan zalig maken (Jak. 1:21). Zonder deze vrucht van de Heilige Geest kan niemand uit het Woord gespijsd worden. Het Woord kan dan niet gegeten worden en niet voorbereid worden tot de maaltijd. Een mens kan zijn hoofd met veel gedachten vervullen, maar hij kan zijn ziel niet verzadigen met het goede: “De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden; zij zullen de HEERE prijzen, die Hem zoeken” (Ps. 22:27).

Ik zal nu tonen waar deze zachtmoedigheid de vrucht van is.

Deze zachtmoedigheid wordt alleen in wedergeboren mensen gevonden. Deze zachtmoedigheid wordt gevonden in de verborgen mens en de verborgen mens woont in het hart. Daarom wordt er gesproken over de verborgen mens des harten. Het hart van de zondaar moet echter verbroken en ook opengelegd worden voor deze nieuwe mens zich daar kan verbergen, om daar te leven als de verborgen mens. Bij een zondaar met een stenen hart is er geen plaats voor deze nieuwe mens. Voor deze zachtmoedigheid gezien zal worden, moet de steen verwijderd worden van de mond van de put, de zonde worden verzoend, een vlesens hart worden gegeven en een nieuwe geest worden ontvangen. Ook moeten we onszelf vernederen en verfoeien en moeten we weten dat we vrede met God hebben. Gods Woord is een hamer die deze rots kan verbrekken, vooral wanneer het gepaard gaat met de stem des donders van God in Zijn wet, die doordringt tot in de diepste schuilhoeken van het hart en vraagt naar bloed. Ook eist God volkomen gehoorzaamheid op straffe van het oordeel en onderzoekt Hij ons zeer nauw. Hij slaat de zondaar met stomheid voor de vreselijke vierschaar totdat hij wegzinkt onder een tweevoudig oordeel, namelijk het oordeel van een geschonden wet en een eerlijk geweten. De prikkel des doods en de toorn van God brengen hem onder de banden des doods en de verschrikkingen der hel en daar krijgt hij een voorsmaak van wat hij rechtvaardig verdient. Deze mens is verpletterd in een plaats der draken, bedekt met een doodsschaduw en kent de verschrikkingen des Heeren. Toch brengt dit alles geen zachtmoedigheid voort.

Zo'n zondaar zal veel tranen storten, vervuld zijn met zelfmedelijden en liefde. Uit zijn houding en

gelaat zal niet weinig ootmoed blijken. Hij zal misbaar maken over de zonde en zijn woorden zullen zachter zijn dan olie. In zijn hart is hij echter boos op de Heere. Hij vervloekt de dag van zijn geboorte. Hij verwijt zijn Maker dat Hij hem geboren heeft doen worden. Hij wilde wel dat er geen God was om hem te straffen en zou graag voor Zijn hand wegvlugten of hij zou wel, net als de duivel, boven de wolken willen uitstijgen en gelijk worden aan de Allerhoogste, terwijl hij ervaart dat hij wordt neergestoten in de hel, aan beide zijden van de kuil (Jes. 14:14, 15). Als de Heilige Geest echter zijn hart opent en Zijn Goddelijk licht erin laat schijnen, is er balsem tot genezing onder de vleugelen of stralen van de Zon der Gerechtigheid. Het verstand ontvangt olie of ogenzalf. Als hij ziende wordt, kijkt de ellendige zondaar langs de stralen omhoog tot hij het gezegende gezicht ziet waar ze vandaan komen. Dan ziet hij iets van de “verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus” (2 Kor. 4:6). Deze olie neemt het deksel weg van het verstand, heeft haar uitwerking op de geest en brengt het hart de aangename tijding dat er een deur der hoop is. Het hart staat nu wijd open, is gebroken van verlangen en zendt smeekbede na smeekbede op. Dit gaat gepaard met tienduizend wensen, verlangens, zuchten en veel gekerm. O, dat het Voorwerp van onze hoop Dat Zich vertoont heeft door de tralies, nu in de hof zou komen! Daar zou Hij zeer vriendelijk ontvangen worden en onthaald worden op het beste wat een verloren, verdoemde zondaar die zichzelf verfoeit en veroordeelt, Hem kan bereiden.

Tenslotte daalt de Heere af langs deze stralen. Hij vertelt de zondaar wat er met hem is gebeurd en vertoont Zich als de Werkmeester van het geloof. Door dit geloof woont Hij in het hart en de zondaar vindt daarin zo'n zaligheid als niemand weet dan God en hijzelf. Nu voedt hij zich met het verborgen manna, zingt hij een gezang dat niemand leren kan dan de verlostten. De nieuwe naam van deze mens die tot een kind van God is aangenomen, staat op zijn voorhoofd geschreven. Hij heeft de witte steen, die getuigt van zijn kindschap, ontvangen. Hij is als een pilaar bevestigd in de hoop. De Naam van God is in leesbare letters op hem geschreven en is voor anderen even duidelijk te zien als de woorden “de Heiligheid des Heeren” op de hoed van de Hoge priester. Nu is hij opgestaan en verlicht, want zijn licht is gekomen en de heerlijkheid van God is over hem opgegaan. Deze man weet wat geestelijke zachtmoedigheid is. De gekruisigde Christus en zijn verslagen geest hebben elkaar ontmoet. Hij heeft enige bevindelijke kennis van de zachtmoedige en nederige Jezus. Zij die echter vreemdelingen zijn van al deze zaken, hebben niet meer van deze zachtmoedigheid dan de mensen van wie Christus zegt, dat ze in de hel wenen en hun tanden knarsen. Zo'n zachtmoedige ziel kan geen getuigenis geven van de goedheid die God aan hem heeft bewezen zonder een zichtbare, diepe ontroering. Hij “heiligt God, de Heere, in zijn hart; en is altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die hem rekenschap afeist van de hoop, die in hem is, met zachtmoedigheid en vreze” (1 Petr. 3:15).

Een huichelaar gaat op een andere wijze te werk.

Hij roept om zachtmoedigheid en liefde en als u hem vraagt wat de grond is van de hoop die in hem is, gaat hij voorbij aan dit onderwerp. Hij weet dat de bevinding hoop werkt en omdat hij beseft dat hij geen bevinding heeft, is hij bang dat zijn huichelachtigheid aan het licht komt. Als hem zijn valse hoop wordt ontnomen, zal hij zijn gezicht niet goed kunnen houden, zal blijken dat zijn belijdenis niet waarachtig is en zal hij zijn gezag verliezen. Deze mensen zeggen dat we zachtmoedig moeten zijn. Ze beogen hiermee echter niet dat we rekenschap geven van de hoop die in ons is. Zachtmoedigheid zonder hoop is als de volle verzekerdheid des geloofs zonder een geestelijke geboorte. De een strijdt voor de ingewanden en de ander voor de voeten van de nieuwe mens. Zij kunnen ons echter geen rekenschap geven van deze verborgen mens des harten of van Christus, Die in hen de Hoop der heerlijkheid is. Zij hebben het paleis overgegeven door hun belijdenis, maar zij kunnen ons niet zeggen of de sterke gewapende het in zijn macht heeft of Hij Die machtig is om te verlossen. Ik denk echter dat de eerstgenoemde het in zijn macht heeft, omdat Christus zegt dat deze het in vrede zal bewaren en dus wil hij niet dat zijn rust verstoord wordt door een onophoudelijk getier over de kracht der godzaligheid, maar wil hij zachtjes en liefdevol in slaap gewiegd worden. Deze mensen zijn

ons tot evenveel nut als Mooiprater Christen tot nut was. Hij was vervuld met kennis en liefde, totdat Christen over zijn hart begon te spreken. Toen “zeeg hij neer gelijk de maan die vol geweest is”, zegt John Bunyan. Zo zal het met allen gaan die dit werk in het hart niet kennen. Wat John Bunyan zegt, is de waarheid en dat kan ik bekrachtigen, want ik heb de waarheid hiervan bevestigd gezien bij talloze belijders. Bunyan zegt ons dat deze man niets wist van een last die bij het kruis van zijn schouders viel en dat hij geen moeilijkheden had ondervonden bij de enge poort. Hij was een vreemdeling van de zaken die de poort aan het begin van de weg der bekering zo smal maken. Bunyan zegt dat hij zelf door die poort naar binnen ging en ook zelf weer naar buiten zal gaan en dat is ook waar.

De zachtmoedigheid die ik heb beschreven, ligt in de verborgen mens. Ze is een vrucht van de gezegende Geest van God en maakt dat de wedergeboren ziel zich voor God gedraagt als een gespeend kind. Niets kwelt haar zo erg als het missen van de borsten van troost. Dan zal deze ziel wegwijnen als een duif tot de gelovige het gerommel van Gods ingewanden weer mag horen. Een helder zicht op de verdorvenheid van de natuur en het vreselijke kwaad van de zonde gepaard met een diep besef van de lankmoedigheid, barmhartigheid en onveranderlijke liefde van God in Christus Jezus, zal maken dat de gelovige in het verborgen zonder ophouden geestelijke zachtmoedigheid beoefent voor God. Mozes vond genade in Gods ogen en verkeerde voortdurend in Gods gunst en er was niemand die zo zachtmoedig was. Dit maakte hem echter niet ontrouw: hij ijverde voor zijn God en was getrouw in Zijn huis. Niets hiervan wordt echter gevonden in onbekeerde mensen. Zij kunnen stil zijn en iets vertonen wat op zachtmoedigheid lijkt. Er wordt echter een wee uitgesproken over de gerusten in Sion. Niet verontruste zondaren zijn niet in moeite als andere mensen en worden met hen niet geplaagd. Zij kunnen spreken over een zachtmoedige en nederige Jezus en daar hebben ze alle reden toe, want Hij heeft hen nooit ontmoet “als een beer, die van jongen beroofd is en het slot huns harten gescheurd” (Hos. 13:8). Daarom voelen zij geen plaag, vrezen zij geen toorn en zien zij geen gevaar. Zij leven (voor de zonde) zonder de wet en zijn dood (voor God), omdat ze de kracht van het Evangelie niet kennen. Zij zijn vreemdeling van Goddelijke inspraak en Goddelijk onderwijs. Daarom doen zij altijd het verkeerde naar het oordeel van de geestelijke mens, zowel in preken als in spreken. Ook weten ze niets te zeggen over de tere gevoelens en hevige beroering van de levend gemaakte en wedergeboren ziel en kennen ze daar niets van.

Ik heb u een beschrijving gegeven van de zachtmoedigheid van de dienstknecht des Heeren. Ook heb ik u gezegd hoe hij zo zachtmoedig wordt en hoe hij de wet en het Evangelie ontvangt. Deze mens heeft een bevindelijke kennis van de eigenschappen van God. Hij kent de gerechtigheid van de wet en de zaligheid van een toegerekende gerechtigheid. Tot zulke zielen spreekt God en Hij vraagt hun te luisteren: “Luistert naar Mij, Mijn volk! en Mijn lieden, neigt naar Mij het oor! Want een wet zal van Mij uitgaan (en niet van oude vrouwen), en Ik zal Mijn recht doen rusten tot een licht der volken. Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen. Hoort naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, vreest niet de smaadheid van de mens, en voor hun smaadredenen ontzet u niet. Want de mot zal ze opeten als een kleeid, en het schietwormpje zal ze opeten als wol; maar Mijn gerechtigheid zal in eeuwigheid zijn, en Mijn heil van geslacht tot geslachten” (Jes. 51:4, 5, 7, 8).

Lezer, als u iemand hoort spreken over de wet als de enige leefregel van de gelovige, vraag hem dan hoe hij aan de wet gekomen is en of hij haar van God heeft ontvangen. Hoe werkte de wet in zijn hart? Wat legde de wet bloot in zijn hart en leven? Wat ervoer hij onder deze werking? Welke oorzaak of welk voordeel heeft de zonde genomen door haar strenge eisen (Rom. 7:1)? Werkte de wet liefde of haat in zijn hart? Bracht de wet hem als een tuchtmeester tot Christus of dreef ze hem van Christus af door hem de komende toorn te openbaren en niet de trekkende liefde en genade?

Vluchtte zijn ziel voor de wet zover als de poorten der hel hem dat toelieten in plaats van tot Christus

te gaan of, om met de woorden van de Schrift te spreken, ontdekte hij bij zichzelf een haat jegens dat licht, verborg hij zich ervoor en kwam hij niet door het licht tot Christus, omdat het hem bestrafte vanwege zijn zondige daden? Toets alles wat hij zegt niet alleen aan uw verstand, maar ook aan de krachtige en duidelijke antwoorden van uw geweten. In het geweten van de gelovige vinden we zowel de wet als het Evangelie en als zijn woorden hun uitwerking op uw gevoelens missen, moet u niets met hem te doen hebben. Hij heeft de wet niet ontvangen en ze is niet in zijn hart geschreven. Hij kent niets van de rechtvaardigheid, hij is niet onder de roede doorgegaan en is niet in de band des verbonds gebracht. Schenk geen aandacht aan de woorden van hen die opgeblazen zijn, maar vraag en zoek naar kracht. *Het Koninkrijk Gods bestaat niet in woorden maar in kracht.* Gods kinderen moeten spreken van de heerlijkheid en de kracht van Gods Koninkrijk. Zij moeten de mensenkinderen Gods mogendheden (het werk dat in hun ziel is geschied) en de heerlijke majesteit van het Koninkrijk dat Christus opricht in hun hart bekend maken. Als ze vreemdelingen zijn van deze zaken, zijn ze onderdanen van de satan. Hij heerst onder een deksel en werd nooit ontdekt door het licht van God of uitgeworpen door Zijn macht. De vorst der duisternis heerst, regeert en triomfeert onder een voorwendsel van godsdienst, onder de sluier der onwetendheid en in het midden van een onboetvaardig hart. Geloofst mijn lezer in Christus? Als dat zo is, zeg ik hem dat het Koninkrijk Gods niet bestaat in woorden, maar in kracht. Waren het de woorden der liefde die eerst een enge band om onze lenden legden en ons boven de rand van de hel hielden of was het kracht? Waren het de vrome woorden van huichelaars die u optrokken uit de vreselijke kuil of was het kracht? Waren het ijdele woorden die het geloof in u werkten of was het de geopenbaarde arm van God die “in u werkte beide het willen en het werken” des geloofs met macht (Filipp. 2:13)? Hoe bent u gered uit zes benauwdheden en uit de zevende uitgeholpen? Waren het de loze woorden van vleselijke belijders of was het de rechterhand van Gods macht, die u ondersteunde en doorhielp? Is het niet de grote kracht van God die u geestelijke kracht heeft gegeven naar de inwendige mens? Is deze kracht niet het duidelijkst gebleken in uw zwakheid? Is deze kracht niet vaak geopenbaard als u werd verzocht, uw bedrieglijke hart al was bezweken voor de beproeving en u in uw geweten de dood hebt gevoeld die het ontvangen van deze zonde u bracht? Hebben woorden u door het geloof bewaard tot de zaligheid of de kracht Gods?

Tenslotte: zal het woord “liefde” u ondersteunen in uw stervensuur of God Die de Rotssteen des harten is voor Zijn volk en hun deel in eeuwigheid?

Als u zegt dat dit alles waar is, vraag ik u of u hinkt tussen de almachtige arm van de Zaligmaker en de huichelachtige woorden van oude vrouwen, die wandelen in arglistigheid en die door te luieren het geloof verloochenen. Zij zijn erger dan de ongelovigen en doen dit alles om wat geld of een stukje brood. U moet de wet niet aannemen van oude vrouwen. Zij moeten “de jonge vrouwen leren voorzichtig te zijn,, haar huis te regeren, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben (Titus 2:4). Dat is hun terrein. Als ze dat verlaten, zijn ze van hun plaats en brengen ze schande over Gods kerk. “Het is de vrouwen tot schande, dat zij in de Gemeente spreken. Is het Woord Gods van u uitgegaan? Of is het tot u alleen gekomen?” (1 Kor. 14:35, 36; Engelse vertaling). God zegt dat de wet van Hem zal uitgaan: “Ontvang toch de wet uit Zijn mond, en leg Zijn redenen in uw hart” (Job 22:22). Uw geloof moet niet vast liggen in oudwijfse fabelen noch in menselijke wijsheid, maar in de kracht Gods.

Het was Wereldwijs die Christen naar Wettig stuurde om zijn pak kwijt te raken. De Sinai dreigde echter op zijn hoofd te vallen. Ook anderen zijn door Evangelist op de weg gewezen. Ze volgden zijn raad echter niet op en zijn naar de Sinai gegaan om daar regels te zoeken. Tenslotte hebben ze een nieuwe last op hun ziel geladen en het oude juk weer op hun nek genomen. Hun hart is opnieuw vervuld met vijandschap en ze durfden zelfs te spotten met de genade van God. Hieruit blijkt hoe groot de toorn is die de wet werkt en wat een dienstbaarheid ze baart! (Gal. 4:24).

Zulke predikanten kunnen u alleen maar met vooroordelen vervullen, plunderen, vangen in hun

strikken en u naakt achterlaten, terwijl God anderen wil gebruiken om u rust te geven, te troosten, te ondersteunen en te helpen. Deze laatste mensen openbaart God in uw geweten, of u dat nu weet of niet (2 Kor. 5:11). Met zulke mensen zult u graag leven en sterven, omdat ze spreken overeenkomstig de bevinding van uw hart. Deze Goddelijke openbaring werkt het Goddelijke cement of de Goddelijke band der vereniging, die de vleselijke belijder nooit zal ervaren, want oprechte zielen zullen hem als huichelaar herkennen, hoe hij ook zijn best doet om hen te bedriegen. Ik wil nog een beroep doen op uw geweten. Paste God de wet, die de enige en volkomen regel des levens is, geheel of gedeeltelijk toe aan uw hart of iets wat er op leek, toen u voor het eerst het oordeel der hel mocht ontvlieden?

U zegt: *“Nee, niets ondersteunde mij en trok mij uit het rijk van de schaduwen des doods, dan de bevindelijke prediking waarin Christus werd voorgesteld als Alles in allen.”*

Heel goed, het Koninkrijk bestaat nog in dezelfde kracht. Zoals u, als een verloren schaap, eerst werd gelegd op de schouder van Christus en naar de kudde werd gebracht, toen u Hem ontving als Christus Jezus de Heere, zo moet u in Hem wandelen. Hij is de Werkmeester van uw geloof geweest. Geloof ook in Hem als de Onderhouder van uw geloof en hoop op Hem als de Voleinder des geloofs. Dan zult u hoop hebben bij uw sterven en uw verwachtingen zullen niet afgesneden worden. Laat anderen strijden voor wettische regels, u hebt de loopbaan gelopen die voor u lag, ziende op Jezus. Wandel in Hem en in gemeenschap met Hem. Hij heeft beloofd dat Hij degene die op Hem vertrouwt tot het einde van zijn leven, in volkomen vrede zal doen leven. Zij, en zij alleen, zijn zalig, die in de Heere sterven, dat wil zeggen dat ze sterven in vertrouwen op Hem, ziende op Hem en in vereniging met Hem. Zo waarachtig als de Heere der heirscharen leeft, moet dit uiteindelijk uw vertrouwen en uw hoop zijn. Dan alleen zal uw stervende hoofd enige steun vinden. Rust daarom op deze arm in uw leven, die u alleen kan ondersteunen als uw hart en uw vlees bezwijken. De wet en haar geboden zullen u maar weinig troost schenken in uw stervensuur. Voetknechten die nooit in de strijdswagen van de liefde komen, hebben u soms een verkeerde weg doen lopen en u vermoeid. Als u vaak vermoeid bent geweest van de strijd in een land van vrede, hoe zou u dan bij de verheffing van de Jordaan de wateren slaan met zo'n mantel (Jer. 12:5). Zonder twijfel ging Israël het land Kanaän niet binnen om zijn gerechtigheid of gehoorzaamheid aan de regel van de wet. Kanaän wordt het land der belofte genoemd. God gaf het in de belofte aan Abraham, God bracht de Israëlieten erin en door Zijn hoge hand verdreef Hij de Kanaänieten.

Ik heb u zo geschreven, opdat u degenen, die in het aangezicht roemen en niet in het hart, iets te antwoorden zou hebben. Laten de mannen en vrouwen die zachtmoedigheid en liefde van ons eisen, ons er een betere beschrijving van geven dan deze. Dan zullen wij weten wat deze zaken inhouden en waar zij die ontvingen, of ze van de hemel zijn of uit de mensen, of zij deze uit genade ontvangen hebben of zelf gewerkt hebben en of zij de zaken zelf bedoelen of alleen de naam. Het is waar dat mensen een deel uit de Schrift kunnen nemen en iets kunnen schrijven wat erop lijkt, terwijl ze nooit gesmaakt hebben dat de Heere goed is. Toch zullen de wijzen hen doorzien, want zij kunnen de woorden wel lenen of stelen, maar zij missen het zegel van God. Daarom laten hun pogingen geen indruk na en kunnen ze niet ontvangen worden als een deel van het geestelijke lichaam dat (door de Geest) bekwamelijk wordt samengevoegd. Om deel te worden van dit lichaam, moeten ze eerst olie hebben. Zonder deze olie, die alle leden hebben, kan er geen vereniging zijn. Het lichaam wordt samengevoegd “door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in zijn maat en bekomt de wasdom des lichaams” (Ef. 4:16).

Maar ach, *spreken* over liefde, brengt geen olie voort. Zij die veinzen dat ze leden zijn, kennen die krachtadige werking niet. Zij hebben geen deel aan het Hoofd en daarom kunnen ze niet geestelijk samengevoegd worden met het lichaam of zorgen voor enige wasdom. Ik zal nu tonen dat deze zachtmoedigheid de ijver en de trouw van Gods dienstknechten niet wegneemt.

Van Mozes wordt gezegd *dat hij de zachtmoedigste van alle mensen was*. Dat is niet verwonderlijk, want God had Zichzelf zo duidelijk aan hem geopenbaard door hem te zeggen dat hij genade in Zijn ogen gevonden had, dat Hij hem bij name kende en dat Hij met hem zou zijn. Mozes had Gods voorzienige zorg over hem en zijn volk gezien. Ook had hij aanschouwd dat God zeer streng handelde met de Egyptenaren en voor de Israëlieten de bevrijding wrocht, dat Hij de eersten ten onder deed gaan en de laatsten redde. Hij had de wet ontvangen en gesidderd en gebeefd, toen deze werd verkondigd. Daarom kende hij de verschrikking des Heeren. Aan de andere kant had God Zich in het verbond aan hem geopenbaard als zijn God. Hij had Zijn Naam voor zijn oren uitgeroepen en van mond tot mond met hem gesproken. Hij woonde voortdurend onder de wolkkolom van de gunst van God en werd veertig jaar lang geleid door de vuurkolom van de eeuwige liefde. Hij had God zien opstaan op zijn bede en zien terugkeren op zijn verzoek. Hij was voortdurend kreupel gehouden in zijn geest door een volk dat stijf van hart was en dat hem zoveel verdriet had gedaan, zodat hij ondoordachte woorden op zijn lippen nam. Het ging Mozes zelfs slecht om hunnentwil. De vorsten, ja bijna de hele vergadering behalve de kinderen van Korach, waren soms tegen hem opgestaan. Aron, zijn broer, en Mirjam, zijn eigen zuster in vlees en geest, hadden zijn last soms zwaarder gemaakt en de zachtmoedigheid van deze goede krijgsknecht beproefd. Dit was genoeg om hem ootmoedig en zachtmoedig te houden, maar nam zijn ijver voor God niet weg. Als een goede krijgsknecht was Mozes nog steeds een rechtschapen dienstknecht en was hij getrouw in Gods ganse huis.

Hij was niet bang om hun bij zijn afscheidsprek te zeggen dat hij hen veertig jaar had geleid in de woestijn, maar dat God hun geen ogen had gegeven om te zien, oren om te horen of een hart om op te merken. Hij bestrafte hen vanwege hun opstand tegen de Heere en noemde hen dwaas en onwijs omdat zij de Heere schandelijk vergolden en vergeten hadden en omdat ze de Rotssteen des heils versmaad hadden. Hij zei hun dat hun voeten daarom te gezetter tijd uit zouden glijden en er spoedig onheil over hen zou komen en dat God hen tot ijver zou verwekken door een dwaas volk, omdat zij Hem tot ijver hadden verwekt door hetgeen geen God was. Hij zei ook dat God kwaad op hen zou hopen vanwege hun dwaasheid en Zijn pijlen op hen zou schieten in Zijn toorn (Deut. 32:23). Ik heb nu de zachtmoedigheid van Gods dienstknecht en haar oorsprong behandeld en gezegd dat het de ijver voor God en de trouwheil in Zijn werk niet teniet doet.

Ik zal nu spreken over de zachtmoedigheid die we veel aantreffen bij vlees en bloed en die de liefde werkt die zoveel waardering vindt onder huichelaars.

Ten eerste. Ik heb sommige mensen gekend die jarenlang zaten onder het Woord van God en die je regelmatig in hun tranen wassen kon. Ik heb dit gadeslagen. Als ik met hen in contact kwam, hoorde ik over niets anders spreken dan over het succes dat zij hadden gehad in het zaken doen en de verschillende methodes die zij gebruikten om hun onafhankelijkheid te vergroten. Ze schenen echter even onkundig te zijn van de orde des heils en de kracht van de godsvrucht als zij die nooit een preek hadden gehoord of in de Bijbel hadden gelezen. Ik trok hier enige lering uit. Door hen gade te slaan, bemerkte ik dat de onderwerpen die hen het meest raakten, die onderwerpen waren waarbij gewaarschuwd werd tegen de zonde der begeerlijkheid. Daarin werd beschreven hoe verschrikkelijk het einde was van de mens wiens deel in dit leven is, hoe onmogelijk het is dat de liefde van God woont in een hart dat de wereld en de dingen der wereld liefheeft en dat de wortel van alle kwaad geen bodem meer zou hebben en de genade van God de begeerlijkheid geen grond zou geven om te wortelen, als ze, net als bij Zacheüs, werd toegepast in de harten van zulke mensen. Wij weten het: "Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding" (Spr. 18:11). Deze muur kan echter niet beter staande blijven voor de liefde van God dan de muren van Jericho voor het blazen van de ramshoornen. De behandeling van deze zaken heeft de zachtmoedigheid van de bovengenoemde gierigaards opgewekt. Ze hebben dit onder veel tranen aangehoord en met de jongeling uit het Evangelie zijn ze bedroefd weggegaan, omdat ze veel goederen hadden. Dit is de droefheid der wereld die de dood werkt.

In de tweede plaats heb ik vrouwen gekend in de stad die hun hand zo tegen God hebben opgeheven dat hun geweten als een nest adders is, die hun toevlucht hebben genomen tot het horen van het Evangelie. Zij zijn gaan wenen en klagen, toen onreinen werden beschuldigd in de preek en toen er een beschrijving werd gegeven van het zichtbare teken dat God heeft getekend op het voorhoofd van de hoer Oer. 3:3), haar kleding, haar wulpse manier van lopen, de netten en strikken waarin ze haar prooi vangt, de toorn van God die zij op zich laadt door het aantal overtreders te doen toenemen, de zekerheid van Gods oordeel over hoereerders en overspelers en hun droevig einde als God het niet verhoedt. Zij hebben veel zachtmoedigheid aan de dag gelegd, maar nooit hun oude handwerk nagelaten. Zij riepen nooit tot God met hun hart, hoewel ze hebben geweend in de kerk en gehuild op hun leger (Hos. 7:14). Deze zachtmoedigheid is als de goedheid van Efraïm die vergeleken wordt met de vroege dauw, die verdwijnt voor de zon opkomt. Ze lijkt echter niet op de zachtmoedigheid die een vrucht van de Geest genoemd wordt en die gevonden werd in Maria Magdalena toen zij haar ziel uitgoot aan de voeten van de Zaligmaker, vergeving van zonden verkreeg en de liefde van God in haar ziel mocht gevoelen. Zij braakte haar dwaasheid uit aan de voeten van de Zaligmaker en verliet haar daar voor altijd. Deze mensen handelen nadat zij geroepen en geweend hebben naar het spreekwoord: “Gelijk een hond tot zijn uitspuwsel wederkeert, also herneemt de zot zijn dwaasheid” (Spr. 26:11).

In de derde plaats is er de oppervlakkige belijder zonder genade, die zolang onder het Evangelie heeft verkeerd dat zijn vreselijke vijandschap tegen hen die de waarheid preken en belijden, is weggenomen, die betuigd is en handelbaar is geworden en die daarom en vanwege de wijze waarop hij zijn tong gebruikt en zijn uitwendige reformatie voor een levend lid van de gemeente gehouden wordt. Als de prediking niet diep graaft, kan hij een belangrijke plaats verkrijgen binnen de kerk. Als echter ketterijen de kerk binnensluipen en openbaren wie des Heeren zijn en wie niet, wordt hij gewoonlijk in het net gevangen. Hij die een pilaar leek te zijn, wordt een struikelblok voor veel arme, zwakke gelovigen die hem te hoog hadden staan.

Soms openbaart God deze belijders door de oude predikant weg te nemen en een nieuwe te zenden die meer weet van het werk in het hart om het kostelijke van het snode te scheiden. Dit is een bediening die zijn ziel haat, omdat deze daardoor blootgelegd wordt. Hij wordt de grootste tegenstander van deze bediening. Als Gods hand echter met Zijn dienstknecht is en hij herder wordt ondanks alle tegenstand, kent de woede van deze tegenstander geen grenzen. Dagelijks maakt hij anderen meer en meer duidelijk wie hij is. De haat tegen de predikant en zijn bediening die in hem opwelt, is zo onverzoenlijk, dat ze de slechte doodt (Job 5:2). Soms schijnt hij tranen te vergieten omdat hij daalt in de achting van anderen, als hij verkeert in het gezelschap van hen die medelijden met hem hebben omdat hij nu minder licht heeft en hij met schaamte de laagste plaats moet innemen.

Deze zachtmoedigheid en liefde werd ook bij Saul gevonden in vergelijkbare omstandigheden: “Toen togen de Zifieten op tot Saul naar Gibeon, zeggende: Heeft zich niet David bij ons verborgen? Nu dan, o koning, kom spoedig af naar al de begeerte uwer ziel; en het komt ons toe hem over te geven in de hand des konings. Toen zeide Saul: Gezegend zijt gijlieden de HEERE, dat gij u over mij ontfermd hebt!” (1 Sam. 23:19-21). Al deze zachtmoedigheid en liefde kwam voort uit zijn haat jegens David, omdat de Heere met hem was. Ze had geen andere wortel dan moordlust. Wie zijn broeder zonder oorzaak haat, is een moordenaar. Wie een gelovige in Christus haat, haat Christus. Dezelfde zachtmoedigheid zien we bij Ezau, toen hij de zegening met tranen zocht. Hij hief zijn stem op en weende en zei: “Zegen mij, ook mij, mijn vader!” (Gen. 27:38). Na dit wenen verkreeg hij troost, want we lezen dat Ezau zich troostte met zijn voornemen om zijn broer Jakob na het sterven van zijn vader te doden. (Gen. 27:42). Als hij dat had gedaan, had hij nog maar één slag hoeven uit te delen om de hele kerk van God uit te roeien. (Hij had alleen zijn moeder Rebekka maar hoeven te doden en er

zouden geen kinderen van God meer geweest zijn. Dan zou Ezaü nog vermaarder zijn geworden dan Kaïn, die met één slag het vierde deel van de wereld doodde.

Eigen ik, zelfmedelijden, het zoeken van onszelf en van onze eigen eer, zijn alleen de wortel van deze geveinsde zachtmoedigheid. Het is een vrucht van de gevallen natuur. Soortgelijke mensen hebben elkaar lief. Zondaren hebben zondaren lief. Deze zachtmoedige mens verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn. Voor de gevallen natuur is dit alles oprechtheid, met name voor mensen die als huichelaars aan het licht zijn gebracht, wanhopige opstandelingen en afvalligen. Voor hen geeft dit blijk van liefde en vriendelijkheid en is het een oproep tot zachtmoedigheid. Hun vijandschap tegen hen die Christus bevindelijk preken of het geestelijke zaad van God is zo groot, dat ze alle grenzen van God en van mensen, van wellevendheid en bescheidenheid, overschrijdt en dat ze zich durven stellen tegen Gods hoog verheven schilden. Ook durven ze Gods zaak tot een voorwerp van spot te maken en zichzelf bloot te stellen aan iedere vloek uit de Bijbel om wraak te nemen op een dienaar van de Geest. Zij kunnen het niet verdragen als ze horen dat het Woord gepaard gaat met kracht en zondaren daardoor geroepen worden. "Van de tijd af als hij doortrekt, zal hij ulieden wegnemen, want alle morgen zal hij doortrekken, bij dag en bij nacht; en het zal geschieden dat het gerucht te verstaan, enkel beroering wezen zal" (Jes. 28:19). Zoals het toen was onder de belijders in Israëel, zo is het nu onder de huichelachtige belijders. Zij kunnen niet verdragen dat de kracht van de godzaligheid wordt benadrukt.

Niet lang geleden werd een vlugschrift over de liefde aan mij gericht en verkocht aan de deur van de kerk. Daarover verwonder ik mij niet, want ik weet dat de huichelaars Gods kinderen niet kunnen liefhebben en dat een rechtvaardig volk dat de waarheid bewaart, niet zoveel liefde voor hen gevoelt. Eveneens werd er enige tijd daarvoor een vlugschriftje aan mij gestuurd. In dit geschriftje sprak de schrijver zichzelf tegen en veroordeelde hij zichzelf. Dat verwonderde mij niets, toen ik merkte dat dit het werk was van een ellendige Arminiaan, die alleen maar wind en verwarring in zijn hoofd had. Een vriend vroeg mij hier antwoord op te geven. Ik zei hem echter dat het was geschreven door een arme, ongelovige werkeilige met een vrije wil. Omdat hij geen genade had, vertrouwde hij er niet op dat zijn Maker hem brood zou geven. Als hij wat brood kon verdienen voor zijn arme kinderen door een geschrift dat gericht was aan Huntington, was hij welkom. Ik wilde leven en laten leven. Dat gebeurde ook, want mij werd bericht dat hij er veertien pond mee verdiende. Daarmee kan hij misschien wat van zijn pacht betalen, als hij niet teveel in de schuld staat bij de pachtheer.

Het laatste pamfletje over de liefde echter, dat eerst naamloos werd uitgegeven, scheen de oorzaak te zijn van veel zegeliederen in Gath. De Filistijnen juichten, omdat ze meenden dat Simson door een vrouw gebonden was. Toen ik hoorde dat het door een vrouw geschreven was, was ik zeker verbaasd over haar onbeschaamdheid, vooral toen mij werd verteld dat ze beleed dat ze God diende, lid was van de kerk en door evangeliedienaars werd overgenomen en bezocht. Ik heb me nooit meer verbaasd. Ik moet zeggen dat er zulke vreselijke aanmatiging uit het werk sprak, zulke verachting van God, zulke opstand tegen Zijn gebod en zulke vergaande onbeschaamdheid als ik nooit heb gelezen of gehoord bij iemand van het zwakkere geslacht, zolang ik op de wereld ben.

Ik liet mijn gedachten gaan over alle eerbare vrouwen die in de Schrift worden genoemd en hun geschriften en houding.

Ik overdacht de les die Bathseba haar zoon Salomo leerde en de raad die zij hem gaf met de beschrijving van een deugdzame huisvrouw. Zij zoekt wol en vlas, en werkt met lust harer handen. Zij breidt haar handpalm uit tot de ellendige; en zij steekt haar handen uit tot de nooddrufte. Zij vreest voor haar huis niet vanwege de sneeuw; want haar ganse huis is met dubbele klederen gekleed. Zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het. Zij beschouwt de gangen van haar huis; en het brood der luiheid eet zij niet (Spr. 31). Voor deze profetie heb ik ontzag. Salomo was de zoon van haar schoot en de

zoon van haar geloftes. Toen ze hem probeerde te onderwijzen, was ze ook als een moeder voor hem en nam haar deel van de taak op zich, zoals alle moeders moeten doen, en liet ze niet het hele gewicht daarvan op de vader neerkomen. Toen Salomo de troon besteeg, verhinderde haar waardigheid als moeder niet dat ze hem als onderdaan gehoorzaamde. Daarom deed ze afstand van haar macht om te gebieden en diende ze een verzoek in: “Ik begeer van u een enige kleine begeerte, wijs mijn aangezicht niet af” (1 Kon. 2:20).

Ik overdacht de houding van de maagd Maria die op de bruiloft te Kana in Galilea tegen Jezus zei: “Zij hebben geen wijn” (Joh. 2:3). Ik dacht ook na over de bestraffing die ze kreeg, omdat ze de macht van God paal en perk stelde: “Vrouw, wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen” (Joh. 2:4). Ik dacht ook na over de verwijten die zij Hem maakte toen Hij voor het eerst in het openbaar verscheen. Zij zei toen tegen Hem: “Kind! waarom hebt Gij ons zo gedaan? Zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht. En Hij zeide tot hen: Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?” (Luk. 2:48, 49).

Ik overdacht de handelswijze van Debora, de vrome profetes in Israël. Toen Barak, nadat zij de boodschap van God had gebracht, weigerde om zonder haar te gaan, zei ze hem dat een vrouw dan de eer van de overwinning zou krijgen. Toch uitte ze geen luide beschuldigingen aan zijn adres. Ze stemde in met het lied van Barak en ze stelde geen lied tegen hem op schrift. “Voorts zong Debora, en Barak, de zoon van Abinoam, ten zelve dage, zeggende: Looft de HEERE, van het wreken der wraken in Israel” (Richt. 5:1, 2). “Waak op, waak op, Debora, waak op, waak op, spreek een lied! maak u op, Barak! en leid uw gevangenen gevangen, gij zoon van Abinoam” (Richt. 5:12). In dit hele lied wordt geen pijl afgeschoten op Barak, hoewel hij zo’n ongepaste lafheid aan de dag legde. Het is waar: zij schreef niet met de zachtmoedigheid en liefde die huichelaars in onze dagen willen zien. Debora zei: “Vloekt Meroz”. Bij deze haat mogen we echter niet de vinger leggen, 1 want de Engel des Heeren zegt: “Vloekt Meroz, vloekt haar inwoners geduriglijk; omdat zij niet gekomen zijn tot de hulp des HEEREN, tot de hulp des HEEREN, tegen de sterken” (Richt. 5:23, Eng. vert.). Als zij die niet te hulp komen, vervloekt worden, is het niet aannemelijk dat zij die kwaad beramen in hun stoel om hen die met God tegen de sterken strijden te hinderen, gezegend zullen worden.

Ik heb overdacht hoe Abigaïl zich gedroeg tegenover David, toen hij en zijn mannen waren toegerust en bewapend om haar hele huis te vernietigen. Hierin was hij zeker niet zonder enige boosheid en bitterheid. Zij wierp hem dat echter niet voor de voeten en zei hem ook niet dat hij teveeleigenwaan had. Ze viel echter aan zijn voeten en zei: “Mijn zij de misdaad, en laat toch uw dienstmaagd voor uw oren spreken, en hoor de woorden uwer dienstmaagd. Mijn heer stelle toch zijn hart niet aan deze Belials man, aan Nabal, want gelijk zijn naam is, alzo is hij; zijn naam is Nabal en dwaasheid is bij hem; en ik, uw dienstmaagd, heb de jongelingen van mijn heer niet gezien, die gij gezonden hebt. En nu, mijn heer! zo waarachtig als de HEERE leeft, en uw ziel leeft, het is de HEERE, Die u verhinderd heeft van te komen met bloedstorting, dat uw hand u zou verlossen; en nu, dat als Nabal worden uw vijanden, en die tegen mijn heer kwaad zoeken! Vergeef toch aan uw dienstmaagd de overtreding, want de HEERE zal zekerlijk mijn heer een bestendig huis maken, dewijl mijn heer de oorlogen des HEEREN oorlooft, en geen kwaad bij u gevonden is van uw dagen af. Wanneer een mens opstaan zal om u te vervolgen, en om uw ziel te zoeken, zo zal de ziel mijns heren ingebonden zijn in het bundeltje der levenden” (1 Sam. 25:24-26, 28, 29). Deze vrouw beschuldigt hem niet van haat, boosheid en bitterheid. Ze vaart niet uit tegen de man naar Gods hart. Ze klaagt niet over zijn eigenwaan. Ze geeft hem geen regel om naar te handelen en zij stelt geen paal en perk aan de Goddelijke macht die met hem was, omdat de Heilige Geest op hem kwam na zijn zalving door Samuël. Zij legt de nadruk op de belofte, voorspelt zijn heil en de ondergang van zijn vijanden en vraagt hem aan haar te denken als het goed met hem gaat.

Ik heb nagedacht over het lied van Hanna, die (vanwege haar onvruchtbaarheid) zo lang leed onder Penina. Van Penina wordt gezegd dat ze Hanna’s “tegenpartijdige” is, die haar tergde “met terging, om haar te vergrimmen, omdat de HEERE haar baarmoeder toegesloten had. En alzo deed zij

jaar op jaar; van dat zij opging tot het huis des HEEREN, zo tergde zij haar alzo; daarom weende zij en at niet” (1 Sam. 1:6, 7). Ook de handelswijze van Eli, die haar beschuldigde van dronkenschap, nam haar bescheidenheid en liefde, die vrouwen die Godvruchtigheid belijden zo sieren, niet weg. Ze repte hier nooit een woord over tegen haar man Elkana, die haar naar mijn mening met erg weinig vriendelijkheid en teerheid behandelde. Ze erkende slechts dat geen man door zijn kracht de baarmoeder kan openen. Ze lasterde ook de priester niet, die haar, een van de meest Godvrezende vrouwen, ten onrechte had beschuldigd. Dit moet een verschrikkelijke kwelling zijn voor iemand die verbroken is van hart, in wier hart de Heilige Geest werkt. Ze werd gebroken en murw gemaakt door de herhaalde beledigingen van een huichelaar die in bed haar rivaal en in de dienst van God haar tegenstander was geweest, want we lezen dat Penina haar probeerde te vergrimmen, omdat de hand des Heeren tegen haar was uitgestrekt, zodat haar baarmoeder was toegesloten. Hanna beschuldigt de priester of haar echtgenoot echter niet in een vlugschrift. Ze spreekt van de voorzienigheid van God, het heil van Gods kinderen en de ondergang van de huichelaars. “Hij zal de voeten Zijner gunstgenoten bewaren; maar de goddelozen zullen zwijgen in duisternis; want een man vermag niet door kracht. Die met de HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in de hemel over hen donderen” (1 Sam. 2:9, 10).

Ik heb nagedacht over alle ware profetessen in het Oude en Nieuwe Testament. Ook heb ik gedacht over allen die in Paulus’ dagen getrouwe en eerbare vrouwen werden genoemd. Zij hebben vreemdelingen geherbergd, hun kinderen opgevoed, de voeten van Gods kinderen gewassen, met Paulus gearbeid en hem geholpen. Zij hebben zijn boodschappen overgebracht en zijn brieven bezorgd. Zij hebben de gemeenten gediend. Zij moesten ontvangen en geholpen worden, ze moesten op weg vergezeld worden door leden van de gemeente of veilig geleid worden over moeilijke en gevaarlijke weggedeelten, zodat het hen aan niets ontbrak. Niet één van al deze vrouwen die getrouw en eerbaar genoemd werden, schreef ooit een woord tegen een boetvaardige zondaar of gelovige en nog veel minder tegen een dienaar van Christus Jezus.

Ik heb nagedacht over de valse profetessen tegen wie Ezechiël moest profeteren (Ezech. 13:17). Zij werden bestraft en over hen spreekt God een wee uit: “Wee die vrouwen, die kussens naaien voor alle okselen der armen, en maken hoofddeksels” (Ezech. 13:18). Zij werden ervan beschuldigd dat ze liever Gods Naam verontreinigden voor een paar handen vol gerst of wat brood dan te werken: “Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan uw kussens, waarmede gij aldaar de zielen jaagt naar de bloemhoven, en Ik zal ze uit uw armen wegscheuren; en Ik zal die zielen losmaken. Daartoe zal Ik uw hoofddeksels scheuren, en Mijn volk uit uw hand redden, omdat gijlieden het hart des rechtvaardigen door valsheid hebt bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb; en omdat gij de handen des goddelozen gesterkt hebt” (Ezech. 13:20-22). Ik kan echter nergens terugvinden dat één van deze mensen ooit schreef tegen een dienstknecht of profeet des Heeren.

Zelfs de tovenares van Endor was, hoewel ze de duivel in het verborgen diende, verstandig genoeg om te verbergen wie haar vriend was en in het verborgen met hem te spreken tot de koning van Israël zich vermomde en tot haar kwam met een verzoek. Ook “zwoer hij haar bij de HEERE, zeggende: Zo waarachtig als de HEERE leeft, indien u een straf om deze zaak zal overkomen!” (1 Sam. 28:10). De boosheid van deze vrouw was zeer groot. Er werd gezegd dat ze sprak met een waarzeggende geest. Spreken met de duivel, hoereren met hem en bemiddelen voor hem, zijn het toonbeeld van geestelijke boosheid. Als we deze dochter van de satan recht willen doen, moeten we echter toegeven dat ze niet geheel verstoken was van verstand, want ze verwijt de koning nooit wat hij heeft gedaan. Ze zegt alleen tegen zijn boodschapper: “Zie, gij weet, wat Saul gedaan heeft, hoe hij de waarzegsters en de duivelskunstenaars uit dit land heeft uitgeroeid; waarom stelt gij dan mijn ziel een strik, om mij te doden?” (1 Sam. 28:9). Toch nam deze vrouw, die zoveel broeders en zusters in haar professie had verloren, haar pen niet op om te spotten met de koning, hoewel hij zovelen van haar eigen synagoge, die tot dezelfde broederschap behoorden of dezelfde vader hadden, had omgebracht. Ook voer ze niet uit tegen een van de Israëlieten die Saul gebruikte om de duivelskunstenaars en de tovenares-sen uit

te roeien. In plaats van vlugschriften te schrijven tegen de dienstknechten des Heeren, is ze zelfs bevreesd als haar eigen vader aan haar verschijnt gehuld in een mantel die op die van Samuël lijkt. “Toen nu de vrouw Samuël zag, zo riep zij met luider stem, en de vrouw sprak tot Saul, zeggende: Waarom hebt gij mij bedrogen? Want gij zijt Saul. En de koning zeide tot haar: Vrees niet; maar wat ziet gij? Toen zeide de vrouw tot Saul: Ik zie goden, uit de aarde opkomende. Er komt een oud man op, en hij is met een mantel bekleed” (1 Sam. 28:12-14). Deze vrouw is zo weinig geneigd de profeten van God tegen te staan, dat ze niet eens kon blijven staan voor de duivel toen hij zich had vermomd in een profetenmantel, tot de koning haar bemoedigde en haar zei niet bevreesd te zijn.

Niet één van de vrouwen die moeders in Israël genoemd worden, niet één van de vrouwen die zalig of getrouw genoemd worden, niet één van hen die profetessen des Heeren genoemd worden, niet één van de vrouwen die eerbaar genoemd worden, niet één van hen van wie gezegd wordt dat ze de Zaligmaker dienen of Zijn dienstknechten bijstaan, ja zelfs niet één van de valse profetessen of Herodias zelf, niet één van de klapachtige vrouwen uit Paulus’ dagen, die weelderig geworden waren en ledig leerden omgaan van huis tot huis, niet één van de oude vrouwen die fabelen vertelden en niet één van de heksen die met de duivel zelf omgang hadden, had ooit de moed en onbeschaamdheid om haar pen op te nemen tegen de dienstknechten des Heeren behalve Izebel. Onder alle vrouwen die ooit van vrouwen geboren zijn, was zij het meest berucht vanwege haar geestelijke boosheid en moordlust. Haar einde was even vreselijk als haar leven snood was. “Zij dan schreef brieven in de naam van Achab, en verzegelde ze met zijn signet; en zond de brieven tot de oudsten en tot de edelen, die in zijn stad waren, wonende met Naboth.” Deze vrouw schrok er niet voor terug om haar brieven van huis tot huis te zenden. Zij wilde haar talenten tonen. Zij schaamde zich niet voor de zaak die zij aanhing. “En zij schreef in die brieven, zeggende: Roept een vasten uit.” Deze vrouw was niet zonder godsdienst: ze beval anderen te vasten. “En zet Naboth in de hoogste plaats des volks”, dat wil zeggen dat ze veinsde hem te verhogen als een van Gods dienstknechten, maar hield haar doortrapte plan verborgen. Als dit gebeurd is, moet u de kinderen van de duivel tegen hem opzetten: “En zet tegenover hem twee mannen, zonen Belials (of des duivels), die tegen hem getuigen, (hem beschuldigen van antinomianisme en ontrouw), zeggende: *Gij hebt God en de koning gezegend; en voert hem uit, en stenigt hem, dat hij sterve.* En de mannen zijner stad, die oudsten en die edelen (die geen grote vrienden zijn van Godvruchtigen), die in zijn stad woonden, deden gelijk als Izebel tot hen gezonden had; gelijk als geschreven was in de brieven, die zij tot hen gezonden had. Zij riepen een vasten uit; en zij zetten Naboth in de hoogste plaats des volks.” Ik veronderstel dat zij zeiden dat ze er niet aan twijfelden dat hij een dienstknecht des Heeren was. “Toen kwamen de twee mannen, zonen Belials, en zetten zich tegenover hem.” Ik denk dat de ene pleisteraar was en de andere musicus. Hoe het ook zij, zij bevalen de wet te betrachten en toonden dat ze geen vrienden waren van het antinomianisme en geen twist wilden zaaien, want hun oordeel kwam overeen. “En de mannen Belials getuigden tegen hem, tegen Naboth, voor het volk, zeggende: Naboth heeft God en de koning gezegend.” Deze mensen verplichtten tot het houden van de zedelijke wet en toonden hun trouw toen zij in het openbaar getuigden tegen deze bijzondere man, die niet wilde scheiden van zijn wijngaard. “En zij voerden hem buiten de stad, en stenigden hem met stenen, dat hij stierf” (1 Kon. 21:8-13).

Deze eerbiedwaardige moeder Izebel is de enige voorgangster van de huidige profetes die liet zou kunnen goedkeuren dat ze schrijft tegen de dienstknechten van God. Het geestelijke lichaam, dat de naam Izebel nu draagt, is net zo vervuld met kwaad en dorst even zeer naar het bloed van Gods kinderen als haar ware moeder. Al het geschut van God is gericht op haar, ja op de paapse Izebel die zichzelf een profetes noemt en veinst te leren. Uit deze overdenkingen kunnen we leren hoe het de dienstknechten van God in iedere tijd is vergaan. Ik zal proberen aan te tonen dat de godzaligste mensen beschuldigd zijn van antinomianisme. Ook is hen verweten dat er een kwade geest in hen was. We moeten echter toegeven dat de duivel nooit enige vrouw kon zo zeer kon verharderen dat ze tegen Gods dienstknechten haar pen opnam als Izebel.

a. In de dagen van de profeten werd er gezegd: “De profeet is een dwaas, de man des geestes is onzinnig; de profeet is een vogelvangsterstrik op al zijn wegen, een haat in het huis zijns Gods” (Hos. 9:7, 8). Als hij een dwaas was, dan was hij vervuld met enthousiasme. Als hij onzinnig was, dan had hij een boze geest, want alle onzinnigheid komt van de duivel. Christus werd ervan beschuldigd dat Hij een boze geest had. Ze zeiden dat Hij de duivelen uitwierp door Beëlzebul, de god van Ekron. Hij werd ook beschuldigd van antinomianisme: “Deze Mens is van God niet”. Hij maakt de wet krachteloos. “Hij houdt de sabbat niet” (Joh. 9:16). Hij werd beschuldigd van ontrouw: “Hij wederspreekt de keizer” (Joh. 19:12).

b. Paulus werd ervan beschuldigd dat hij de mensen leerde om Mozes te verlaten en kwaad te doen, opdat het goede daaruit voortkomen zou. Al deze vijanden veinsden dat ze zeer ijverig waren voor de wet. Zelfs Izebel nam haar toevlucht tot de wet, zoals we al hebben opgemerkt. Het blijkt duidelijk dat de ergst tegenstanders die Christus of Zijn Kerk ooit hebben gehad op de aarde, huichelden dat ze God dienden. Wanneer zij ook maar tegen Gods kinderen woedden en hen doodden, deden zij dit onder de mantel van ijver voor de heilige wet van God. Izebel veinsde dat ze handelde naar deze regel: Naboth heeft God en de koning gezegend, stenigt hem dat hij sterft. “Een ieder, als hij zijn God gevloekt zal hebben, zo zal hij zijn zonde dragen. En wie de Naam des HEEREN gelasterd zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; de ganse vergadering zal hem zekerlijk stenigen” (Lev. 24:15, 16).

c. De Joden zochten hun toevlucht bij de wet toen zij Christus kruisigden. “Wij hebben een wet, en naar onze wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt” (Joh. 19:7). De heilige wet Gods bood hun echter geen bescherming. De wet duldt geen moord, geen valse getuigen, geen huichelaar, geen lasteraar, geen valse leraar, geen valse beschuldiger. “Heeft Mozes u niet de wet gegeven? En niemand van u doet de wet. Wat zoekt gij Mij te doden?” Toen de Zaligmaker de wet aan hun hart legde, beschuldigden ze Hem van een boze geest. Ze zeiden: “Gij hebt de duivel; wie zoekt U te doden?” (Joh. 7:19, 20).

d. De volgende beschuldiging brachten de Joden in tegen Paulus: “En zij zijn aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende: dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen” (Hand. 21:21). De leidlieden die Paulus te Jeruzalem ter dood probeerden te brengen, bedekten zich met deze mantel: “Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet” (Hand. 21:20). Onder deze mantel van boosheid sloegen zij hun gewelddadige handen aan de apostel, “roepende: Gij Israëlietische mannen, komt te hulp! Deze is de mens die tegen het volk en de wet en deze plaats alle man overal leert” (vs. 28).

e. Ook de arme Stefanus werd onder dit voorwendsel ter dood gebracht. “Toen maakten zij mannen op, die zeiden: Wij hebben hem horen spreken lasterlijke woorden tegen Mozes en God. Want wij hebben hem horen zeggen dat deze Jezus, de Nazarener, deze plaats zal verbreken, en dat Hij de zeden veranderen zal die ons Mozes overgeleverd heeft” (Hand. 6:11, 14).

Hieruit blijkt dat de kinderen van de vrije ter dood gebracht zijn door de kinderen van Hagar onder de dekmantel van ijver voor de wet.

Hedendaagse huichelaars nemen hun toevlucht tot de wet, als zij de genade van God proberen te bespotten. Ja, zelfs farizeeërs, die verder van het Koninkrijk Gods zijn dan de hoeren en de tollenaars, beschuldigen Gods kinderen ervan dat het hen ontbreekt aan liefde voor de heiligheid. Geen van deze vervolgers of moordenaars was echter zonder liefde. Het is waar dat ze Gods kinderen hard vielen. Zelfs Izebel, hoewel ze Naboth ervan beschuldigde dat hij een Antinomiaan was of de wet krachteloos maakte, betoonde echter aan enigen die een andere overtuiging waren toegedaan veel vriendelijkheid en genegenheid, want ze onderhield vierhonderd van deze mensen aan haar tafel.

Ik denk echter dat u wilt weten wat deze mensen onder liefde verstaan. Laat me nog eens een beschrijving geven van een huichelaar in de dienst van God. Hoewel ik er in deze preek al terloops

aandacht aan heb besteed, wil ik toch uw oprecht gemoed opwekken door u eraan te herinneren.

In de eerste plaats luisteren deze huichelaars naar predikanten die hen bevreesd maken. Ze ontvangen enig licht in de letter van de wet. Dit licht ontdekt het hart niet aan de zonde, maar verlicht slechts het hoofd met kennis van de letter van de wet. Zij hebben een gedaante der kennis (dat is alles) en der waarheid in de wet (Rom. 2:20). Deze gedaante der kennis is de lamp die deze maagden opnemen. De wet is een licht voor hun voet. Het gebod is een lamp (Spr. 6:23). Deze mensen leven, zoals Paulus ook van zichzelf zei, zonder de wet. Dat wil zeggen dat deze gedaante der kennis hun alles is en dat ze daarom hiervan hun enige en volkomen levensregel maken. Dat is niet verwonderlijk, want zij hebben de wet helemaal niet ontvangen. Zij leven zonder de wet. De wet heeft hen niet gedood. Voor deze gedaante van kennis, die hun alles is, spannen zij zich in, want dat is verdienstelijk. Hierop beroemde de oudste zoon zich, die zijn vader zei dat hij zijn geboden nooit overtreden had. Hij zei: “Zie, ik dien u nu zo vele jaren” (Luk. 15:29) in de oudheid der letter (Rom. 7:6). Bij deze gedaanteder kennis van de wet, voegt de huichelaar instemming met de waarheden van het Evangelie. De wet is zijn lamp en zijn regel, het Evangelie dient slechts als een dekmantel. Aan deze instemming met de waarheden van het Evangelie paart hij een verandering van leven en gedrag. Dit wordt aangeduid *als het ontvlieden van de besmettingen der wereld*. Zijn afval wordt omschreven als een zich afkeren van het heilig gebod - dus niet van de belofte van Christus of de genade Gods - dat hem overgeleverd is (2 Petr. 2:20, 21). Bij deze gedaante der kennis van de wet, instemming met het Evangelie (wat ook een geveinsd geloof wordt genoemd) en uitwendige reformatie, voegt hij nog één ding. Zo komt de huichelaar vermomd in de kerk. Hij toont zijn wijsheid, want hij is altijd bereid om te spreken. Hij is ijverig in zijn eigenwillige godsdienst en trekt de mantel van vrijwillige nederigheid aan (Kolos. 2:18, 23). Dit alles maakt hem tot een huichelaar die een goede en heerlijke reuk verspreidt. Zijn mondbelijdenis maakt dat hij een aangename en kostelijke geur verspreidt. Hij lijkt veranderd te zijn zoals een citroenschil verandert door geraffineerde suiker. Daarom wordt hun vleierij of genegenheid gehouden voor een aangename geest en wordt zo'n vermomde, welriekende huichelaar een liefdevol persoon genoemd.

Er waren vele oude vrouwen in Jeruzalem die hun brood verdienden met zulke zachtmoedigheid en liefde. Ze werden klaagvrouwen genoemd en ze konden bij begrafenissen worden ingehuurd om te wenen en te klagen, als de nabestaanden dat zelf niet konden. Je kon er genoeg van krijgen, als je maar geld had om ze te betalen. God zegt van deze huichelaars: “Zo zegt de HEERE der heirscharen: Merkt daarop en roept klaagvrouwen, dat zij komen; en zendt henen naar de wijze vrouwen, dat zij komen. En haasten en een weeklage over ons opheffen” (Jer. 9:17, 18). Maar wat heeft dit alles te doen met een kind van God? Hij is heel anders. De wet gaat van God uit tot hem. Hij ontvangt die uit Zijn mond en legt Zijn redenen in zijn hart. Het gebod komt met kracht. De zonde wordt weder levend en hij sterft. Dan staat hij met Christus op onder de werkingen van de Geest Gods. Zulke mensen wandelen in nieuwigheid des levens en dienen in nieuwigheid des Geestes. Zij volgen Christus in de wedergeboorte. Zij gaan van kracht tot kracht voort tot zij verschijnen voor God in Sion en zovelen als er naar deze regel wandelen, over dezelve zij genade en vrede, en over het Israël Gods.

Uit hetgeen gezegd is, blijkt duidelijk dat er niets in deze tekst staat dat is tegen de arbeiders in de wijngaard des Heeren of tegen goede krijgsknechten van Jezus Christus. Ook vinden we er niets in dat gevoelige mensen of klaagvrouwen toestaat of bemoedigt om de dienstknechten van God te honen, te belasteren of te bespotten als mensen zonder liefde. Dezelfde God Die mij zegt om vriendelijk te zijn, zegt mij om scherp te zijn waar dat nodig is. We moeten vriendelijk zijn jegens alle mensen, maar toch een ketter verwerpen na de eerste of tweede vermaning. We moeten bereid zijn om te leren, maar hen die ons tegenspreken de mond stoppen. We moeten bestraffen en vermanen, maar ook vertroosten

en bemoedigen. We moeten weduwen eren die waarlijk weduwen zijn, maar niet toestaan dat ijdele, klapachtige en huichelachtige vrouwen leren of heerschappij hebben over de man. We moeten erop staan dat deze vrouwen de spil en de spinrok ter hand nemen en niet het brood der luiheid eten en leven van de arbeid van anderen. “Ziet, dit was de ongerechtigheid uwer zuster Sodom: hoogmoed, zatheid van brood en stille gerustheid” (Ezech. 16:49). De vrouwen die zichzelf toestaan om lui te zijn, brengen het verschrikkelijke oordeel over zich. Liever dan met hun handen te werken, doen ze alsof ze de Geest hebben, dienen ze God op huichelachtige wijze, hinderen ze de loop van Gods Woord, maken ze het Gods dienstknechten moeilijk, stellen ze hen die God dienen bloot aan spot bij de kerkdeuren en doen ze de onbesnedenen over hen juichen om zo wat geld te verdienen. Ze staan zich liever toe om lui te zijn dan dat ze zich verwaardigen om de naald ter hand te nemen of zich verlagen tot het eerbare handwerk van het verzamelen van wat lompen en het verkopen van kant en naalden. Zulke vrouwen werpen zich op als profetessen en leraressen. Zo verblinden ze de ogen van arme, eenvoudige mensen en weten eten van hen los te krijgen, terwijl deze arme, eerlijk zielen denken dat ze Christus dienen door Zijn kinderen onderdak te bieden en te voeden. Ze dienen echter slechts de duivel, voeden zijn huichelachtige kinderen en brengen zichzelf in de armoede. God zegt *dat deze mensen niet eten zullen, als ze niet willen werken.*

Houd zulke klapachtige huichelaars dan uit uw huis. Vraag naar hun bevindelijk leven en houd de deur van uw provisiekast op slot. Ze zullen spoedig met u klaar zijn, als ze merken dat u de liefde mist. Denk eraan dat een oprecht gelovige gelooft dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Een ware christen is ijverig in zijn werk en ijverig in de geest. Zulke luie, klapachtige vrouwen zonder genade, die voorwenden dat ze de Geest hebben, terwijl ze Zijn werkingen niet deelachtig zijn en hun handelingen lijnrecht indruisen tegen het Woord des Heeren, zondigen erger dan ik deed in mijn natuurstaat, want zelfs toen was er iets in de Naam van de Heilige Geest dat zo heilig en vreselijk was, dat ik haar alleen bij het lezen durfde uit te spreken. Deze verharde huichelaars hebben echter meer onverschrokkenheid dan Simon de tovenaars. Hij wilde de Geest kopen met geld en zij veinzen de Geest te hebben om geld te verdienen. God zal deze vrouw openbaar doen komen, die naar mijn mening verstoken is van alle eerbied voor God of vrees voor Hem.

Dhr. Holywellmount, die 90 traktaatjes kocht om die te verspreiden en mij zo in mijn werk te hinderen, weet niets van de plaag van zijn eigen hart of van een geestelijke geboorte.

Ham Cottish en dhr. Belly heeft God nooit gezonden om Zijn Woord te preken. Ik heb genade gekregen. Daarom hoop ik getrouw bevonden te worden, de geesten te beproeven of ze uit God zijn en de mensen te beproeven die zeggen dat ze apostelen en evangelisten zijn en als leugenaars aan de kaak te stellen als ze dat niet zijn. Dit werk is aan de dienstknechten des Heeren toebetrouwd en God zal op Zijn tijd gerechtigheid voortbrengen als het licht en ons recht als de middag. Dan zal openbaar komen wie de Zijnen zijn en wie niet. De Koning nu der eeuwen, de onverderfelijke, de onzienlijke, de alleen wijze God, onze Zaligmaker, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen, ja amen.

Meditatie 15 uit: Licht schijnende in de duisternis, uitgave 1796.

6. De hemelse bruidegom en Zijn gezelschap maagden.

'Deze zijn het, die met vrouwen niet bevekt zijn, want zij zijn maagden.' Openbaring 14:4.

In het voorgaande hoofdstuk vinden wij een verslag van het beest van Rome en zijn leer, van zijn bewonderaars en volgelingen, van zijn aanhangers en aanbidders; bestaande uit personen *welker namen niet geschreven zijn in het boek des levens des Lams*. Tevens zien we de gruwelen die de Paus tegen de heiligen heeft bedreven, door hen te doden die zich niet aan zijn verderfelijke leringen wilden onderwerpen.

In dit hoofdstuk vinden wij het een verslag van de verkondiging van het eeuwig evangelie aan alle naties, geslacht, taal en volk. En dat de ure van Christus' oordeel is gekomen om het bloed der heiligen te wreken, door gericht te oefenen over hen die het vergoten hebben. Ook van de val van Babylon. Tevens lezen we van een bepaald aantal geroepen en tot Christus bekeerde zielen, voorgesteld als 144.000 verzegelden, die daarna verschijnen in een openbare geloofsbelijdenis. Zij worden vertegenwoordigd als staande op *de berg Sion*, wat de strijdende kerk op aarde betekent, in onderscheid van de triomferende Kerk, die het *hemels Jeruzalem* genoemd wordt.

In dit zalig gezelschap wordt het Lam Gods, staande gezien. Hij, als het hoofd van de kerk, is nu opgestaan om de zaak van Zijn volk tegen hun vijanden te verdedigen en hen tot Zich te vergaderen. Over de verschillende stemmen van dit gezelschap wordt gezegd: *'ik hoorde een stem uit den hemel'*, omdat het koninkrijk der hemelen reeds in hun hart was opgericht en omdat hun geboorte, zalige verlossing en gelukkige staat alleen van de hemel kwam. Hun stemmen worden verder vergeleken bij *de vele wateren*. Dit betekent de grote menigte zielen die nu tot Christus samengekomen waren. Verder, bij *een grote donderslag*, wat hun luide vreugdegejuich te kennen geeft. En *bij harpen* (statenvertaling: citers) uitdrukkend de melodie van hun ziel: *'en zij zongen als een nieuw gezang'*. *'En niemand kon dat gezang leren dan zij die op de berg Sion met het Lam verkeerden.'* Dit is inzonderheid wel een van de liederen Sions die niet gezongen kunnen worden door een vreemdeling in een vreemd land. Niemand, dan mensen welke zonden vergeven zijn en die de toepassing van de verzoening deelachtig zijn, kunnen zeggen: *'Gij hebt ons van de aarde gekocht.'*

'Deze zijn het die met vrouwen niet te bevekt zijn, want zij zijn maagden.' Op het eerste gezicht schijnt dit gezelschap volmaakt te zijn in *natuurlijke* heiligheid. In het bijzonder als we overwegen dat niet alleen hoerij en ontucht met *bevekking* wordt bedoeld, maar ook als iemand maar een vrouw ziet en haar begeert, hij reeds overspel met haar in zijn hart heeft begaan. In elk opzicht vrij te zijn van deze bevekking in gedachten, gezicht, begeerte, woord en daad, is *'het verderf te ontkomen wat in deze ellendige wereld is.'* O, wat een getuigenis!

Maar nog Abraham, Jacob, David of Salomo zouden dan onder dit aantal kunnen zijn, (indien dit een lichamelijke heiligheid betrof) want zij hadden allen andere vrouwen, behalve hun wettige echtgenoten, waarvoor zij geen gebod, verlof of toestemming van God verkregen hadden. *'Want van de beginne is het alzo niet geweest.'* Lamech gaf het eerste slechte voorbeeld, die in geen enkel geval nagevolgd mag worden, want hij ons uit het geslacht van Kaïn. Hij nam meerdere vrouwen en was evenals zijn vader een moordenaar. Het voorbeeld wat God aan de wereld gaf was: één vrouw werd voor één man geschapen en deze twee met elkaar te verenigen, zodat zij niet meer twee, *maar één vlees* genoemd worden.

Een *'maagd'* is de naam die slechts gegeven kan worden aan al de volgelingen van Christus, hetzij begenadigd of genadeloos. *'Tien maagden gingen uit de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren wijzen en vijf waren dwazen.'* De vijf wijze maagden die in de bruiloft zaal gingen, hadden olie in hun vaten, of de genade van de Geest in hun hart. De dwazen hadden dat niet en daarom werden zij door

de bruidegom niet erkend. En geen wonder, want de Schrift zegt: 'maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe', Romeinen 8:9, noch zal hij ooit door Hem erkend worden.

De maagden in deze tekst genoemd, zijn *geestelijke* maagden. Hun Bruidegom is de Tweede Adam, de levendmakende Geest, Die nu een geestelijk lichaam heeft, zoals wij allen zullen ontvangen op de jongste dag. Daarom zijn Zijn maagden geen aardse, maar *geestelijke en hemelse maagden*. 'Zodanig de Hemelse is, zijn ook de hemelsen, want zij dragen Zijn beeld. En zodanig de aardse is, (de eerste Adam) zodanig zijn ook de aardse. 1 Kor. 15.

- a. Wij zijn een geestelijke maagd in de zin van de Schrift als iemand de geest van Christus deelachtig is. En in wiens hart het woord der waarheid met kracht en in de Heilige Geest gekomen is. Wiens hart gereinigd is door het geloof in Christus en door het geloof is hij gerechtvaardigd krachtens de toerekening van Christus' gerechtigheid, en vreest hij Hem en verheugt zich in Hem. Christus ontvangt Zijn bruid altijd in Bruiloftsklederen, die Hij voor haar verworven heeft. Dit wordt in Ezechiël 16:8 genoemd: 'Ik breidde Mijn vleugel over u uit en dekde uw naaktheid, ja Ik zwoer u en kwam met u in een verbond en gij werd de Mijne.' Hij ontving noch Adam, noch Eva in gemeenschap met Hem, voordat hij ze Zelf bekleed had; noch de verloren zoon totdat het beste kleed hem eerst was aangedaan. Toen, maar niet eerder, at hij het gemeste kalf en droeg de ring.
- b. Verder, een *geestelijke maagd* is iemand in wiens hart de liefde Gods is uitgestort, die geestelijke genegenheden heeft, die Christus liefheeft en Hem aanhangt. Want dit is de band der vereniging en zij zijn één geest met Jezus. Hij bemint hen en zij beminnen Hem. 'Want ik heb u ulieden toebereid om u als een reine maagd aan een Man voort te stellen, namelijk aan Christus.' Paulus was een instrument geweest tot bekering van de Korinthiërs. En hij had ze aanbevolen aan de Heere, in Wie zij geloofden. Maar wat waren de hoedanigheden van deze Korinthiërs vóór hun geestelijk huwelijk? Ik antwoord: zo slecht, dat ze geen onderzoek waard zijn. 'Dwaalt niet, noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het koninkrijk Gods beërven. En dit waart gij sommigen. Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods.' 1 Kor. 6: 10,11. Hier zien we de oorzaak van hun maagdelijke zuiverheid. Zij waren gewassen in het bloed van Christus, geheiligd door Zijn Geest en gerechtvaardigd en bekleed met Zijn gerechtigheid. De zodanigen zijn geestelijke maagden!

Wij moeten er ook op letten dat er twee soorten hoeren in de Schrift genoemd worden. De ene is een vleselijke hoer, die de *lichamen* der mensen bevlekt. 'Hij die hoererijs bedrijft gezondigd tegen zijn eigen lichaam en maakte de leden van Christus tot leden van een hoer.'

De andere is in *geestelijke* hoer, die de zielen van mensen bevlekt. Een zo zijn de valse kerken, die de naam van Christus dragen, maar Zijn Goddelijke natuur niet deelachtig zijn. Evenals een hoer de naam draagt van de man die en haar aanneemt, om haar schande te bedekken, ofschoon zij nooit wettig aan hem verbonden werd. Daarom lezen wij zo dikwijls van deze geestelijke hoeren in de Spreuken. Zij zijn het die de voorbijgangers roepen om op hun wegen te wandelen; die de eenvoudigen verleiden; die veel spreken van vrede te geven en hun geloften te betalen; die veel gewonden hebben neergeveld en veel sterken hebben verslagen. Dat wil zeggen, geen sterken in het geloof, maar sterken in eigen kracht. Van deze hoeren wordt gezegd: 'dat ze de leidsman hunner jeugd verlaten en het verbond huns Gods vergeten.' Dit is hun hoererijs. En zo doen de afgodendienaars en ketters. De een hangt valse goden aan en de ander valse leringen. En van beiden wordt gezegd dat hun genodigden zijn in de diepten der hel, Spreuken 7 en 9:15-18.

Deze hoeren bevleken het verstand met ketterij en maken de zielen dronken met de geest der dwaling, die genoemd wordt: 'de wijn hunner hoererijs.' Zij trekken valse leringen uit de Schriften,

verblinden het verstand en vervreemden de genegenheden van Christus en Zijn verbond. Zij maken dat de mensen op zichzelf vertrouwen en op hun eigengerechtigheid, op leugens en bedrog en dat hun hart de vader der leugenen aanhangt. En al zulke leugenaars zullen tenslotte naar de duivel en zijn engelen gaan, want geen leugenaar zal de hemelstad binnengaan. Daarom lezen we in dit boek Openbaring 2:20 van Jesabel, die zichzelf een profetes noemt en de dienstknechten des Heeren verleidt. En in hoofdstuk 17 van de hoer van Babylon, met welke de koningen der aarde gehoereerd hebben; wat betekent dat ze het Pausdom in hun landen verspreid en gevestigd hebben. En daarom wordt van haar gezegd: 'en die de aarde bewonen zijn dronken geworden van de wijn van haar hoererijen.' Beiden komen van de duivel, die een onreine geest is.

Maar deze geestelijke maagden waren niet bevuurd zoals deze geestelijke hoeren, noch met enige openbare of schandelijke zonde. Zij getuigden tegen hen en hun onreinheid. Zij bewaarden de verborgenheid des geloofs in een zuiver geweten. En zij volharden in het geloof in Christus en in nieuwigheid des levens en aanbaden God in Geest en waarheid. Noch hun verstand, noch hun geweten was bevuurd.

Verder moeten we erop letten dat de maagdelijke staat van dit hemels gezelschap in de tegenwoordige tijd uitgedrukt wordt: 'zij *zijn* maagden.' Hiermee wordt uitgedrukt wat ze *in Jezus Christus zijn*. En wat ze zijn, is alles uit genade, niet uit de natuur. Want door de gevallen natuur en de zonde zijn alle dingen onrein. Dit alles wijst hun gelukzalige en gezegende staat in Christus in.

'Deze zijn het die met vrouwen niet bevuurd zijn, want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen waar het ook heengaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen tot eerstelingen Gode en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden, want zij zijn onberispelijk voor de troon van God.' Dit alles toont duidelijk aan dat zij gekocht en gereinigd zijn van de zonden in het bloed van Christus. Dat zij zuiver zijn in hun leer en oprecht van hart, vrij van geveinsdheid en bedrog. Dat zij vaststaan in Christus, Die voor hen verschijnt in de tegenwoordigheid Gods. En dat zij in Hem volmaakt zijn en in Hem zonder vlek of rimpel staan voor de troon van God.